

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 149 / Mayıs 1994 / 4,- DM

BÜYÜK ZAFER YOLUNDA HER ŞEY

İKTİDARLAŞMAK VE DEVLETLEŞMEK İÇİN!

Son Mayıs ayında hızlı çatışma, operasyon, büyük çekişme, savaş ve gelişmeler yaşanıyor. Siyasi alandaki savaş büyük bir gelişme göstermekle birlikte, özellikle askeri alanda ulusal kurtuluş cephesi ile özel savaş cephesi her düzeyde birbirine alabildiğine yüklenmektedir.

TC, zayıflıklarını, zaaflarını ve içine girdiği büyük çıkmazı devlet olanakları, psikolojik savaş yöntemleri ve uluslararası emperyalist gericiliğin desteği ve suç ortaklığı ile örtmek isterken, ulusal kurtuluş savaşı atağa geçmiş durumdadır. Çelişkilerin ve çatışmaların en yoğun anı yaşanmaktadır. TC için kaybetmemek ne kadar acil duruma gelmişse, PKK ve halkımız için de kazanmak o kadar aciliyet arzetmektedir.

Partimiz öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'ın olduğu kadar, Türkiye'nin de bütün temel sorunlarının anahtarı durumuna gelmiştir. Adeta her şeyin çözülmesi veya çözülmemesi burada düğümlenmektir. TC de bütün umudunu PKK'yi ezmeye, en azından sınırlandırılmış bir PKK'ye bağlamış bulunmaktadır. Siyasi ve ekonomik bunalımı derinleşmekte, özel savaşın çözümsüzlüğüne rağmen, her şeyini bu yönlü kullanmakta, son bir çabayla her şeyi savaşla kurtarma konusunda uygulamasını bütünleştirmektedir.

Son yerel seçimler, siyaset tablosuna bir canlılık getirmedi. Sömürgeciler Kürdistan'da seçim yenilgisi aldılar. Türkiye'de birbirinin benzeri sömürgeci burjuva partiler, birbirine kesin bir üstünlük sağlamadılar. Dinin devlet politikasına alet edilmesi yoluyla Kürdistan'ın başına bela durumuna getirilmek istenen Refah Partisi, Türkiye'nin de başına bela oldu. Seçim tablosu yeni kısır çekişmelere, gündem saptırmalarına yol açtı. Özel

Devamı 2. sayfada

Kazanılmış şehitler partisinin

DOĞRU SAVAŞÇILARI OLALIM!

Mayıs Şehitler Ayı ve **18 Mayıs Şehitler Günü**'nde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Bugün hareketimiz ilk grup aşamasında kendini yaşama çekerken, hiç beklemediğimiz ve sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz, dikkatlice ele alınmazsa ve gerekleri yerine getirilmezse tarihin bambaşka olabileceği ve öyle inanıyoruz ki, doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştığımız, başta **Haki KARER** yoldaş olmak üzere ve ardısıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaşmakla, kısmen de olsa onları saygıyla anabilme ve emretiklerinin gereklerini yerine getirebilme görevlerimize sahip çıktığımızı söyleyebiliriz.

Her zaman söylediğimiz gibi, şehitler, takibi ve gereklerinin yerine getirilmesi çok zor da olsa ve olağanüstü güç de istese, en soylu ve gerçek yaşamı temsil eden değerler olarak değerlendirilmeye çalışılıyor; her şey bir anlamda bu değerlere vereceğimiz karşılıkla bağlantılı oluyor. Halen üzerinde en çok yoğunlaştığımız konu, doğru şahadete gitme konusudur. Şahadet bir yandan en yüce mertebe gibi kendini gösterirken, diğer yandan da üzerinde en çok düşünerek onda doğruyu bulma ve sembolik olarak ifade ettikleri yaşama mutlaka gerçeklik kazandırma gücü oluyor. Bu konuda şaşmamaya ve her türlü ihanete, alçaklığa, şerefsizliğe ve onursuzluğa, yine en önemlisi düşmanın tüm imha seferlerine karşılık vermeye çalışırken, gerçekleştirmek istediğiniz ve esas itiba-

Devamı 16. sayfada

Şehitlerimizin anısı

"YA ZAFER, YA ZAFER"de yaşayacak ve ölümsüzleşecek!

Gülçin Doğan, Sekvan Akın ve Sedat Şexo yoldaşların yaşamlarına ilişkin yazılar 10 ve 11. sayfalarda.

PKK 3. ULUSAL KONFERANS KARARLARI -1

PARTİ ÖRGÜTLENMESİ VE ÖNCÜLÜK

PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşının oldukça boyutlandığı, dengeye ulaştığı, geniş kitlesel özgür halk karakterinin ortaya çıktığı, halkın kazanıldığı, gerilla ordulaşmasının yaşandığı, safların oldukça büyüdüğü, düşmanın ideolojik ve pratik egemenliğinin sona erdirildiği, askeri egemenliğin parçalandığı ve boşa çıkarıldığı, artık kazanmanın devreye girdiği aşamada gerçekleştirilen PKK 3. Ulusal Konferansı oldukça belirleyici ve dönemi tayin edici bir öneme sahiptir.

PKK 3. Ulusal Konferansı; 1. Konferans, 2. ve 3. Kongreleri, 2. Ulusal Konferans ve 4. Kongre'yi esas al-

Devamı 7. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

TC'nin özel savaşına ve işbirlikçiliğe karşı yürüttüğümüz

DEVRİMCİ SAVAŞIN DURUMU VE GÖREVLERİMİZ

■ ***Yeniden tarihsel bir hesaplaşmanın içine girmişken, geçmişin muazzam yetersizlikleri ve yanılgılarından dersler çıkarmış ve kazanmayı bütün yönleriyle sağlama almış bir tarzda devrimci görevlere yüklenelim ve bu şansı tam zaferle değerlendirelim!***

TC özel savaşının Kürdistan üzerine ağırlıklı olarak oturmasından beri yürüttüğü politika günümüzde ciddi bir çıkmazla karşı karşıyadır. Gerçekten Osmanlı İmparatorluğu'nun Yavuz Selim döneminde doğuya ve güneye yayılmada kullandığı ve oldukça bilinen İdris-i Bitlisi işbirlikçiliği türündeki gelişme önemle kavranmayı gerektiriyor. İyi bilmek gerekir ki, bu işbirlikçilik anlaşılmadan ve buna dayalı olarak geliştirilen savaş ve egemenlik tarzı bütün yönleriyle görülüp değerlendirilmeden, direniş hareketi yurtseverlik ve bağımsızlık tarzındaki gelişmesini ilerletemez, kurulan tuzak ve geliştirilen planlardan kendisini kurtarması, ortam ne kadar elverişli olsa da değerlendiremez ve ciddi bir gelişme hamlesini ortaya çıkaramaz.

Büyük ihanete rağmen tarihi bitiş noktasında başlattık

Çok iyi görüyoruz ve birçok dönemden biliyoruz ki, aklına bir milim ulusal gelişmeyi getiren olsa, bunun uzun vadeli görüşüne sahip olunsa, yine dar aşiretçi-feodal çıkarlar diyebileceğimiz ve hatta kişilik seviyesine indir-

Devamı 4. sayfada

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü ve bugünü

-I-

Tarihin önemli durak noktalarında birbirine sarılan, ikisi de sonuna kadar şoven, ikisi de sonuna kadar saldırgan ve ikisi de sonuna kadar işgalci ruhla bezeli iki gerici güç, günümüzde bir kez daha kader ortaklığına oynuyor.

Birinci kucaklaşmalarında ikisi birden batmıştı. İkincisinde ise tam kucaklaşamadılar. Bu nedenle Alman faşizmi tarihin en ibret verici yenilgisine uğrarken, ruhdaşı Türk egemenleri savaşın galipleri arasına katılma becerisini bile gösterdiler. Üçüncü kucaklaşma, yine bir tarihi dönüm noktasında.

Türk sömürgeci-faşist burjuvazisiyle Alman emperyalist burjuvazisi arasındaki bu son işbirliği, bu ikisi arasındaki tarihi suç ortaklığının topluca gündeme getirilmesi ve bu tarihi suçlarının yargılanması görevi önümüzde duruyor.

Alman emperyalist burjuvazisinin PKK şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırışı, sadece saldırıya uğrayan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini değil, bütün ulusal kurtuluş hareketlerini, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini, Alman işçi sınıfı ve demokrasi güçlerini doğrudan ilgilendiren bir olay ve bu saldırıya karşı duruş da bütün bu güçlerin ortak davasıdır.

Alman egemen sınıflarıyla Türk

Devamı 12. sayfada

Kişiliğimizi ve çalışma tarzımızı parti çizgisinde düzeltelim!

"Mantık ve duygu korkunç bir biçimde iç içe ve el ele vererek, kendimi buraya kadar getirebildim. Başka türlü Apoculuk yapılamaz."

25. sayfada

BÜYÜK ZAFER YOLUNDA HER ŞEY
iktidarlaşmak ve devletleşmek için!

Baştarafı 1. sayfada

savaş güçleri ve ordu içindeki çözümsüzlük ve çelişkiler hükümet tartışmalarına yansıdı.

Hükümet tartışmaları, ordunun çözümsüzlüğünü ve çelişkilerini gizlemek içindir. Hangi hükümetin gideceği ve hangisinin geleceği o kadar önemli değildir. Asıl olarak ordu içindeki çelişki, çekişme ve devletin içine girdiği çözümsüzlük önemlidir. Tartışılması, üzerinde durulması ve yakalanması gereken ana halka budur. Görüntüye aldanmamak gerektiği kadar, onların oluşturduğu gündemi de boşa çıkarmak gerekiyor.

DYP-SHP koalisyonu yerine, ANAP-DYP veya başka bir bileşimle hükümetin kurulması, temel gerçeği değiştiremez. Açıkçası gelen ve giden birbirinden kötüdür, çıkmaz da kesindir. Hükümet tartışmalarının ele verdiği tek gerçek, tam bir siyasal kargaşanın hüküm sürüyor olmasıdır. Bu da, asıl iktidar gücü olan ordu ve özel savaş yönetiminin, ulusal kurtuluş savaşına karşı aldığı başarısızlıkta kaynağını buluyor. TC Kürdistan'da batağa battıkça, yine gerilla ordulaşması büyüdükçe, ordu ve devletin iç arı kovanına dönmektedir. "Başarısız kimdir" soruları yoğun sorulmaktadır.

Hiç şüphesiz ki, çözümsüz ve başarısız olan bir gücün iç çelişkileri, didişmeleri artar. Doğan Güreş'in nasıl kalacağı ve gideceği tartışmaları boşuna ve yüzeysel değildir. Özel savaş ordusu yenilgili durumunu örterken, ordu içi hesaplaşma perde arkasında ve gizli bir şekilde sürmektedir. Hükümet ve partiler cephesine de, sözü edilen çekişmeler belli ölçüde yansımaktadır.

Ordu ve devlet tepesindeki çekişmenin ana kaynağı, PKK ve Kürdistan gerçeğidir. Mevcut özel savaş yönetiminin sonbahar-kış denemesi başarısızdır; yenilmiştir. Bu nedenle gidici olması için nedenler yeterlidir. Doğan Güreş'in "kalsın mı, gitsin mi" tartışması, Nisan-Mayıs aylarında PKK'ye karşı yoğunca sürdürülen askeri operasyonlara bağlanmıştır. Kürdistan'da yoğunca sürdürülen ve Türkiye'ye de her düzeyde taşırılan özel savaşın askeri sonuçları ordu içindeki çekişmeleri belirleyeceği kadar, ulusal kurtuluş savaşının atakları

> *"Hükümet tartışmalarının ele verdiği tek gerçek, tam bir siyasal kargaşanın hüküm sürüyor olmasıdır. Bu da, asıl iktidar gücü olan ordu ve özel savaş yönetiminin, ulusal kurtuluş savaşına karşı aldığı başarısızlıkta kaynağını buluyor. TC Kürdistan'da batağa battıkça, yine gerilla ordulaşması büyüdükçe, ordu ve devletin içi arı kovanına dönmektedir. "Başarısız kimdir" soruları yoğun sorulmaktadır."*

da buna kesin damgayı vuracaktır. Başka bir deyişle gelecek ve gideceklerin mührü, tayini PKK'nin elindedir ve bunu PKK belirleyecektir.

TC, siyasi olarak oldukça yalnızlaşmıştır. Buna karşın Kürdistan sorununun uluslararası boyut kazanması daha da somutlaştı. Ülkede iyice netleşen ve kesinleşen dost-düşman ayrımı, uluslararası alanda da somut netleşmeye gitmektedir. TC'nin içine girdiği vahşet, soykırım ve dünyada eşine az rastlanır bir özel savaş uygulamasının imhacı ve inkarcı biçimine, onun arkasında yer alan suç ortakları emperyalist güçler de artık görünüşte de olsa onay vermemektedirler. Nitekim klasik sömürgeciliğin aşındığı ve uluslararası alanda kabul görmediği ortaya çıkmıştır. Kürdistan devriminin, üzerinde diplomasi yaptığı ve ilişki geliştirdiği saha büyümüştür, somut bazı siyasi ilişkiler kurulmuş, çeşitli girişimler ve öngörüşmeler sürmektedir.

Buna karşın TC'nin siyasi tecritliği, ekonomik olarak itibarını yitirmesi ile birleşti, Eskiden beri sıkça sözü edilen "Türkiye ekonomik olarak güvenli ülkedir" tekerlemesi yerini güvensizliğe bırakmıştır. Şirket ve bankaların iflası gündemleşti, ekonomik bünye iyice dağıldı. Ulusal kurtuluş savaşı TC'nin ekonomik faturasını artırdı, krizini derinleştirdi; özellikle Kürdistan'daki ekonomik sistemini işlemez duruma getirdi. Türk burjuvazisi siyasi ve ekonomik yönden en güvensiz dönemi yaşamaktadır.

Ekonomik bunalımın faturasını Kürdistan'a taşıyamazlar, çünkü oradan sağlayacakları fazla bir sömürü ve finansman yoktur. Çünkü savaş sürmektedir. Daha çok Türkiye cephesinde yoğunlaşacaklar; bu da Türk halkını büyük ölçüde karşıya almak, işçi ve emekçileri iyice sıkmak demektir. Yeni kargaşa, iç çelişkilerin büyümesine yol açmıştır. Ve bu durum derinleşecektir.

TC, emperyalistlerden, IMF ve çeşitli uluslararası tekelci kuruluşlardan aldığı borç ve kredi ile övündürdü. "Borç yiğidin kamçısıdır" derdi. Şimdi borçlanacak yiğitlikleri de kalmadı kredi ve borç alma itibarları düştü.Bundan dolayı Tansu Çiller, 13 Mayıs tarihli Hürriyet gazetesinde Avrupa'daki işçilerin dövizine ne kadar muhtaç olduğunu şöyle vurguluyor:

"Gelin tasarruflarınızı Türk bankalarına yatırın... Biz, artık döviz gönderenlerle göndermeyenleri aynı kefeye koymayacağız." Bunları söyleyerek Türk ve Kürt işçilerine nasıl yaklaştığını gösteriyor. Hem Avrupa'daki işçilere sahip çıkışı döviz ve parayla ölçmekte, hem de döviz göndermeyenleri açıkça tehdit etmektedir. İşçinin dövizine muhtaçtırlar. Türk burjuvazisi döviz ve para sıkıntısı çekmektedir. "Dövizli halk dönemi" ve "döviz seferberliği" bunun için başlatılıyor. Ortada Türkiye'nin, Türk işçi ve halkının çıkarı yoktur. Şovenizm ve özel savaş sloganları kullanılarak, "döviz seferberliği" yapılıyor. Bu da Kürdistan halkına, mücadelesine karşı ilan edilen "topyekün ulusal seferberlik"in bir parçasıdır.

"Döviz seferberliği", "borç seferberliği", "kredi seferberliği", "kemerleri sıkma seferberliği", siyasal planda ilan edilen şoven milliyetçiliğe, faşizmin ve özel savaşın azgın saldırısına eşlik etmektedir. Ekonominin çarkları büyük ölçüde işlevsiz kalmıştır; Kürdistan'da yürütülen kirli savaşa bu ekonominin uzun süre dayanması mümkün değildir. Ekonomik yükleri artacaktır. Savaş cephesi Türkiye'ye de sıçramıştır. Askeri operasyonlar, soykırım ve vahşete karşılık olarak, Türkiye cephesinde büyük eylemlilikler, özellikle ekonomik sabotaj ve baltalama eylemleri yoğunlaşacaktır.

Avrupa'daki hiçbir Kürt ve Türk işçisi, TC devletinin ve özel şirketlerin bankalarına para yatırmamalıdır. TC'ye verilen her döviz Kürde sıkılan kurşundur, Kürdün soykırımına hizmettir, faşist orduya yardımdır. Demirel, kendi ağzıyla "devlet durdu" demektedir. Bu devleti işleten ve durduranlar Türk ordusu ve Türk burjuvazisidir. Onlar tarafından işlemez kılınan ve içten içe çürüyen çarkı ayakta tutmak Türk emekçilerine düşmez; hele hele Kürtlere hiç düşmez.

Demirel, ASO yöneticileriyle görüşürken hükümetin başarısızlığını ortaya koyan açıklamalar yaptı; "Ekonomik krizin arkasından siyasal krizin gelmesi mümkün" dedi. Artık ekonomik ve siyasi krizi kendi ağızlarıyla itiraf edecek duruma geldiler. Bu, durumun ne kadar vahim ve çözümsüzlüklerinin oldukça derin olduğunu göstermektedir.

Güney Kürdistan çatışması ve sömürgeci, emperyalist senaryolar

PKK ve Kürdistan sorununa yaklaşım uluslararası cephede gittikçe renklenmektedir. Güney Kürdistan'da oynanan oyun kapsamlıdır, işbirlikçilikte oldukça pişen ve komploculukta meşhur olan Barzaniciliğin Güney'e egemen kılınması hedeflendiği gibi, aynı çözümün Kuzey'e de taşırılması ve Kürdistan devriminin boğuntuya getirilmesi amaçlanmaktadır.

Son KDP-YNK çatışması; ne kardeş çatışması, ne de iktidar kavgasıdır. Büyük emperyalist devletlerin ve sömürgecilerin satranç üzerindeki piyon hamleleridir. Bunun arka cephesini deşmek ve PKK'ye yönelen boyutunu her düzeyde görmek mümkündür.

KDP-YNK çatışması olmadan da Kürdistan üzerine hazırlanan senaryolar vardı. Almanya, TC, Irak, Fransa ve KDP cephenin bir yanında yer alırken, ABD-İngiltere ve onlara bağlı YNK ise cephenin diğer yüzünü oluşturuyor.

Uzun süredir TC, Irak ile ekonomik ilişkilerini düzeltmekten söz ediyor. Görüntüde ekonomik ve ticari ilişkiler öne sürülse de işin özü siyasidir ve Kürdistan sorununun çözümü üzerinde hesaplar, çekişmeler söz konusudur.

Son dönemde Fransa Irak'a yanaşmakta, ilişki geliştirmektedir. Almanya'nın TC'ye yaklaşımı vardır. Bu iki emperyalist devletin yaklaşımı; Kürt sorununu mevcut devlet sınırları içinde halletmek yönündedir. Buna göre, Kuzey'de PKK sınırlandırılacak, kültürel bazı kırıntılar veya göstermelik bazı insan hakları ve ekonomik reformlarla Türk özel savaş sistemi güvenceye alınacak, Güney'de sözde devlet olan "federal devlet" statüsüne son verilecek, var olan istikrarsızlık giderilerek Barzani ile Saddam buluşturulacak, özerklik ve işbirlikçi çözüm dahilinde Güney Kürdistan Irak'a dahil edilecektir! Kuzey'de ve Güney'de PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan devrimi ise bu plan çerçevesinde geriletilecek, işbirlikçi ve koruculuk çözümü, Kürt sorunu diye sunulacaktır! Plan ve amaç tamamen budur. Şu anda Güney'de yürütülen savaş ve senaryo, aslında Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde yürütülen savaş ve senaryonun da kendisidir. Çıkarlar ve hesaplar çok yönlüdür, oldukça da kapsamlıdır.

Almanya, Fransa, TC ve Irak'ın planına piyon olarak seçilen KDP'dir. YNK de buna dahil edilmek isteniyor. Geliştirilen ilişki ve görüşmeler çerçevesinde KDP ve hatta bir ölçüde YNK'nin Saddam'la anlaşması kararlaştırılmıştır. Bu planın uygulanmaya geçirilmesine ABD ve İngiltere tepki göstermiş, Güney Kürdistan'ın Saddam'la birleştirilmesini ve Kürt sorununun bu şekilde çözümünü çıkarlarına görmemişlerdir. Böylece sözü edilen Almanya, TC, Irak, Fransa ve KDP planı uygulanamayınca, KDP ve YNK çatışması tezgahlanmıştır.

TC Güney Kürdistan'da KDP'ye üstünlük sağlayarak Güney Kürdistan tehlikesini ortadan kaldırmayı, Almanya bölgeye yerleşmeyi, Fransa Saddam'a el atmayı pekiştirmek istemektedir. Siyasal ilişki ve çelişkilerde durumu lehlerine çevirmeyi amaçlamaktadırlar. Görünüşte olay; KDP-YNK arasındadır, özünde ise planın arka cephesi renkli ve kapsamlıdır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaş, Güney Kürdistan'daki mevcut fiili istikrarsızlığın devam etmeyeceğine, ya federal bir çözüme, ya da bağımsız devlete dönüşeceğe, bu da sağlanmazsa fiili durumun uzun süre böyle gitmeyeceğine işaret etmişti. KDP eliyle sahneye konulan oyun aslında bir ihanettir. Güney'de Talabani-YNK etkisizleştirilecek, böylece KDP'nin önü açtırılarak, Saddam'la uzlaşması sağlanmak isteniyor. TC, Almanya ve Fransa bunu yaparak, Güney Kürdistan'daki Kürt sorununu da Irak devlet sınırları içine çekmeyi hedefliyorlar. ABD ve İngiltere'ye rağmen, bizzat anlaşma yoluyla yapamadıklarını fiili durum yaratarak gerçekleştirme yoluna gidiyorlar. Fakat ABD ve İngiltere'yi bütünüyle karşılarına almak istememekte, kontrollü hareketi tercih etmektedirler.

Şüphesiz, Güney'de Barzani etkinliği demek, Güney'in PKK'ye kapatılması demektir. Başarabilirlerse, Talabani'nin etkisizleştirilmesinden sonra PKK'ye yönelecekleri kesindir. Bunu açıkça Barzaniciliğin eliyle yaptırmaya çalışacaklardır. Böylece devreye emperyalist ve sömürgeci güçler de girecektir. Şerafettin Elçi'nin işbirlikçi bir korucular partisi kurmaya soyunması, Güney Kürdistan'da uygulanmaya çalışılan bu planın bir parçasıdır. Burada hedeflenen bu planın Kuzey'e taşırılmasıdır. Güney'de KDP etkinliğini artırmak, onu Saddam ile uzlaştırmak ve özerklik demek, Kuzey'de ve dolayısıyla Güney'de PKK öncülüğüne dayanan Kürdistan devriminin sıkıştırılması anlamını taşımaktadır. Güney'de güçlendirilen işbirlikçi çözüm, değişik biçimlerle ile Kuzey'e taşırılacak, PKK'nin sınırlandırılması ile Kürdistan sorunu gündemden düşürülmek istenecektir. Çok açık ki TC ve emperyalizmin planı imhadır; imha ile birleştirilmiş kırıntılardır; sahte reformlarla çerçevelenmiş ihanettir. Bunun görünürdeki başı ise Şerafettin Elçi'dir. Bu unsur, işbirlikçi parti kurma turlarını sıklaştırmakta, gizli görüşmeler yapmakta, kurt misali puslu havayı beklemekte, domuz gibi her kokuya gitmektedir.

Öte yandan İran, Talabani karşıtıdır. ABD'ye karşıdır; bundan dolayı İran yanlısı İslami hareketi güçlendir-

mek istemekte, Talabani ile olan çelişki ve çatışmalardan dolayı geçici de olsa KDP'ye yanaşmaktadır. TC kadar olmasa da, İran da Güney'de bir Kürt devletinin kurulmasına karşıdır. Suriye çıkarları gereği son uygulanmaya konulan plandan rahatsızdır.

Botan gibi insansızlaştırılması ve bunun tamamlanması dayatılmıştır.

Hükümet, özel savaşın ve ordunun başarısızlığını, yine peş peşe sürdürülen askeri operasyonların yakma, yıkma ve vahşet çapını gizlemek için sahte gündemleri tartıştırıyor, dikkat-

TC ve emperyalizmin planı imhadır; imha ile birleştirilmiş kırıntılardır; sahte reformlarla çerçevelenmiş ihanettir. Bunun görünürdeki başı ise Şerafettin Elçi'dir. Bu unsur, işbirlikçi parti kurma turlarını sıklaştırmakta, gizli görüşmeler yapmakta, kurt misali puslu havayı beklemekte, domuz gibi her kokuya gitmektedir.

TC ve Saddam'ın güçlenmesinden yana değildir, KDP'nin etkinliğine karşıdır.

PKK korkusu, KDP'nin YNK'nin üzerine daha fazla gitmesine engeldir. Nitekim partimiz gelişmelere seyirci kalmayacağını vurgulamıştır. Talabani'nin tümüyle etkisizleştirilmesi, hem Güney, hem de Kuzey devriminin lehine değildir. KDP daha büyük tehlike, emperyalizm ve sömürgecilikle büyük bir suç ortaklığıdır.

Sözü edilen TC, Almanya, Irak ve Fransa'nın ortak planı henüz hayat bulmuş değildir. KDP'ye görünürde biraz ilerleme sağlatılmışsa da, bu durum her an değişebilir. ABD ve İngiltere de boş durmamaktadır. Bölge devletleri de kendi çıkarları doğrultusunda durumu kollamaktadırlar. Siyasal kapışma ve çekişmelerin farklı boyutlarda seyretmesi, siyasal değişkenliğin yaşanması her zaman mümkündür.

"Demokratikleşme Paketi" tam bir özel savaş şovudur

Demirel-İnönü hükümetini düşünelim: İlk Kürdistan'a gittiklerinde "demokrasi paketi"nden, "Kürt realitesi"nden ve "şefkat"ten söz etmişlerdi. Demokrasi denilerek, özel savaş diktatörlüğü güçlendirilmiş, Kürt realitesi denilerek PKK ve Kürtlerin imhasına çalışılmış, şefkat denilerek Kürtler üzerine bomba yağdırılmış ve kontra cinayetleri hız kazanmıştı. Kısaca oyun içinde oyun oynanıyordu.

"Demokratikleşme paketi" ise psikolojik savaşın geçmişteki hile ve taktiklerinden farklı değildir. "Demokratikleşme paketi"nin önceden propagadası yapıldı, sanki bir şeyler çıkacakmış gibi etkilenen kesimlerde boş beklentiler ve kimi "umutlar" yaratıldı. "Demokratikleşme paketi" açıldığında ise, adeta "dağ fare doğurdu." Çiller ve Karayalçın, meşhur (!) paketi açıkladıkları anda fiyaskoları kamuoyu açısından netleşti. Bırakalım iyileştirme, tam bir gericiliğe ve özel savaşın sürdürülüşüne kolaylık sağlamanın yolu iyice açılıyordu.

Peki hiçbir şey taşımayan "Demokratikleşme paketi"nin tartışması niye?

Her şeyden önce Kürdistan'da yürütülen Kürt soykırımının, yoğunlaştırılan askeri operasyonların, vahşetin, göç ettirme ve insansızlaştırmanın üstü örtülmek isteniyordu. "Demokratikleşme paketi" tartışılırken, Kürt soykırımı gerçekleştiriliyordu. Her alanda, günde 4-5-6-10 yurtsever katlediliyor, kaçırılan, işkence ile öldürülenler çoğalıyordu. Bunun günlük toplamı 50-60-70'i buluyordu. Haftalık, aylık ve yıllara sığan toplamı ise on binlerce Kürdün katledilmesi veya soykırıma uğratılmasıdır. Yani sürece yayılan bir soykırımı gerçekleştirme söz konusudur. Garzan ve Amed'de eski Kürt isyanlarının olduğu köyler de boşaltılmaktadır. Botan'da kalan birkaç köy de boşaltıldı. Behdinan'da köylülerin Güney'e kaçırtılması, oranın da

leri başka yerlere çekiyor. Boş umut tartışmalarını geliştiriyor. Sözde "umut ışığı" gösteriyor; bunu yaman vurmanın ve imhanın aracı olarak kullanıyor.

"Demokratikleşme paketi"nin etkisi pek olmadı. Bayatlanmış lafları tekrarlamanın tersine dönmesi ve sahibini vurması söz konusudur. "Demokratikleşme paketi" de, hükümeti vuran silaha dönüştü.

Çiller'in boş şovundan sonra Demirel devreye girdi. "Irk devletinin bittiği"ni yumurtladı. "Anayasal vatandaşlık", "Anayasal vatanseverlik"ten söz etti; "kendisine Kürdüm diyen desin" diyerek, sanki Amerika'yı yeniden keşfetti. "Tek ulus için ırki bağlar aranmayacak", peşinde de "Tür-kiye'de azınlık yok. Herkes bu toplumun bir parçası" tekerlemesini sürdürmektedir Demirel. Bırakalım Kürt ulusunun, azınlık haklarından bile yana değil. TC vatandaşlığının adı, "Anayasal vatandaşlık" ve sıkça tekrarladıkları gibi "herkes eşittir" sloganları ile sürdürülmektedir. Kısacası, "Batı cephesinde değişen bir şey yok."

Demirel'in çıkışı da bir aldatmaca ve hiledir. Ordu Kürdistan'da operasyonları sıklaştırırken, son çabasını bütün gücü ve olanaklarıyla ortaya koyarken; Demirel'in söylemi de buna hileli tarzda kolaylık sağlamak içindir. Demirel pısırık ve silik bir siyasetçidir, özel bir politikası yoktur. Kulakları arkadadır, emir eridir, söylenileni yapmakla mükelleftir. Demirel'e Özal imajı yüklenmek istenmektedir. Fakat Özal'ın karikatürü bile değildir. Korkaktır. İnkarcı ve imha politikasından yanadır.

Ulusal kurtuluş savaşının bu yılki özel savaş uygulamasını ve onun hızını boşa çıkarması, böylece sömürgecilerin son umutlarını kursaklarında bırakması ile bazı tartışmalar gündeme gelecektir. Fakat bu Doğan Güreş, Çiller ve Demirel'e nasip olmayacaktır. PKK ve gerilla ordulaşmasının yükselişi, bunların sonu olacaktır. Onların ipleri, PKK Önderliği ve PKK'nin elindedir. Varsın onlar PKK'ye ömür biçsinler, gidici ve kalıcıların kim olacağı yakında bir kez daha görülecektir.

İktidarlaşma perspektifiyle savaşı yükseltiyoruz

Siyasal açıdan gelişmeler PKK'nin lehinedir. TC'nin uluslararası durumu ise artık kabul edilmezdir. Bu kadar imhacı ve inkarcı bir gücün kendisini dünyaya kabul ettirmesi artık mümkün değildir. Bu alanda sihir tamamen bozulmuştur. TC'nin ilişkileri sadece özel savaşın merkezleriyledir. Bırakalım Kürdistan'ı, artık Türkiye'de de siyasal istikrarı sağlayacak durumda değildir. Ekonomik açıdan da her şey çekilmez duruma gelmiştir.

Bu açıdan TC, dolayısıyla ordu her şeyini Kürdistan'a ve PKK'ye

bağlamış durumdadır. Çıkışlarını veya tamamen batışlarını bu noktada düğümlemişlerdir. Bunun için askeri çözümde ısrar ve çılgınlık biçimlerine başvuruyorlar. Yoğun bir güç yığmaları vardır. Operasyonları peş peşe sürdürmekte, böylece PKK'nin bahar atılımının hızını durdurmayı başarmak, taktik hamlelerini güçlü yapmasını engellemek istemektedirler. Bu arada hataları yakalamaya çalışarak darbe vurmayı kollamaktadırlar. Başarırlarsa, Anıtkabir'e heykelleri dikilecek, başaramazlarsa çüce gibi gömülecekleridir. Ve hepsi bu durumun farkındadır. Onun için kaybetmenin korkusu ve hıncıyla savaşa oldukça yüklenme, özellikle birkaç ay içinde iyice yoğunlaşma gereğini duyuyorlar.

Kaybedecekleri kirli ve haksız bir savaşta, bu kadar batağa batmaları niye? Gözleri neden bir şeyleri görmüyor?

Bunu anlamak zor değildir. PKK ve Kürdistan sorunu her şeyin temelidir. Buradan kaybetmek, TC'nin resmi olarak sonudur. Onun için askeri çözümde oldukça inat ediyor ve kör şiddete tapıyor. Tek çıkış olarak özel kirli savaşı alabildiğine tırmandırmakta ve olabilirse böyle sonuç (!) almak istemektedir.

Parti Önderliğimiz, PKK ve gerilla ordumuz bu durumun farkındadır. Önderliğin ulusal kurtuluş savaşı cephesine yoğun müdahaleleri, perspektif ve talimatları vardır. Her düzeyde kazandıran önderlik tarzı ve temposunun sunulması, bütün imkanların hazırlanması söz konusudur.

Gerilla ordulaşmamız, onun örgütlenişi, düzenlenişi ve komuta düzeyi, yoğun katılımlar her düzeyde büyümüştür. Hareketli savaş ve gerilla savaşı iç içe yürütülmektedir. Geçen yıllar güçlerimiz Nisan ayında biraz zorlanmıştı. Düşman bu durumu dikkate alarak, 1994 yılının güçlü atılımını yavaşlatmak için askeri operasyonlara derinlik kazandırdı. Fakat bütün bunlar çözüm olmadı, sonuç almadı. Gerilla ordusunun her eyalet ve alandaki kıyasıya çatışması; pusu, mayınlama, saldırı, sızma, yakın döğüş ve savaş taktiğiyle TC'nin hızı durduruldu. Çok az bir kayba karşılık, TC ordu güçlerine büyük kayıplar verdirildi.

Mayıs ayı, TC'nin askeri açıdan korkunç yüklenişinin boşa çıkarılması ve gerillanın karşı atağa geçmesi ile geçti. Artık her düzeyde askeri üstünlük, savaşa tam hakimiyet ve askeri üstünlüğünün kesinleştirilmesi gündemdedir. Hareketli birliklerin büyütülmesi, hareketli savaşın ve ordulaşmanın gerilla tarzıyla birleştirilip TC ordusuna büyük darbelerin vurulması ortamı yakalanmış ve bu durum belli ölçülerde uygulanmıştır.

Bahar ayları; güçlerin birbirini karşılıklı yoklaması ve üstünlük sağlaması gereği geçti.

TC'nin güç yığması, operasyonların kapsamı, sayısı dikkate alınırsa, bırakalım üstünlük sağlamasını, özel savaş güçlerine verilen umutların sönmesi gerçekleşti. Psikolojik yüklenmeleri boşandı, moral dopingleri aşındı. Saldırı konumları geriledi. Şüphesiz ki bu durumda savunmaya geçip saldırı operasyonlarını sürdürecekleridir. Bu, temposu ve tarzının düşük düzeyde seyredeceği bir savaş gerçekliği

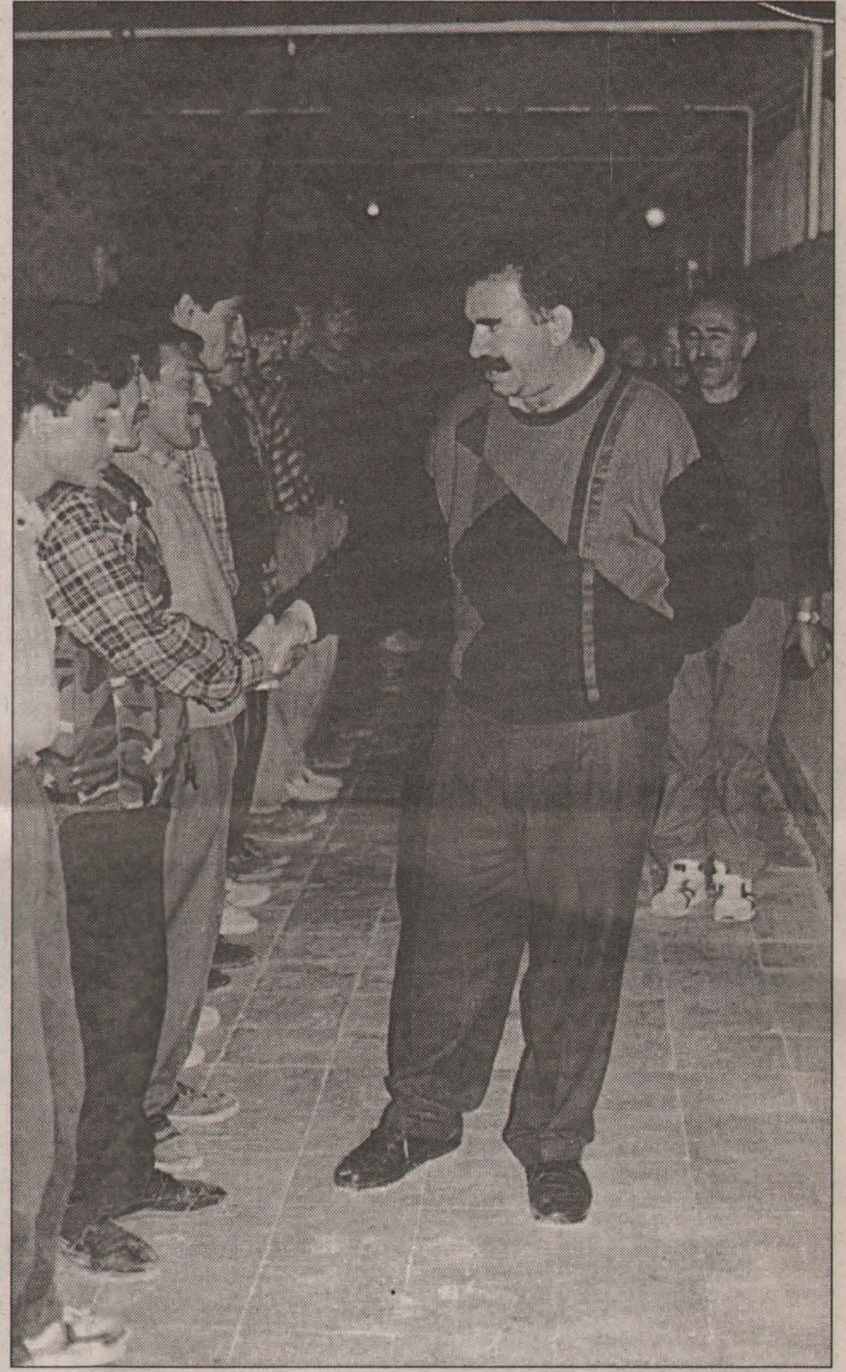
olur. Bölgeleri ve bölgelerde mıntıkaları kuşatma, parça parça operasyon yapma konusunda yoğun beklentileri vardı. "Bekleyin, göreceksiniz" dedikleri bu tür tatiklerdi. Görüldü ki, bu tür kuşatma denemeleri de bekleneni vermedi. Bunun sonucu olarak, psikolojik savaş araçlarıyla bilinçleri çarpıtmak ve herkesi inandırmak için yoğun çaba harcadılar: Kolayca "PKK bittiyor", "PKK kan kaybediyor" açık-lamalarını yaptılar. Böylece özel savaş cephesine moral takviye yapmaya çalışırken, Kürdistan halkının kafasında ise soru işaretleri yaratmayı amaçladılar. Ama boşuna!..

PKK zor dönemlerin hareketidir. Parti Önderliği en inanılmaz koşullarda herkesin "olmaz" dediğini "-

dulaşmada kadının büyük bir katılımı, deyim yerindeyse patlama vardır. Daha özlü ve nitelikli dönüşüme uğrayacağı, gelişme doğrultusunu, özellikle gücünü göstereceği açıktır.

Gelişmelerin yönü ulusal kurtuluş savaşımızın lehinedir. Fakat kazanmak da kendiliğinden gelmez. Büyük örgütlenme, savaş tarzı ve temposuyla, her düzeyde kurtuluşa, özgürlüğe bağlanmak ve bu konuda sonuna kadar yaratıcı bir şekilde savaşmakla zafer ipini göğüleyebiliriz. Sadece gerilla ordusunu alkışlamak ve desteklemek savaşı kazanmaya yetmez. Her alana savaşçı kişiliği hakim kılarak, her cepheye savaşı taşırarak, her cephede savaşı oturtup geliştirerek sonuç almak büyüktür.

Halkın ve güçlerimizin kararlılığı,

olur"a çevirerek PKK'ye çıkış yaptırmış, en ufak olanak ve değerlerle büyük olanak ve değerler yaratmıştır. Bugün ise durum çok farklıdır. Kazanmak için her şey vardır ve ka-

zanmak imkan dahilindedir. PKK'ye yoğun katılımlar sürmektedir. Her an savaşa sürülecek ve gerilla ordusuna katılacak büyük bir yedek gönüllüler ordusu vardır. Milis örgütlenmesi büyümekte, eskiden küçük gerilla birliklerinin yaptığı eylemlilikleri artık milis yapmaktadır. Her düzeyde halkın savaşımı, eğitimi ve örgütlenmesi güçlenmiş, eski tarz ve tempoyu aşılmıştır.

Kadın ordulaşması ve askeri örgütlenmesine gidilmiştir. Özgür Kadın Hareketi, siyasi ve askeri ordulaşmada yerini almıştır. Özellikle siyasi or-

cesareti, fedakarlığı, bağlılığı oldukça kanıtlanmıştır. Bu açıdan taktik önderliğe büyük işler düşmektedir. Taktik önderliğin, Parti Önderliği'ni izlemesi, onun tarzını ve temposunu

esas alması, bunu savaş alanlarına iyice yedirmesi durumunda, TC'yi hiç kimse kurtaramayacaktır.

Sorunumuz sadece imha olmamak ve ezilmemek değil, asıl sorunumuz kazanmak olmalıdır. Devrime yönelik tehlikeleri görüp tedbirlerini önceden almak kadar, nasıl kazanacağız sorunu, temel sorunumuzdur. İktidar olmak ve iktidara göre hazırlanmak, devrimi bu temel espri ile gerçekleştirmek; politika ve savaşın düsturudur. Her şey buna ulaşmak, iktidarlaşmak ve devletleşmek içindir.

"Demokratikleşme paketi" tartışılırken, Kürt soykırımı gerçekleştiriliyordu. Her alanda, günde 4-5-6-10 yurtsever katlediliyor, kaçırılan, işkence ile öldürülenler çoğalıyordu. Bunun günlük toplamı 50-60-70'i buluyordu. Haftalık, aylık ve yıllara sığan toplamı ise on binlerce Kürdün katledilmesi veya soykırıma uğratılmasıdır. Yani sürece yayılan bir soykırımı gerçekleştirme söz konusudur."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

TC'nin özel savaşına ve işbirlikçiliğe karşı yürüttüğümüz

DEVRİMCİ SAVAŞIN DURUMU VE GÖREVLERİMİZ

Baştarafı 1. sayfada

geyebileceğimiz çıkar tutumları aşılsa, ciddi bir siyasal oluşuma ve iktidara doğru yürümek işten bile değildir. Ama sözümona baştakiler, her an bağımlı ve uydu işbirlikçi kişilikler gelen işgalci gücün emrine girdiklerinden, yani bir anlamda kraldan daha kralcı bir tavırla kendilerini teslim ettiklerinden ve dayanma ihtiyacında olduklarından ötürü, bizde bağımsızlık hareketi ve milli kurtuluş süreçleri fazla gelişme olanağı bulamamıştır. Bir Yavuz Selim'in bile "Bir beylerbeyi veya bir nevi sultan gibi muhatabım olacak bir erki ortaya çıkarsınlar" demesi karşısında, Kürt beylerinin "Biz buna gelemeyiz, bize ancak sen gereklisin, ancak sen bizlere iktidar olabilirsin" demeleri, ihanetin ne kadar köklü olduğunu gösterir. O gün bugündür bu süreç değişmedi. Tarihin bütün kritik anlarında iç dağıtıcılık ve iç bölücülük, halkın birliğini ve bağımsızlığını esas almayan, bunun yerine kendi çıkarları uğruna en kutsal değerleri bile parçalamaktan çekinmeyen, gözü aile ve aşiret çıkarlarından başka hiçbir şey görmeyen yaklaşımlar, günümüze doğru geldiğimizde bizde ilişkiyi ve yaşamı felakete götürmüştür. Sırf bir bireyin kendisini yaşatması için, iş bir ulusun tükenmesine kadar götürülebilmiştir. 19. yüzyıldaki direnişlerin başına gelen de bu olumsuz, lanetli, işbirlikçi ve hain tutumun ta kendisidir.

> " Tarihin bütün kritik anlarında iç dağıtıcılık ve iç bölücülük, halkın birliğini ve bağımsızlığını esas almayan, bunun yerine kendi çıkarları uğruna en kutsal değerleri bile parçalamaktan çekinmeyen, gözü aile ve aşiret çıkarlarından başka hiçbir şey görmeyen yaklaşımlar, günümüze doğru geldiğimizde bizde ilişkiyi ve yaşamı felakete götürmüştür."

Geçmişteki hiçbir isyan ulusal olabilmeyi, birlik ve bağımsızlık temelinde yol almayı düşünmedi. Yine çıkarları buna engel teşkil etti; düşman da bunu fark edince habire körükledi ve parçaladı; daha sonra kendi iktidarını güçlendirdikçe güçlendirdi. TC kurulduğunda bile, en çok kullandığı güç yine bunlar oldu, bunların etkisi altındaki halkımızın direnişçi özellikleri oldu. Sonuçta bundan sadece en çok zarar görmekle kalmayan ve kendini tarihin dışında kalan bir konumda buldu. Bu öyle olumsuz ve lanetli bir durumdur ki, bunların ortaya çıkardığı sorunların, dayanılmaz tahribatlarından ötürü bugün başımızı bile kaldıramıyoruz.

Son kırk yıllık ihanet tarihine baktığımızda, özellikle o KDP şekillenmesi adı altında ve ağırlıklı olarak Güney Kürdistan'da vücut bulan oluşum, bu tarihi bir kez daha hortlattı. Halkımızın can düşmanlarıyla ilkesiz ilişkiler de, her türlü teslimiyette, özellikle onların her türlü direnişi boğmaya yönelik planlarına uyum göstermede ve bu temelde hareket etmede baş görevi üstlendi, başrolü oynadı. Bu yıllarda bütün dünya çapında en geri ve ilkel kabileler bile bir siyasal ve ulusal güç, bir devlet olmaya doğru giderken, bunlar daha da böldü, parçaladı, iktidarsızlaştırdı ve güçten düşürdüler. Tarihin en eski ve en direngen bir halkını ve en uygun bir coğrafyayı ulusal gelişmeye karşıt bir hale getirdiler. Yine bağımsızlıkçı temelde bir savaşımın gelişmemesi için, en tehlikeli ajan odaklar rolünü oynamaktan kaçınmadılar. Maalesef bu kırk yıl –ki 2. Dünya Savaşı sonrasını ifade ediyor– bu anlamda aleyhimize başaşağı götürdü. Bu tarih bütün halklar için ulusal bağımsızlık ve birlik biçiminde gelişirken, bizde ise parçalanma, ulusallıktan çıkma, direnişten kesilme ve umudun da artık tamamen yitirildiği kaybetme yılları haline getirilmek istendi. Eğer PKK oluşumu bu biçimde cevap teşkil etmeseydi, 1970'lerden itibaren –ki bunların 1975'te son bir teslimiyetleri vardı– tarih bizim için bitmişti. Kim ne derse desin, şimdiki durumlara bakarak, "hayır, tarih bitmezdi, aslında hepimiz ayaktaydık, yurtsever güçtük, direniyorduk" demek demagojidir. Ben bunun yalan olduğunu kanıtlayabileceğime ve kanıtladığıma da inanıyorum. Tarih bitmişti; zorbela tarihin artık tam inkarında ve tam boğulmasında, son bir umut ve yine son bir çabayla bizim bu PKK hareketi diye değerlendirmek istediğimiz çabalarımız gündeme geldi.

1970'lerden itibaren böyle bir çıkış bu anlamda sadece bir partisel çıkış değildi; hatta var olan sağlam bir ulusun ve onun sosyal yapısının üzerinde iktidara oynayan bir parti de değildi. Hayır, en başta hücrelerine kadar dağıtılan, ulus ve hatta sınıf olmaktan, daha da ötesi insan olmaktan çıkarılan, fiziki olarak insanlara benzeyen ucube bir yapı ve bir kargaşa içinde, bir deliler ortamında adeta ulusallık dersi, sosyallik, sınıfsallık ve insanlık dersi vermeyi esas alan, bu konuda inanılmaz gibi görüneni inanılır kılan, buna güç yetirebilen, artık biraz bilinçli ve planlı, biraz tesadüfi ve fırsatların ortaya çıkardığı durumlara adapte olmayı başaran, daha çok da kendi çabam gibi söyleyebileceğim bir yaşam ve mücadele tarzıyla bazı gelişmeleri ısrarla sağlayabilmem ve takip etmem sonucunda, 1980'lere kadar durumu umut kabilinde biraz kurtarmaya doğru götürüyorduk. Pratiğim öyle sağlam da değildi veya pratikte "ilerleyeceğiz ve başaracağız" diyen, ben de dahil, fazla kişilik de yoktu. Ama yine de son bir umut veya umudun da hak verdiği bir çekimle bir adım daha ilerleyebilmeliyiz, mademki olanak ve fırsat doğdu, bunları değerlendirebilmeliyiz, dedik. Bilinen bu yurt dışı çalışmalarını veya Ortadoğu kökenli yeni hamlemizi başlatmamız, yepyeni bir dönemi ortaya çıkarttı. Kürt gerçeğinde, kördüğümünde ve çözümünde hem çözümleme düzeyinin ortaya çıkması, hem pratikleşmenin sağlanması, hem de örgütsel, siyasal ve askeri anlamda çok zor da olsa ve dediğim gibi en çok da kendi içindeki yetmezlik ve inkarcılıkları aşarak, en büyük zorluğu burada görerek ilerlemesi her şeye rağmen bir gelişmeydi. Gerçekten kendi mensuplarının bile hala bunu özümsemekten uzak oldukları, örgütsel gerçeği, siyasallaşmayı ve özellikle askerileşmeyi doğru tarzda kavramaktan önemli oranda hala uzak oldukları açıktır. Hareketin içine alınmışlar, ama nasıl; içinde savaşıyorlar, ama nasıl; yetkili ve sorumlular, ama nasıl! Doğru cevabını bir türlü bulamamalarına rağmen, yine de planlamamız ve ayarlamamızla birlikte önemli bir gelişmenin sahibi olunabiliyor.

Şüphesiz eskiyle kıyaslanmayacak bir bilinçlenme durumu yakalanıyor. Bir ulus olma, yine sosyal düzeyi tutturma yönleri gelişiyor. Bunun bilinçli ve örgütlü ifadesi, bunun siyasal güçle ve hatta askeri düzenle de geliştirilmesi ve korunması yönleri de habire gelişiyor. Bunun hikayesi ayrıdır ve anlatılmaya çalışılıyor. Nasıl oldu, nereye kadar oldu, daha nereye kadar olması gerekir; bunlar değerlendirilip gidiliyor. Şimdi gelinen nokta çok önemli. Artık 1970'lerdeki bitişe sadece bir umutla karşılık vermemiz söz konusu değil. Yine 1980'lerdeki o büyük 12 Eylül faşizminin imhasına, yine faşizmin karanlığının yutma girişimlerine bu sahamızda bir karşı cevap vermekle yetinmiyoruz. 1990'lara doğru geldiğimizde artık kazanabiliriz, ayaklanabiliriz, ordulaşabilir ve savaşabiliriz diyoruz. İnanç, tutum ve pratik güç olmayı ve bununla yetinmeyi de bir tarafa bırakıyoruz. Bunlar biraz tarih oldu veya kazanılmış gerçekler olarak düşünülebilir. Şu 1990'ların ortalarında seyrederken, Kürdistan gerçekliğinde ulusallaşma, aslında hem biraz daha farklılaşıyor, hem de kurtulma olanağını sergiliyor.

Bunların iç ve dış nedenlerine fazla değinmeyeceğiz. Şunu çok açıklıkla belirtmeliyiz ki, Kürdistan gerçeğinin boğuntuya getirilip tasfiye edilmesinde dış gerçekler ve dinamikler, işgal ve istilalar her zaman belirleyici olmuştur. Dış etkenlerin sonuçları temelinde bu kadar tanınmaz hale gelen bir gerçekliğin yine dış etkenlerdeki bir olumlulukla gelişim olanağı kazanmasını yadırgamamak gerekir. Ya da bunu öyle bir tesadüf olarak ele almak, "ne fazla değerlendirmeye, ne de bel bağlanmaya gelir" demek veya "bu bir taktiktir, kullanırız, onunla biraz yaşarız" türünden yaklaşımlara girmek dış etkenleri değerlendirmede son derece tehlikeli ve yetersizdir; kesin olarak daha da kötüye götürür. Dış etkenlerin bir süreci olmlu veya olumsuz yönde geliştirmedeki etkisini çok iyi hesaplamak gerekiyor. Bizde taktikte, pratik politikada biraz başarılı olamayışın bir nedeni de, bu yönlü bir değerlendirme gücünde olmamakla bağlantılıdır. Önderlik dediğimiz kişi veya hareket ya dış etkenin çok ağır etkisi altında bulunmakta, onun işbirlikçisi olmaktan çıkamamakta, onu bir kader gibi değerlendirmekte veya bir tesadüf gibi ele almakta, onu öyle ani bir isyanla veya ani bir kullanma tarzıyla değerlendirmektedir. Bu da daha değişik ve son tahlilde işbirlikçiliğe götürmekten alıkoymayan bir yaklaşım tarzıdır. Bu bizde hayli etkilidir.

PKK olayında militan tarz bunu henüz tam yıkamamıştır. Aslında ruhen veya çoğunun inanç durumu tam bağımsızlıktır, öyle istiyor, öyle yaşadığını sanıyor. Ama bunun derin bilinci, öngörüsü ve özümsenmesi çok sınırlıdır, pratiğe dökemiyor. Pratiğini, öz pratiği, özgüce dayanma pratiğini ortaya çıkarma ve başarmaya götürme gücüne dönüştüremiyor. Lafta kalıyor, inançta kalıyor, ideolojik düzeyde kalıyor, dogmatik kalıyor, kısacası pratik olamıyor. Ya da çok dar bir pratiğin içinde boğulup gidiyor, isyana dalıyor. Bununla özgücü geliştirmede ve sürekli kılmada başarılı olamıyor. Sonuç ya imha oluyor, ya da soluk getirememe oluyor. Uzun vadeli oldu mu soluksuz kalıyor ve tabii bu da sağa savrulmaya götürüyor.

Büyük çıkışı ezdirmedik kesin başarı yoluna koyduk

Biz PKK'de çok ağır biçimde yaşanan bu durumlara başarıyla karşı koymaya çalıştık. Uzun vadeli olma, dış güçlere bel bağlamama veya yine onların ağır etkisi altındaki işbirlikçiliğe fırsat vermeme, ortaya çıkan ayaklanma olanağını hovardaca ve günübirlik değerlendirmede kullanmama, buna fırsat vermeme, bu anlamda da dışa fazla güvenmeme, yine özgücü esas alma ve bütün bunlarda gerçek bir taktiği, yani güne ve döneme cevap veren bir yaklaşım tarzını sergileme, bu konuda alabildiğine bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt kişiliği, militan kişilik ve taktik önderlik denilen soruları ağır bir biçimde gündeme getirdik ve muazzam bir mücadele verdik. Sağa ve "sol"a savrulmalara karşı büyük bir inatla yaşatacak, kurtaracak olan tarza yüklendik ve sonuçta bunun yaşatabileceği ortaya çıktı.

Şimdi 1990'ların ortalarına baktığımızda, PKK olayı artık ciddiye alınıyor; iç ve dış gelişmeleri diyalektik bir bütünlük halinde ve başarı temelinde kullanma iddiasını sürdürüyor. En iddialı güç olmaya doğru gidiyoruz Kürdistan somutunda. İşte bunun can düşmanı, baş düşmanı durumunda olan TC de bunu kavramış. TC'nin bugünlerde panik durumunu yaşadığı veya kendini oldukça yeni bir durumla karşı karşıya bulduğu, bütün iç ve dış politikalarını hızla gözden geçirip tekrar o eski lanetli işgal, istila ve imha politikasına son bir hamleyle "artık başarabilirsem" dercesine bir yüklenme içinde olduğu görülüyor. Günlük olarak demeçler veriyor ve tehditler savuruyorlar; "sizi bu iki-üç ay içinde bitireceğiz, bu vatan başkasının olamaz; Türkiye bir tanedir, iki Türkiye olamaz" diye bağırıyorlar; yine o bilinen ne kadar şovenist slogan varsa dağa-taşa kazıyıp duruyorlar. Kendilerinin aslında nasıl bir ikilemi yaşadıklarını kendi hallerinden daha iyi ortaya koymak mümkün değil. Bir şeyler ellerinden kayıyor. Veya "millilik, milli bütünlük" adı altındaki inkarcılığın, aslında halklar veya Kürdistan gerçeğini örtbas etmenin artık mümkün olmadığını onların bu çılgınlaşmalarından anlıyoruz. Bunun da ötesinde zaten bir özel savaşın geliştirilmesi söz konusu. Bunu bölgede benzer konumda olan klasik güçlerle götürmek istiyorlar. İşte hala "İran'la şöyle düzenli ve tarihsel dostluk ilişkilerimize dayanarak burayı idare ederiz; Irak'taki durumu tekrar eski dönemdeki o Bağdat Paktı veya CENTO dönemindeki gibi bir statüye çekeriz, deniliyor" Böyle birçok geri kalmış bir diplomasiyi ve bir bölgesel politikayı tekrar diriltmek, bunu özellikle Demirel önderlikli mevcut koalisyon hükümeti ve genelkurmayla götürmek istiyorlar.

> "En iddialı güç olmaya doğru gidiyoruz Kürdistan somutunda. İşte bunun can düşmanı, baş düşmanı durumunda olan TC de bunu kavramış. TC'nin bugünlerde panik durumunu yaşadığı veya kendini oldukça yeni bir durumla karşı karşıya bulduğu, bütün iç ve dış politikalarını hızla gözden geçirip tekrar o eski lanetli işgal, istila ve imha politikasına son bir hamleyle 'artık başarabilirsem' dercesine bir yüklenme içinde olduğu görülüyor."

Hiç şüphesiz dış gelişmeler iki dünya savaşı arasındaki dönemde olduğu gibi kemalistlerin lehine değildir. Bu dönem kemalistler için altın bir dönemdi. O zaman şoven bir milliyetçilikle genç Türk burjuvazisinin kabarmış olan iştahını TC biçiminde yükseltmek için iddia, iç ve dış koşullar vardı. Ortada onu tehdit edecek bazı mihraklar olsa da, bunları çok hunharca ezdi. Mustafa Kemal bunun çok usta bir taktiksyeni durumundaydı. Çok hunharca komünistlerin katliamını gerçekleştirdi; demokratik bir gelişme ve çoğulculuk isteyebilecek en yakınlarını bile ortadan kaldırdı. En önemlisi de Kürdistan katliamı tamamlanmışken, yeni kanlı katliamlar açısından bu dönemi müthiş kullandı ve o bildiğimiz faşist diktatörlüğü inşa ettirdi. Bu dönemin dış dengelerini biliyoruz. Aslında çok fazla ulusal gibi gözükse de, Osmanlı İmparatorluğu'na bağlılığı vardı. Rusya'ya mağlup olmuştu, ama o zamanki galiplerin yaşadığı bir başka durum vardı. İngilizler, Fransızlar ve İtalyanlar arasında zafer sonrasında baş gösteren çelişkiler söz konusuydu. Bu arada Yunanlıların hesapsız Anadolu seferi ortaya çıktı. Bolşevizm ortaya çıktı. Bolşevizmin ortaya çıkışıyla aslında kuzeyden bitirilmiş Osmanlı ordu kalıntıları can buldu. Sevrés Antlaşması diye eleştirdikleri antlaşmayla vücut bulmuş bir Kürdistan ve Ermenistan devredeydi. Güney'de İtalyanlar ve Fransızlar kendilerine düşen pay çelişkisi içindelerdi. İngilizler daha değişik şeyler istiyorlardı.

Görüldüğü gibi burada büyük bir kargaşa vardı. Dış denge her ne kadar galipler temelinde çok açık bir biçimde Osmanlı kalıntılarının aleyhinde olsa da, aslında Anadolu üzerinde kendilerini bitirtmeyi de yaşıyorlardı. Bolşevizmin Rus Çarlığı'nı devre dışı bırakması, zaten en büyük destek olarak rolünü oynadı. Kazım Karabekir önderlikli o kolordunun sonuna kadar Ermenileri ezmesi ve yurtlarından söküp atması, Kürt işbirlikçiliğini biraz taze bir güç olarak bulması, Karadeniz'de Rum Pontus halkını ezmesi kendiliğinden ortaya çıktı. Güney'de Fransızlar, İtalyanlar ve İngilizlerin kendi aralarında bir türlü anlaşamamaları, sıradan ve basit halk

direnişleriyle bunların başarısız kılınmaları durumu, en önemlisi de belirleyici olarak kemalistlerin, genç Türk milliyetçiliğinin bu çelişkileri iyi değerlendirmesi sonucunda, bir anlamda da aslında bu dönemin Anadolu gerçeğinde ileri bir konum diye tabir edebileceğimiz ulusal bağımsızlıkçılığa açık tavırları destek bulacaktı. O dönemin ileri adımı buydu. Eğer kemalizm hala biraz etkiliyse, bu onun bu karakterinden ötürüdür. Bu kadar işgalci ve istilacı gücün çok dengesiz ve hesapsız yayılışı karşısında elbette sarılacak bir umut olacaktı ve nitekim öyle oldu.

Bunun Kürtler açısından da biraz böyle değerlendirilmesi gerekiyordu. Bu da kemalistler tarafından öyle yansıtıldı ve bilindiği gibi bir bağımsızlık hareketi biçiminde gelişme gösterdi. Tabii daha sonraki hikaye ayrıdır. Bu süreci böyle karşılayan kemalizm, iki dünya savaşı arasındaki dönemi çok iyi değerlendirecekti. En zor koşullarda bile kendisini politik bir ifadeye, bir devlete kavuşturan şoven Türk milliyetçiliği daha sonraki sürece sımsıkı sarılacak, hem politikada, hem de ekonomide müthiş şoven ve çıkarcı temelde hareket edecek, azınlıkları ve diğer kültürleri yok sayacak, özellikle korktuğu ve oldukça yararlandığı Bolşevizmi tasfiye edecek, dayandığı Kürt gerçeğini tasfiye edecek, kaskatı bir şoven milliyetçiliği, Hitler ve Musollini'ninkinden daha tehlikeli bir faşizmi oturtacaktı. Ondan sonra bu oldu. Dış denge artık sosyalist blokla emperyalist blok biçiminde kesin örüldüğü ve her şey de bu temelde değerlendirileceği için, kemalistler çok iyi bir fırsatı yakalamış olarak bu bloklaşmayı kullanacaklardı.

Başlangıçta ağırlıklı olarak Bolşevikler, Lenin ve Stalin dönemi kullanıldı. Daha sonra burjuvazi biraz kök salınca ve devlet tekelini ele geçirince, NATO'ya, yani Batı sistemine eklemlendi. Bu kez buraya dayanarak kendi şoven milliyetçi politikasını, biraz daha kapialist gelişme ve burjuvalaşmasını sürdürdü. Bu arada asimilasyonla özellikle Kürt gerçeğini daha da tanınmaz hale getirdi.

Bunu şunun için belirtiyoruz: Düşman dış dengeyi Kürdistan gerçeğini bitirmede adım adım ve başarılı bir biçimde değerlendiriyor. Yetmiş yıllık denge, sosyalist sistemle kapitalist-emperyalist sistem adı altındaki çekişme, Türkiye Cumhuriyeti için çok ideal bir denge durumu oluyor. Bu denge yetmiş yıldır kendi şoven ve ırkçı politikasını hayata geçirmesi için yeterli oluyor. Kemalistler bu dengeyi böyle değerlendirdiler.

Buna bir talihsizlik mi diyelim; bütün halklar Bolşevizmden etkilenerek ulusal kurtuluşta dev gibi adımlar atarken, Ekim Devrimi'nin objektif olarak kemalizmin lehine, Kürt ulusal kurtuluşçuluğunun ise aleyhine bir sonuç doğurması tam bir talihsizlik veya ters bir durum oldu. Onun da etkisiyle dediğim gibi sonuçta neredeyse boğuntuya geldik. Biz ideolojik ve siyasal değerlendirmelerimizde bunun hikayesini çok yönlü olarak işliyoruz. PKK bir anlamda büyük darboğazı ve olumsuzluğun değerlendirme, iğne ucu kadar da olsa tutulacak bir olanak varsa, bir fırsat ve gelişme durumu varsa, onu ortaya çıkarma hareketidir. Onun bu yönüne çok dikkat etmek gerekiyor. Eğer pratikte hala olanaklar, fırsatlar ve tesadüfleri değerlendiremiyorsanız, PKK'nin bu oluşum tarzını, bu genel ve büyük dengesizliği veya düşmanın ulaştığı dengenin durumunun bu dezavantajını nasıl yakalayarak geliştiğini iyi bilememenizdendir. Olanaksızlıklar içinde veya olanakların en sınırlı olduğu koşullarda ortaya çıkan bir gelişme hareketi olduğumuzu bir an bile olsa gözardı edemezsiniz. Olanaksızlıklarla bir savaşma hareketi olduğumuzu iliklerinize kadar bilince çıkaramazsanız, bunun için başta kendinizi ve tüm örgüt olanaklarını değerlendiremezseniz, PKK taktiğinden bir şey anlamamışsınız demektir; PKK gerçeğinden, onun ideolojik ve siyasal oluşumundan hiçbir şey anlamamışsınız demektir. Bu durumda kesinlikle yaratıcı bir taktik sahibi de olamazsınız.

> "Olanaksızlıklarla bir savaşma hareketi olduğumuzu iliklerinize kadar bilince çıkaramazsanız, bunun için başta kendinizi ve tüm örgüt olanaklarını değerlendiremezseniz, PKK taktiğinden bir şey anlamamışsınız demektir; PKK gerçeğinden, onun ideolojik ve siyasal oluşumundan hiçbir şey anlamamışsınız demektir."

Ben bunun hikayesini size çok yönlü olarak anlattım. Ne yaparsanız yapın, PKK olayını böyle anlayacaksınız. Sizin PKK'nin bu oluşum tarzını hala ruhunuza ve bilincinize yedirdiğiniz söylenemez. Tabii bir ruhunuz ve bilinciniz yoksa ve yaratmanız mümkünse, bu böyle olmalı ve olursa başarabilirsiniz.

Kürdistan aleyhindeki uluslararası denge aşılmıştır

Şimdi hemen şuna geliyoruz: Peki, dış dengedeki yeni durum nedir? Reel sosyalizmin bir sistem olarak aşılması ve bir anlamda da kapitalist-emperyalist sistemle bütünleşme sürecine girmesi global bir bütünsel gelişmedir, dünya çapında bir gelişmedir; bir anlamda Kürdistan aleyhindeki bir uluslararası denge durumunun aşılmasıdır. Çok iyi biliyoruz ki, bu aşılmayla birlikte Türkiye'nin rolü azaldı. Ortadoğu'da ulusal kurtuluş mücadelelerine ve Sovyetler Birliği ile sosyalizme karşı bir kale olma konumu gözden düştü. İleri bir karakol olma rolü fazla anlam taşımıyor. Bu globalleşmenin etkisini bir bu yönüyle gösterebiliriz. Diğer yandan yeni denge arayışlarının ortaya çıkması, İran'da devrim gelişmesi, yine Irak'taki rejimin dengeyi zorlaması, ABD ve İsrail'in bölgedeki dengeyi kendi lehlerine çevirme çabaları, Ortadoğu petrolünün hala üzerinde en çok durulan bir sömürü kaynağı olarak kapitalist-emperyalist çıkar tekellerinin hizmetinde tutulmak istenmesi, bilinen Körfez Savaşı ve hatta daha önceki İran-Irak Savaşı vardır. Ki, buralar da Kürdistan üzerindeki baskı zincirinin Güney halkasını teşkil ediyor. Yani bir yerde Kürdistan'daki statüko üzerindeki bir parçalanma hareketi olarak da düşünülebilir. On yıllık İran-Irak Savaşı ve ardından Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan süreç, gerçekten buradaki zincirin kırılmasına yol açtı. Bilindiği gibi 1990'lardan itibaren Güney Kürdistan kendini adeta beklemediği ve kendini hazır bulmadığı kendiliğinden bir ayaklanmayla birlikte bir sürecin içine girmiş durumda buldu. ABD'nin Irak rejimiyle çelişkileri vardı. Kürtleri çok sevdiği için değil, sırf rejimi baskı altında tutmak için, bu tablo karşısında kendisine dayanak olabilecek bir alan tutmak için Kürtlere veya Kürtlerin bir kesimine ilgi duydu. Onlarla ilişki geliştirdi. Irak'ta daha da kararsız ve nereye varacağı belli olmayan durumlar, ABD ile Batılı güçleri "Çekiç Güç" biçiminde bir askeri kalkanı da oluşturmaya ve bunu daha çok da Kürdistan üzerinde kullanmaya itti.

Sonuç: Son derece kaypak ve her türlü gelişmeye açık bir Kürdistan ucu veya durumu yaşandı. Buldukları çare, bir Federe Kürt Hükümeti'ni oluşturmak, bu hükümeti Irak'ın bütünlüğü üzerinde –ki, Kürdistan'ı bu bütünlüğün içinde görüyorlar– bir baskı unsuru olarak kullanmak, yine Güney Kürdistan'daki devrimci-yurtsever güçleri etkisizleştirmek yine bu oluşumla halkın bağımsız inisiyatifini ve devrimci-yurtsever gelişmesini sınırlandırmak, ve en önemlisi de PKK'nin halihazırda en önemli bir yoğunlaşma ve savaşı geliştirme alanı olarak düşündüğü Botan'ı bir savaşım sahası ve giderek bütün Kürdistan'ı direnme sahası olmaktan çıkarmak oldu. Nitekim 1992'deki o Güney Savaşı'nda Federe Devlet'e böyle bir rol biçildiği ve böyle kullanıldığı yönündeki değerlendirmemiz doğrulandı. Üzerimize geldiler. Bunda NATO'nun da onayı vardı. Ve zaten Türk rejimi de bu temelde bir Kürt Federe Devleti'ne bağlılığı hem destekledi, hem de korudu. Bundaki amacı da PKK'yi Güney'den tecrit etmek ve giderek Güney'deki Kürt işbirlikçi güçleri PKK'ye karşı yöneltmekti. Bunda bir anlamda başarılı da oldu veya bunu kısmen sağlayabildi.

Ama tabii durum hayli karmaşık olduğu için, bunun uzun süreli olamayacağı da açıktı. Bir defa Güney Kürdistan'da çelişkiler var; Irak rejimiyle çelişkileri, kendi aralarındaki çelişkiler ve İran'ın konumu var. Arap ülkelerinin durumu var; Suddi Arabistan ve Suriye'nin tavrı var. En önemlisi de bu Türkiye'nin asla rahat olamayacağı bir statüdür. Bir defa federe de olsa, işbirlikçilik temelinde de olsa, Kürt sözcüğüne tahammülü yok. Ne yapıp edip bu oluşumu tasfiye etmek, yetmiş yıllık statükoyu tekrar egemen kılmak isteyecek. Bağdat Paktı, CENTO ve benzer statüler arayacak. Bildiğimiz gibi bunun için bir üçlü zirve geliştirmek istedi; en son Irak'ı da buna çekip statükoyu tekrar egemen kılmak istedi. Buna karşılık çelişkiler hayli yoğundur. Yani İran-Irak, İran-Türkiye, Türkiye-Suriye, Suriye-Irak çelişkileri böyle bir statükoyu oluşturmaya fazla bir fırsat vermiyor. Ayrıca ABD'nin çıkarları ve "yeni düzen"i var. ABD bu "yeni düzen"de Türkiye'nin bu gözükara sömürgeci-emperyalist ihtiraslarına sonuna kadar evet diyemez. Çünkü kendi çıkarları zorlanacak. Türkiye de en az ABD kadar bir emperyalist-sömürgeci yaklaşımla giriş yapmak istiyor. Taktik düzeyde de olsa, aralarında çelişkiler var. Benzer çelişkileri İran'la da, Suriye'yle de yaşayacak. Dolayısıyla tam bir kargaşa durumu ve çelişkilerin her an patlak verme –artık kim kazançlı çıkar bundan, nasıl kazançlı çıkar, şimdilik belli değil– durumu söz konusu. Nitekim son olarak KDP ve YNK denilen güçlerin karşı karşıya gelmeleri var.

Aslında pek de böyle bir çatışmanın istenmediği söylenebilir. Fakat iç çelişkiler, aşiret ve kabile çelişkileri, Behdinan-Soran zıtlaşması ve en önemlisi de –ki belirleyici oluyor– Türkiye'nin bu federe oluşumu aşma ve bunu aşarken de kırk yıl boyunca geliştirdiği KDP işbirlikçiliğini egemen kılma, bunu da Irak rejimiyle ve hatta kısmen İran'la anlaşarak bozma tavrı ortaya çıktı. Bunun büyük bir çıkmaz ve kabul edilmezlikle karşı karşıya geleceği de açıktı. Çünkü ABD biraz daha değişik bir Kürt federe sistemi istiyor. ABD, Türkiye'nin istediği gibi Saddam rejiminin bu biçimiyle kalmasını istemeyebilir. Türkiye'nin petrol boru hattı sorunu var, ağır ekonomik krizi var, Irak'taki ekonomik talanı bile mutlak olarak kendi tekeline alma istemi var. Bu da hayatidir. Dolayısıyla ABD ile de bir çelişkisi olacaktır. Esas itibariyle de –ki bu son üç ay için planlanmış– PKK'yi tamamen tasfiye etme planı söz konusu. Özellikle Genelkurmay Başkanı Güreş'in "Türk milletine verdiği bir sözü" var. "Bu sözün gereklerini mutlaka yerine getireceğim" diyor. Şimdi bir plan yapmışlar. Bu plan biraz da 1992 planlamasına benziyor. Fakat tümüyle öyle değil. Daha çok Türkiye patentli bir plandır bu. Bu planın ne kadar ABD'nin onayını aldığını tam söyleyecek durumda değiliz. Bu planın arkasında muhtemelen Almanlar ve Fransızlar olabilir. Hatta belki Rusya'nın fazla ses çıkarmaması söz konusu olabilir. Yine İran'ı da bu plana dahil etmek isteyebilirler. Zaten bu yönlü girişimlerin olduğunu da biliyoruz. Demirel'in bizzat İran'ı ziyaret etme kararı vardır. Hemen Mısır'a gitti Demirel; amacı büyük bir ihtimalle Arap ülkelerinden biri olan Mısır'ı da bu plana katmaktır. Tıpkı Irak'ın Kuveyt'e girişinde Mısır'ın oynadığı role benzer bir rolü Kürdistan'daki bu durum için de elde etmek isteyebilir. ABD de bunu yönlendirebilir. ABD içinde olmaz diyoruz, belki çelişkileri var, ama bir yönüyle de bu planı destekleyebilir.

Aslında durum bu anlamda karmaşıktır. Kim ne kadar bu planın içindedir? Burada bilmemiz gereken şey, ağırlıklı olarak Türkiye'nin bu plana öncülük ettiği, İngiltere'nin ve dolayısıyla ABD'nin fazla desteklemeyeceğidir. Bir ambargoyu delme sorununu düşünelim: TC'nin daha çok da Irak'taki rejimle geliştireceği sağlam ilişkilerle petrolden ve yine oradaki ekonomik gelişmelerden pay çıkarmak üzere öncülük yapma durumu bir rahatsızlık yaratıyor. Ama buna mecbur. Çünkü yaşamda ekonomik kriz çok şiddetli, yine siyasal istikrarsızlık çok şiddetli. ABD istemese ve İngiltere fazla desteklemese de veya zamansız bulsa da, yönelecektir. Hatta en belirleyici olan aslında bizim gerilla olarak varlığımızı sürdürmemizdir. Bizim de 1994 bahar hamlemize yönelik yaklaşımlarımız, bu konuda çok yönlü olarak geliştirilen çözümlemeler, hazırlıklar ve bunları hayata geçirmek için aslında neredeyse en anlamlı bir döneme girişimiz söz konusuydu. Zaten bunun için bahar aylarında her yönüyle önemli bir gelişmenin, Kürdistan çapında derinliğine ve genişliğine bir gerilla ve halk hareketliliğinin yaşanacağını ve sonuca gideceğini gördük. TC'nin, onun özel savaşımının bunu görmemesi, görüp de karşıt bir planla değerlendirmemesi mümkün değildi.

> "ABD, Türkiye'nin istediği gibi Saddam rejiminin bu biçimiyle kalmasını istemeyebilir. Türkiye'nin petrol boru hattı sorunu var, ağır ekonomik krizi var, Irak'taki ekonomik talanı bile mutlak olarak kendi tekeline alma istemi var. Bu da hayatidir. Dolayısıyla ABD ile de bir çelişkisi olacaktı."

Nitekim çok tarihsel bir geçmişe sahip olan Türk kurmayı veya Türk siyasal ve askeri çevresinin uyuyacağını sanmak gaflettir. Hatta onların bizden çok daha fazla organize hareket edecekleri bilinir. Öyle ki, onların bizden daha erken, biz daha bahar hamlemizi başlatmadan aniden Güney'e bir saldırıları oldu. Bunlar yıldırım tarzındaki saldırılardı ve ivmeyi verdi. Özellikle KDP'ye "senin için de önemli tehlike arzeden PKK'yi darbeledim, gerisini sen tamamla" dedi. Nitekim ufak bir çatışma bahane edilerek, KDP biraz saldıran taraf durumuna geçti.

KDP ne kadar bu planın içinde, ne kadar hazırlanmış, o da ayrı bir meseledir. İşbirlikçi güçtür, hakim iradeye bağlıdır. Çeşitli yöntemlerle bu çatışmanın içine çekilir. Nitekim çekildi. Bağlı güçtür yani, başka türlü yapamaz. Bu planla Güney'i kontrol altına almaya çalışırken, önünde biraz Yekiti vardı; bağımsız halk toplulukları vardı, eksik olan KDP otoritesi var, KDP'nin Irak rejimiyle anlaşma durumu var. Diğerleri buna engel teşkil ediyor. Özellikle Talabani önderlikli yurtsever kesimin sindirilmesi hedefleniyor. Irak çapında Barzani önderlikli bir otonomiye herkesin "evet" demesi dayatılıyor. "Evet" demesi için böyle bir saldırı planına ihtiyaç var. TC'nin bunu dayattığını sanıyoruz. KDP de bunu uygulamaya geçirdi. Karşılık bulmasıyla birlikte, Güney'deki bu yeni çatışma durumu ortaya çıktı. Bütün emperyalist güçler bunun böyle gelişmesini istemeyebilirler. Dediğim gibi Türkiye hem ekonomik ve siyasal açıdan, hem de bahar hamlemizden duyduğu korku bakımından buna mecburdu.

Düşmanın taktiği ne kadar akıllıcadır? Bunu hep akıllıca yapar, hep ileride yapar, hep başarılı yapar diyecek durumda değiliz. Aslında düşman tıkanmış, bir çıkmazdadır ve dolayısıyla her an bir çılgınlık yapabilir. Çılgınlıklarının sonu da hep lehine olmaz, aleyhine de olabilir. Zaten düşmandan, özel savaş gücünden başka türlü bir hareket de beklenemez. Bir şeyler yapmak zorundadır ve nitekim yapışını da böyle ortaya çıkarıyor.

Güney Kürdistan çatışması bölgesel statükoda yeni bir durumdur

Bu ne sonuç verebilir? Bunu günlük gelişmeler gösterir. Nereden bakarsak bakalım, bu yeni bir durumdur. TC bölgesel statüyü zorlamak istiyor veya statükoyu eskisi gibi kurmak istiyor. Bunun başarılabilmesi için Irak'ta Saddam önderlikli otoritenin Irak genelinde hakim olması gerekir. Bu hakimiyet TC için her ne kadar Kürt hareketini bastırmada çok iyiyse de, bölgesel güçler için olsun, ABD başta olmak üzere irili ufaklı birçok devlet için olsun, aynı oranda yararlı olamaz. Çıkarları tehlikededir. Şimdi bu ciddi bir çelişki durumudur. Zaten bu çelişki biraz ortaya çıkıyor ve gelişeceğe de benziyor. En önemlisi de, bir adım atıldı. Bu KDP'ye yaptırılmak istendi. KDP'nin bunu başarma durumu var mı, yok mu? Başarması için böyle birdenbire ezmesi veya tek otorite haline gelmesi gerekiyor. Mevcut çelişkiler ortamı ve en önemlisi de bizim durumumuz bunu sineye oturtmak için uygun değil. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, Güney'de başarılmış, tamamen yeni bir otonomi çerçevesinde Türkiye, Irak ve hatta İran'la bütünleşmiş bir KDP, gerçekten Kürt yurtsever hareketinin, bağımsızlık hareketinin özellikle son yirmi-otuz yıllık gelişmesini bitirmeye götürür; çağdaş ulusal kurtuluş hareketinin bütün kazanımlarını bitirir. Kuşkusuz bu büyük bir kaybetme olur. Özellikle PKK önderliğinde ortaya çıkan son yirmi yıllık gelişmelere büyük

> "Kazanmak için büyük tecrübemizin olumsuzluklarını aşarak, olumlu yönlerini amansız bir biçimde hayata geçirerek yenilmez kılacağız. Halkımızın ve bütün yurtsever güçlerin gerçekten büyük özlemle beklediği gelişmeleri ortaya çıkaracağız."

darbe alır. Bunun sineye kolay oturtulamayacağı ve kolay kabul edilemeyeceği çok açık.

Böylesi sinsi bir plana, son yirmi-otuz yılın bütün kazanımlarını elimizden alabilecek bir plana karşı devrimci hareketin, yurtsever güçlerin, özellikle –ister reformist, ister devrimci olsun– işbirlikçi olmayan bütün ulusal-demokratik güçlerin tavır geliştirecekleri bellidir. Son yıllarda bu güçlerde bir gelişme de oldu. En başta PKK önderliği çok ileri değişmelere yol açabildi. Dolayısıyla anlaşılması gereken şey, bu planın PKK'nin devrimci-yurtsever ve bağımsızlıkçı eğilimine karşı bir plan olduğudur. Esas hedefi budur. TC bu esas hedefte aslında sömürgeci ve emperyalist güçlerle anlaşmıştır. Genelde, stratejik olarak anlaşmıştır. Fakat sıra bunu günlük pratik hayata geçirmeye gelince, çelişki o kadar dalbudak salmış, o kadar karmaşık olmuş ki, bir yığın sorun çıkıyor. TC stratejik açıdan PKK'nin "terörist" olduğunu bütün dünyaya kabul ettirmek ve Avrupa çapında onaylatmak istiyor. Yine PKK bir Kürdistan ortaya çıkarmak istiyor. Buna karşılık TC sömürgeci devletleri bölgesel statükoya çekmeye çalışıyor. İki tezi sürekli işliyor. Şimdi bunun pratik adımlarını da taşırmak istiyor. Avrupa'da da çatlaklık boy gösteriyor. Çünkü TC'nin Kürt hareketini toptan inkar etmesi ve katliamcı yaklaşması söz konusu. Bunu ortaya çıkarıyoruz. Aynı şeyi sömürgeci devletlerle sürdürmek istiyor. Biz bunlara da "kendisi egemen olmak istiyor, Irak Kürdistan'ına da egemen olacak" diyoruz. Dolayısıyla Irak rejimi de fazla güven duymuyor. Suriye de duymaz, İran da duymaz. Dolayısıyla genelde Kürt tehlikesine karşı bir anlayış birlikteliği olsa da, bu anlaşma somut pratikte hayat bulmaktan çok uzaktır.

Tabii devrimci taktikler tam da burada devreye girer. Taktik alan dediğimiz güncellik, ona anlam verme ve ona yüklenme durumu ortaya çıkar. Nitekim PKK'nin de bu konuda bazı tecrübeleri vardır; KDP'nin bu sinsi yaklaşımlarına karşı bizim çok hazırlıklı olma durumumuz vardır. Yirmi yıldır ideolojik, siyasal ve pratik anlamda buna karşı doğru tavırları geliştirmekle görevliyiz. Her ne kadar bu taktiği doğru hayata geçiremeyen militanlar veya özellikle Güney çalışmalarında bunu başaramayanlar olsa da, esas olarak bizim taktiğimiz KDP'nin bu işbirlikçiliğini önleme biçiminde kendini ortaya çıkarır. Sürekli bir karşılık verme durumu vardır. Güney Savaşı'nda bu çok daha etkili bir biçimde ortaya çıkarıldı. İdeolojik olarak netleşme zaten sürekli gündemdedir. Pratik olarak da onların etkinliğine girebilecek durumlara yol açmıyoruz. Bağımsız inisiyatif, alan tutmalar, yani Kürdistan somutunda epeyce gerilla alanları ortaya çıkarmamız, KDP'ye dayalı taktikleri boşa çıkaracaktır. Nitekim TC'nin bu yönlü birçok girişimi boşa çıkarıldı. TC biraz KDP'ye dayanarak koruculuğu geliştirdi; Uludere koruculuğunu, Hakkari koruculuğunu geliştirdi. Fakat bunlar da TC için toptan çare olmaktan uzaktır. Belki bizi biraz engelledi, bize çok zarar da verdi; ama önemli gelişmemizi önleyemedi. Nitekim bu mücadele devam diyor. Sınır boylarında halen tutulan ve güç toplayan biz olduk. En son planın geliştirilmesi sırasında aslında yetmiş karakol geliştireceklerdi, geliştiremediler; tampon bölge oluşturacaklardı, oluşturamadılar. Bunları gerçekleştirememeleri onları bu son planı daha bir çılgınlıkla hayata geçirmeye götürdü.

İşbirlikçi ihanete dayalı plana karşı hazırlıklarımız tamdır

Şimdi görülüyor ki, böyle tarihsel, bölgesel ve Kürdistan içi dengelerin çok yakından etkilediği bir durumla karşı karşıyayız. Karşı-devrimin, TC özel savaşı önderliğinde tırmandırmak ve adeta başarıyla hayata geçirmek istediği bir plana karşılık, bizim de yıllardır geliştirmek istediğimiz bir devrimci perspektif ve taktik söz konusudur. Biz bugünlerde düşmanın bu özel savaş planına karşı bir adım daha atacağız. Güneyi bütünüyle devrimci-yurtsever güçlere ve esas olarak da bize kapatma, Güney'i korucular biçiminde Kuzey'in üzerine sürerek bitirme, hem de önümüzdeki üç aylık bir süre içinde (bu süre yıl sonuna kadar da uzatılıyor) bunu tamamlama biçiminde çok tehlikeli, hem tarihsel anlamda, hem de güncellik anlamında ulusal kazanımları, yine devrimci özgürlüksel kazanımları toptan elimizden alabilecek, eğer önlenemezse belki de bundan sonrasını toptan karanlık bir biçimde halkımızın ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü aleyhinde geliştirebilecek türden bir duruma yol açılmış olur. Devrimci tutumda biraz ısrarlı olanların bunu kabul etmeleri ve düşünmeleri şurada kalsın, tüm güçleriyle buna karşı direnecekleri ve kendi devrimci taktiklerini oturtmak isteyecekleri açktır. Zaten partimiz buna hazırlıklıdır. Fırsat kolluyoruz, adım adım bu fırsatların hazırlıkları içindeyiz. Deneyimimiz de, epey çatışmalarımız da var. En önemlisi de Güney'de atılan son adımın bazı yurtsever güçlerce tepkiyle karşılanması, Kürt Federe Devleti diye tabir edilen birlikteliğin kuşku götürmesi, bir yerde işlemez duruma gelmesi ve devrimci duruma benzer bir durumu ortaya çıkarması görülecekti, değerlendirilecekti. Yapılan da bu oldu.

Şimdi 1992'den daha fazla bir başarı şansımız vardır. Gerçekten 1992'de YNK ve KDP bize karşı birleşmişlerdi. Yine ABD'nin TC'ye desteği tamdı, NATO'nun desteği de öyleydi. Bu destekler şimdi eskisi kadar olmayabilir. Güney'deki birliktelik aşılmıştır. Bunlar bizim iyi değerlendireceğimiz yeni durumu ifade ediyor. Kaldı ki, Güneyli yurtsever güçler bizimle sıcak ilişkiler geliştirmek istiyorlar, ittifak arayışı içindeler. Kuşkusuz biz bunu değerlendireceğiz. Sonuçta bize karşı geliştirilmek istenen bu planı böylece daha ilk adımını atarken, başarısızlığa uğratmada aktif davranacağız. Zamanı ve zemini çok iyi kullanacağız. Sadece bu planı boş çıkarmakla yetinmeyeceğiz, Güney'i muazzam bir devrimci gelişmenin zemini haline getireceğiz. Elverişli koşullarından ötürü, Güney'i devrimci gelişmenin boy attığı bir alan düzeyine çıkarmak, eğer Irak bütünlüğü içinde bir çözüm isteniyorsa demokratik ve özgür bir Kürdistan temelinde bir birlikteliğe yol açmak amacımızdır. Yine buranın işbirlikçilere ve TC'nin özel savaşına destek veren bir alan değil, tersine buna başarıyla karşı koyan bir alan, sağlam bir direniş cephesi, onun geri üssü durumuna getirme amacındayız. Bu konumu taşıracağız. Güney halkı devrimin dayanacağı bir halk olarak rolünü oynayacaktır. Buna engel teşkil eden tutum, örgüt ve onun önderliği kimse aşılacaktır. Eğer ille bir birliktelik isteniyorsa bu, halkın yurtsever olan, düşmanın çıkarlarına alet olmayan ve düşmanın iradesini durduran bir birlik olacaktır. KDP ve Barzani önderliği ya bu çerçeveyi kabul edecek, ya da aşılmayı göze alacaktır. Ya yurtsever-demokratik hareketin genel çıkarlarına tabi olur ve düşmanla ilişkilerini sınırlandırır, ya da ortadan kaldırılır veya bu savaşın sonunda başına gelecek olanı kabul eder, kaderine razı olması gerekir. Biz böylesi bir yaklaşım içindeyiz.

Hiç kuşkusuz bu yalnız Güney'deki savaş için değildir, bütün Kürdistan'ı ilgilendiren bir savaştır. Bunun arkasındaki güç Güney gücü veya Irak değil, Türkiye'dir. Bunun arkasında ne idüğü belirsiz bir yığın çıkar sahibi vardır. Bu tüm Kürdistan geneline karşı oynanan bir oyundur. Dolayısıyla hiç kimse "PKK neden Güney'e karışıyor" diyemez. Aslında Güney'e karışmıyoruz, Güney'deki halkın yurtsever-demokratik çıkarlarına destek sunuyoruz. Biz bir destek gücüyüz; bize karşı geliştirilen bir planın boşa çıkarılmasının savaşçı gücüyüz. Buradaki savaşımı son derece meşru, vazgeçilmez bir görev olarak değerlendirmemiz gerekiyor.

Sonuç ne tür gelişmelere götürebilir? Burada da belirleyici olan aslında özgücümüzün taktiksel değerlendirilmesidir. Eğer o Güney Savaşı'ndaki gibi devrimci taktikler darlatılmazsa, savunmacı veya intiharvari "sol" sekter anlayışlar etkili olmazsa, yine kendi düzenli ve planlı taktiksel gelişmemizi sürdürürsek, buradan kesin olarak başarılı çıkabiliriz. PKK'nin taktik esnekliği her türlü olumsuzluğa da cevap verir, her türlü gelişme ve olumluluğa da cevap verir, bunu daha da büyütür. Öyle ciddi bir çıkmaz görmüyoruz. Tabii bazıları bir gün bizi kendi darlıkları içinde boğmaya götürmezlerse, savaş kurallarına ters düşmezlerse ve kendilerini teslimiyete gitmeye kaptırmazlarsa kararlı, direnişçi ve gerilla yöntemine ağırlık veren bir yaklaşım burada sonuç alır. Hem de çok büyük sonuçlar alabilir. En önemlisi de aldığında çok ciddi siyasal gelişmelere yol açar. Kürt Federe Devleti'nin içeriği değişir, buna devrimci bir atılım verdiririz. Bu da halkın muazzam bir nefes alması ve güç kazanması anlamına gelir. Bu, federe oluşumun daha da bağımsız ve özgür, kendi iradesiyle gelişen ve güçlenen bir kurum haline gelmesine yol açar; bu anlamda Kürdistan geneline de katkı sunabilir. Bu temelde zorlayacağız.

> "1990'da Güney halkının Kuzey'le tanışması, şimdi de Kuzey halkının Güney halkıyla bütünleşmesi ortaya çıkıyor. Bunun uluslararası sonuçları da olacaktır. Ayrıca BM'in desteğine yol açması da söz konusudur. Bütün bunlar Türkiye'nin bölge dengesini, statükosun zorladıkça zorlar."

Bu aynı zamanda Kürdistan için geniş bir inisiyatif olduğu gibi, onu uluslararası düzeye taşırır; bir tür bağımsız bir güç gibi değerlendirilmeye ve muazzam bir diplomasiye yol açmaya götürür. Türkiye üzerinde ağır etkide bulunur. Onun Kürdistan'a dayattığı imha planını boşa çıkarmakla kalmaz, devrimci savaş planlarımızın güç kazanmasına yol açar. Boğuntuya değil soluk almaya, gerilemeye değil ilerleme ve yayılmaya hizmet eder. Zaten Güney'e giden Kuzey halkı da var. Kuzey daha şimdiden Güney halkıyla fiziksel anlamda da birleşmiştir. İki parçadaki halkın bir tür böyle birleşmesi gerekiyor. 1990'da Güney halkının Kuzey'le tanışması, şimdi de Kuzey halkının Güney halkıyla bütünleşmesi ortaya çıkıyor. Bunun uluslararası sonuçları da olacaktır. Ayrıca BM'in desteğine yol açması da söz konusudur. Bütün bunlar Türkiye'nin bölge dengesini, statükosunu zorladıkça zorlar.

Yeni hamle döneminde kazanan biz olacağız

Hiç şüphesiz biz bütün bunları işleyeceğiz. En önemlisi de askeri faaliyetimizi yoğunlaştıracağız. Siyasal ve diplomatik alanı daha da zorlayacağız. Öyle anlaşılıyor ki, bu devrimci planın şansını daha da artırdı. Yani bu karşı-devrim planı devrimci planı besleyebilir, ona dönüştürülebilir. Hayale kapılmıyoruz. En önemlisi kendiliğinden bir gelişmeyi de beklemiyoruz. Gelişmeler tırnakla sökülüp ortaya çıkarılır. Muazzam bir duyararlılıkla, görevlerin üzerine amansız bir yürüyüşle önemli gelişmeler ortaya çıkarılabilir. Kısaca çok ciddi bir taktik adım olur. Tabii sonuçları da hayli etkileyici olur. Özellikle siyasal sonuçları hem bölgede, hem de uluslararası alanda derin olur. Bu da yepyeni bir dönemin içine girmek demektir. Bu, Kürdistan'ın uluslararası alanda kendisini kabul ettirdiği, statü yarattığı, diplomasiye yol açtığı, belki de bir devlet statüsüne yakın bir kabul görmeyi yaşadığı bir durumun üzerine kurulacak bilinçli örgütsel ifadesi olacaktır. Kürdistan Ulusal Kongresi veya temsili, onun hem içte ve hem de dıştaki temsilcilikleri daha fazla devrimin iradesinin hizmetinde veya onu dikkate alan, bireysel tarzları ve aşiret sınırlarını artık zorlayan, çağdaş, ulusal birlikteliği kabul eden kurumları ve onların kurallarını dikkate alan bir dönemin içine girilmesine yol açar. Her örgütü artık kendi bencil çıkarları yerine ulusal bir temsili esas almaya ve ona bağlı olmaya götürür. Bu da yepyeni bir gelişme dönemi olacaktır.

Buna da gerçekten PKK öncülük ediyor. Şu anda öncülük etmesinin çok önemli olanakları ortaya çıkıyor. Partimizin başlangıçtaki ideolojik ve politik önderliği şimdi pratik önderlikle tamamlanıyor. Bu, uluslararası kabul görme ve meşrulaşmayla kendini kanıtlıyor. Hiç kuşkusuz bütün bunlar devrimci tasarım, plan ve perspektif düzeyinde ele alınıyor. Fakat yaptığımız hazırlıklar, güçlerimizin halihazırdaki mevzilenme durumu bunun bir tasarıdan ibaret olmadığını, günlük olarak da hayata geçirilebildiğini gösteriyor. Gerçekten biz bu konuda artık pratik bir öncülük görevi ile karşı karşıyayız. Daha olgun, daha sorumlu, bütün sonuçları önceden kestirebilen ve ona göre güne anlam verebilen, başta gerilla cephesi olmak üzere hemen her cephede, Kuzey'de ve Güney'de silahlı savaşımı geliştirme, yine siyasal birliktelikleri, Kuzey'de ve Güney'de cephesel birliktelikleri geliştirme, bunu diplomatik alana kaydırma gibi önemli ve başarılabilecek, ama gerçekten politik sanat biçiminde karşılanması gereken bir tarzda üzerine yürüyebileceğimiz görevlerle karşı karşıyayız.

Yine hiçbir şey yapılmadı denilemez. Yürürlükte olan faaliyetler vardı. Bu faaliyetlerin daha da kurumlaşması, daha eğitilmesi, daha sağlam kolektif temsilciliklerle götürülmesi önemlidir. Diğer güçlerle sağlayacağımız her düzeydeki kolektivizm çok önemlidir. Bizim ideolojik, politik ve pratiksel gelişmemiz bütün bunlara cevap verir. Bu işlere Kürdistan çapında öncülük etmede hem iddialı, hem de olanaklı kılabilir.

İnanıyoruz ve yaptıklarımıza dayanarak söylüyoruz ki, bu yeni taktik hamle döneminde kazanan biz olacağız. Kazanmak için büyük tecrübemizin olumsuzluklarını aşarak, olumlu yönlerini amansız bir biçimde hayata geçirerek yenilmez kılacağız. Halkımızın ve bütün yurtsever güçlerin gerçekten büyük özlemle beklediği gelişmeleri ortaya çıkaracağız. Düşmanın bu sinsi, alçakça ve yok edici planına karşı verilecek büyük devrimci karşılık budur, büyük sorumluluk ve mutlaka başarılmak durumunda olan taktik budur. Artık içte ve dışta hiçbir engel bizi böylesine bir taktiği hayata geçirmekten alıkoymamalıdır. Engel teşkil eden ne varsa, çok doğru ve yetkin bir tarzda üzerine gidilip aşılmalıdır ve sonuçta başarı sağlanmalıdır.

Büyük bir özlemle böylesi bir aşamaya ulaşmaya çalışan partimiz, belki de ilk defa kendi özgür iradesiyle halkımızın özgücüne dayalı olarak beklediği bir gelişmeyi, yine iddia ettiği oldukça haklı ve mutlaka sağlanması gereken bir gelişmeyi yaşayabilir. Hayale kapılmıyoruz. Ama fırsatı ve olanağı da değerlendirememe gibi bir hastalığa göz yummayız. Kendiliğindenci, sağ savunmacı veya "sol" sekter yaklaşımlarla hiç kimsenin bu önemli gelişme dönemine olumsuz yansıması kabul edilemez. Herkes böylesi bir dönemde çok iş yapabilir. Düşmanın özellikle dayattığı, alçakça katliamlarla sonuçlandırmak istediği tasfiye hareketine karşı her düzeyde böylesine büyük bir güç kazanmakla, sadece düşmanın beklentilerini boşa çıkarmayı değil, onun Kürdistan üzerindeki insanlığa aykırı bütün yönelimlerinin ve politikalarının da sonu olabilecek bir gelişmeyi (aslında taktik değil, stratejik bir gelişmeyi) sağlamakla karşı karşıya olduğumuzun derin bilincindeyiz.

Bütün bu değerlendirmelerin ortaya çıkardığı gelişme perspektifleri ve en önemlisi de amansız pratik çabalarımızla doğru yönelirsek, kazanacağız. Yine böylesine bir dönemde her zamankinden daha fazla hem bilinçli irademizle ortaya çıkardığımız ve hem de bazı bölgesel gelişmelerin daha çok hızlandırdığı bu olanakları çok iyi göreceğiz.

Umut edilen, çok arzulanan ve oldukça da planlanan bu gelişme dönemi bu yaklaşımla karşılanırsa, özgür iradenin ve halkın artık gerçekten kazanmak için az çaba harcamadığı ve destek verdiği bir dönem ve bu dönemin başarılı gelişmesi olacaktır. Bu dönemi böyle kazanmak muhakkak büyük zorluklar karşısında olur; birçok şehidi yine çıkabilir. Ama gerçekten statüsü böyle olan ve hakkında böyle düşünülen bir ülke ve halk yaşamak istiyorsa, yine buna öncülük etmede iddialı olan bir parti böyle sağlam öncülük etmek istiyorsa, bütün bu zorlukları önceden göz önüne getirmeli, zorlukları kadar fırsatları ve olanaklarını da iyi değerlendirmeli, her şeyiyle **"Ya kazanacağız, ya kazanacağız"** diye hareket ederek savaşmalı, yürümeli ve mutlaka kazanabilmelidir.

20 Mayıs 1994

PKK 3. ULUSAL KONFERANS KARARLARI -1

PARTİ ÖRGÜTLENMESİ VE ÖNCÜLÜK

Baştarafı 1. sayfada

maktadır. Aynı zamanda 5. Kongre'ye hazırlık konferansıdır. Bu çalışmaların devamı ve tamamlayıcısı olduğu kadar, 1990 yılından sonra meydana gelen muazzam gelişmeleri derleyip toparlamak, parti örgütlülüğünü, büyüyen siyasi ve askeri ordulaşmada onun öncülüğünü döneme uygun yaymak, bu espri doğrultusunda **"PKK'lileşelim, Savaşı Kazanalım"** anlayışı ile döneme cevap vermek, her alana parti çizgisini ve örgütlülüğünü hakim kılmak temelinde gerçekleşmiştir. Konferans dengeyi yakalayan gerilla ordulaşmasına, silahlı-silahsız ayaklanmanın geliştirilmesine, ulusal kurumlaşma ve iktidarlaşma atılımına güçlü bir cevap niteliğindedir.

3. Ulusal Konferans, dış düşmana karşı olduğu kadar, iç düşmana karşı savaşımı ve cepheden PKK'ye yönelik savaşanlara karşı olduğu kadar, içteki "karşı-parti" ve "orta-sınıf partisi"ne karşı savaşımı devrimci partiye tümüyle hakim kılınmasını esas alma temelinde gerçekleşti.

Bilindiği gibi PKK'nin tarihi, yoğun bir ulusal ve sınıfsal savaşımla önemli dönemeç ve tarihi kavşaklardan geçerek bugüne ulaşmıştır. TC'nin ideoloji ve politikasına karşı bağımsız, özgür düşünce ve ideoloji oluşturan PKK hareketi, sosyal-şoven, ulusal inkarcı, ilkel-reformist burjuva milliyetçi grup ve hareketlere karşı verdiği savaşımla gerçek bir ulusal kurtuluşçuluğun temelini atmıştır. Manifesto ile bunu doruğa ulaştırmış, 1978'de 1. Kongre'nin gerçekleştirilmesi ve partinin kuruluşu ile ideolojik-politik doğrultusunu siyasi, örgütsel ve ideolojik olarak uygulama alanına geçirmiştir. Politik mücadele ile TC'ye, burjuva partilerine ve bunların yansımalarına karşı savaşım vermeye cesaret edilerek, önemli siyasi etkinlikler kazanmıştır.

Partileşmeye, önderliğin çizgi doğrultusundaki dayatmalarına dönemin kadroları cevap olamamış, amatörlük, geçmişin zemini olan anlayışlar terk edilmemiş, kadroların oldukça yetersiz durumu örgütlenmeye güç yetirememiş ve bu temelde çalışmalara yüklenme, önemli sonuçlara ulaşma boşa çıkarılmış, ideolojik kazanım ve siyasi etki örgütlenmeye çok geri düzeyde yansıtılmış, bu da partileşmeye gelememe ve önderliği boşa çıkarma şeklinde vücut bulmuştur. 12 Eylül 1980'e gelip dayanıldığında bu, merkezileşme, kadrolaşma ve örgütlenmede yetmezlik, dağılma ve örgütsel kriz biçiminde kendisini dışa vurmuştur.

Taktik önderlik döneme cevap vermese de, çıkıştan 1980'e kadar verilen savaşımla ideolojik mücadele kazanılmış ve bu yönüyle partileşilmiştir. "...Biz partileşirken ve özellikle ilkel-milliyetçiliğe karşı, küçük-burjuva –Kürt olsun, Türk olsun– sahte solculuğuna karşı, sosyal-şovenizme karşı, ideolojik olarak iyi bir mücadele verdik, bu anlamda partiyi kazandık..." (Parti Önderliği'nin 3. Ulusal Konferans'a sunduğu Politik Rapor)

12 Eylül faşizmi, ülkede örgütlenmeye ve kitleye güçlü yönelirken parti buna geri çekilme taktiği ile cevap verdi. Önderliğin müdahalelerine karşın, oluşan örgütsel krizin yanısıra, askeri-faşist rejim, kesin dağıtma ve partinin varlığına son verme, zindan şahsında "PKK'yi bitirdim" noktasında yoğunlaşırken, parti içindeki uzantılarına da sesleniyordu. Dışardan kuşatmak, ezmek, içerde karşı-parti hareketini örgütlemekle neticelendirmek istiyordu. Parti 1. Konferansı böylesi koşullarda gerçekleşti. Parti birliğini sağlama, dağılmayı önleme, mültecileşmeye karşı savaşımı yükseltme, içte önü alınmazsa çürümeye yüz tutan kadroları ayağa kaldırmak, ülkeye dönüşün güçlü hamlesini oluşturma temelinde tasfiyecilere ve karşı-parti hareketiyle partiyi içten ele geçirmeye ve böylece emperyalizm ve gericiliğin hizmetine sunmaya çalışarak kurtuluş umudunu tarihe gömmek isteyenlere kesin bir cevap oldu. TC'ye karşı Türkiye'deki güçleri ayakta tutmanın belirlemeleri ve çabaları gelişti.

1. Konferans dönemi; ülkeye dönüşe yönelme, bu temelde parti örgütlenmesini ve güçlerini hazırlama hamlesi olurken, Parti Önderliği şahsında örgütün korunduğu, inşasının yeni döneme göre ayarlandığı bir süreçtir. Ölüm-kalımın ve çürümenin

yoğunlaştığı bu dönemde, parti içinde karşı-parti hareketi ve orta-sınıf partisi emperyalizm, gericilik ve faşizmin desteğini alarak, TC'nin Türk solu ve Kürt gruplarının başına getirdiğini PKK'nin de başına getirmek, özellikle önderlik tarzını boşa çıkararak gerçekleştirmek istediler. Örgütlenen tasfiye hareketi, özellikle ülkeye dönüş hamlesine ve silahlı savaşıma karşı, geri yapı ve zemine seslenerek egemenlik kurma savaşı veriyordu. İnançsızlık, bağlılıktaki zayıflık, iç düşmanlık ve objektif ajanlık unsurlarını malzeme yapmışlardı.

Parti Önderliği, önderlik tarzını dayatarak bütün parti dışı hareket ve anlayışlara karşı örgüt içinde güçlü bir savaşımı ustalıkla uygulattı ve böylece PKK'nin kesin egemenliği sağlanarak 2. Kongre'ye gidildi. 1. Konferans'taki çıkış derinleştirilip pekiştirildi. Parti birliği güçlendirilerek yeniden örgütsel inşa sorunları çözümlendi, ulusal kurtuluş savaşına ve partiye karşı olan düşman anlayışlar tasfiye edildi, bütün kadrolar savaşın ve dönemin pratiği üzerinde yoğunlaşmaya davet edildi, anın devrimciliğinin parti çizgisi temelinde uygulanması, örgütün ülkeye taşırılması belirlendi.

Kongre sonrasında Semir şahsında dile gelen karşı-parti hareketi boşa çıkarıldı. Ancak 2. Kongre'nin kararlarını hayata geçirmek istemeyen anlayış ve kişilikler karşı-parti ve orta-sınıf partisi olarak PKK'ye karşı direnmiş, bu eğilimler pratiğe yönelmede birleşmiş, çizgi ve örgüt savaşımını boşa çıkarmada inat etmiştir. Bu anlayışlar zaferi değil, yenilgiyi, önderliği işlevsiz kılmayı, bozgunculuk, provokatörlük ve KDP ile işbirliği yapmayı, savaşmak için hazırlanan kadroları atıl bırakmayı, savaştırmamayı esas alarak sağcılığı konuşturmuştur. Kadrolar ise önderlik tarzına, çizgiye ve dönemin gereklerine kulak tıkayarak, yetmezlik ve zayıflıkları yaşayarak, çizginin ve örgütün esaslarına gelmeyerek partiye karşı partileşen anlayışlara güçlü zemin sunmuşlardır.

1984-15 Ağustos Atılımı bütün bu anlayışlara cevap vermenin, TC'ye karşı savaşıma cesaret etmenin tarihi ve dönemsel adımı oldu. Bu, aynı zamanda partileşmeyi ve örgütlenmeyi ülkede oturtma çabasının ifadesi olurken, örgütü boşa çıkaran, yenilgiyi savaşmadan dayatanlara da iyi bir karşılık olmuştur.

15 Ağustos Atılımı, 1978'lerde siyasallaşmaya atılan adımların sürdürülmesi olurken, yine 12 Eylül'ün işbirlikçi güçleri, mülteci ve karşı-parti hareketini yanına alarak siyasal etki ve hareketin ortadan kaldırılması çabalarına yönelik savaş cephesinden güçlü bir karşılık olduğu gibi, partileşmeyi siyasal olarak kazandırdı. Bu, aynı zamanda ideolojik-siyasi çizginin kazanılmasıdır da.

Bu kazanımla birlikte, Parti Önderliği'ni ve örgütün gelişmesini esas almayanlar, silahlı propaganda ile yapılan güçlü siyasal etkiyi partileşmede örgüte dönüştürmediler, pasif savunmacı bir anlayışı izleyerek, savaşta saldırı ruhunu yok ederek alanlar üzerinde düşmanın oynamasına yol açtılar. Çizgiye, önderliğe bağlılık ve savaşın gereklerine, dönemin taktiğine göre yüklenme gerçekleşmeyince, önderliğin müdahalesi ile 1985 yılının anı anına kurtarılması gerçekleşti.

Bir türlü partileşmeyen, rolünü oynamayan merkez ve kadrolar içinde kemalist tasfiyeci, feodal-aristokrat, bürokat ve ortayolcu parti anlayışları yanında kadro yapısı da silik ve boyun eğmeci bir kişilik sergiledi.

Çizgi dışılığın, yetmez devrimciliğin, örgüt ve sınıfdışı anlayışların parti içinde birleşen eğilimleri; partileşme, kadrolaşma, örgütsel inşayı sürdürme önünde oldukça ciddi engeller oluşturmuş, bunun iç düşman özellikleri ve objektif ajanlık durumu yaşanan pratiğin belirgin yanı olmuştur. Çizginin ve dönemsel taktiğin az da olsa uygulanmasının yarattığı siyasal etki ve kitlede uyandırdığı eğilimin, savaşın kısmen de olsa geliştirilmesinin nelere kadir olduğu gerçeği yok sayılarak partinin sırtında bir asalak gibi yaşamak isteyen anlayışlar, kadroların geriliğini de fırsat bilerek, önderliğe bağlılık adı altında kendi tarzlarının egemenliği için savaşım yürüttüler.

15 Ağustos silahlı propaganda atılımının çıkmaz ve yenilgiyle yüz yüze getirilmesi, köklü, kapsamlı çözümlemeleri gündeme getirdi. 3. Kongre, yenilginin yenilgiye uğratıldığı, çizgi zaferinin sağlandığı, yenilginin çözümlenip zaferin karara bağlandığı, parti öncü rolünü zaafa uğratan kemalist, feodal ve küçük-burjuva ortayolculuğun mahkum edildiği, merkez başta olmak üzere parti militan kişiliğinin gerekleri doğrultusunda taktiğe cevap veren örgütleme ve pratiğin sergilenerek kararlaştırıldığı bir kongre, diğer bir deyişle **gerillayı oturtma kongresi** oldu.

Parti militanlarının örgütlenmede derinleşmesini, örgütlenmeyi yaymasını ve parti dışı anlayışlara, bunun örgüt dağıtıcı olan uygulamalarına karşı devrimci çizgi doğrultusunda yürüyüşünü netleştirdi; bu temelde örgüt savaşının her düzeyde kazanılmasını, gerilla ve askeri kurumlaşmanın ve parti önderliğinin en derinlikli ve kapsamlı örgütlenmesinin belirlenmesini ve kadro ve parti savaşımının en yaygın, en ileri düzeyde yürütülmesini ortaya koydu. Bu güçlü Kongre'nin merkez ve ordu kurmay olarak Parti Önderliği'nin ve Parti Önderliği'ne bağlı güçlerin merkeze gelmesiyle ve örgütün derinleşmesini sağlamasıyla

örgüt savaşının her düzeyde kazanılmasını, gerilla ve askeri ordulaşmanın belirginleştirdi. 3. Kongre sonrası süreçe Parti Önderliği, "1985'ten günümüze kadar geliştirilen çözümlemeler bir anlamda parti içi sınıf savaşımı, hatta parti içindeki düşmanı açığa çıkarma çözümlemeleridir" demektedir.

1985-90 arası dönem, gerillanın oturtulması, öncü faaliyetin geliştirilmesi, partileşmenin kesinleşmesi, örgütlenmenin kazanılması ve çizginin pekişmesi olarak somutlaştı. Buna karşın kontravari ve ağavari uygulamalar, köylü savaşçılığı, kitleyi kaçırtıcılığı gibi örgüt ve görev dışı uygulama ve anlayışlar, partinin yakasını bırakmadı. Partiyi kendi tarzına göre uygulayanlar, gerilla taktiğini daraltanlar, savaş dışı pratikle öğüt yaratmaya gelmeyen öğeler, 3. Kongre kararlarını pratiğe geçirmeyerek kendilerine göre ele alanlar bir kez daha Parti Önderliği'ni ve partiyi zorladılar. Çeşitli eğilimlerin temsilcileri olan unsurlar kendilerini dayatarak provokasyon, kompoloculuk ve tasfiyeciliği çeşitli biçimlerde uygulayıp sonuç almayı denediler.

Gerilla ve kitleye parti çizgisinin egemen kılınmasına, yaygın gerillaya geçilmesine, öncülük faaliyetinin yaygınlaştırılmasına, siyasi ve askeri ordulaşmanın doğru yönetilmesine, bunun örgüt araçlarının gerçekleştirilmesine 2. Ulusal Konferans'la cevap verildi. Parti merkezinin rolünü oynaması, merkezi düzeyde olanların sorumluluğuna sahip çıkması, taktik önderlik hattının düzenlenmesi, kadroların görev ve örgütlenme sorunlarına sahip çıkması yanında, partileşmenin döneme denk düşecek biçimde pratiğe aktarılması konusunda yön belirlendi. Merkez ve bölge yürütmenin öncülük, önderlik tarzı ve savaş kurmaylığı biçiminde kendisini örgütlemesi görev olarak ortaya konuldu.

4. Kongre, 2. Ulusal Konferans'ın devamı olarak **ordulaşma kongresi** olarak gerçekleşti. 4. Kongre'de Şener'de somutlaşan ve çizgiye dayatılan burjuva-liberal anlayış açığa çıkarılıp tasfiye edilirken, bunun feodal-komploculukla olan ilişkileri ve beslenme durumu ortaya konuldu. Ayrıca Şener komploculuğu, ulusal kurtuluş savaşını durdurma, zindanda başlattığı karşı-parti faaliyetlerini dışarıda partiyi ele geçirme çabası ve Parti Önderliği'ne komplo düzenlemeye götüren düşman tavrı, önderliğin yerinde hamleleriyle boşa çıkarıldı.

1990-94 dönemi, parti öncülüğünün kesinleşmesi kadar, gerillalaşmanın olgunluk durumunun netleşmesi ve zaferin artık her zamankinden daha fazla olanak dahiline girmesidir. Cephe ve gerilla ordulaşmasının niteliği artmış, gücü denge aşamasına ulaşmış, bu temelde cephe ve ordu faaliyeti ayrışmıştır. Yine kitle ayaklanmaları, düşmana yönelik gerilla imha faaliyetleri boyutlanmış, kurtarılmış bölgelere ulaşmada siyasal, örgütsel ve askeri sorunlar bu paralelde büyüyüp karmaşıklaşmış ve bu durum parti öncülüğü ve örgütlülüğü sorunlarını bir o kadar yakıcı kılmıştır.

Muazzam siyasi ve askeri ordulaşmaya, geniş bir kitle katılımına karşın bunu karşılayacak merkezi önderlik, öncülüğü ve örgütlenmeyi kitle ve ordu faaliyeti içinde geliştirmeyi, cephe-

ye göre örgütlenmeyi, gerilla ordulaşmasını güçlü geliştirmeyi başaramamış, dönemin daha fazla kazanımlarla kapatılmasını yakalayamamıştır. Kitle ve gerilla ordulaşması dönemin ve hedefin gerisinde seyretmiş, yine bunu yönetecek bir savaş kurmaylığına gidilememiştir.

Kadro ve komutanlar, çizgi ve taktiğe hükmedememiş, savaş ve ordulaşma hakimiyeti kuramamış, bu da içten içe yeni sorunların yaşanmasına, güçlerin dağılmasına, örgütlenmelerin darbelenmesine ve bazı alanların da düşmanın denetimine girmesine yol açmıştır. Bu temelde PKK'nin yaratığı emek ve değerler üzerine oturan savaş ağaları ve hırsızlar türemiştir.

Merkezin çalışma tarzı dönemi karşılamada önderliğe cevap verebilecek düzeyi tutturamamış, yönetme, düzenleme, partileşme, örgüt işletme ve savaş sorunlarını karşılamada küçümsenmeyecek tıkanıklıklar yaşanmış, Parti Önderliği'nin bunlara müdahaleleriyle düzeltme temelinde çabalar gösterilmiş ve stratejik önderlikten taktik önderliğin sorunlarıyla ilgilenme beklenmiştir. Merkez, ordu ve cephede yönetim, örgütte yeterli hakimiyet kuramadığı gibi, örgütsel sorunların çözümünde zayıf kalmıştır. Güney Savaşı'nda doğru taktiğin uygulanamaması, ordu ve savaş gerçekliğinde eski tarzın aşılmaması, ateşkes sürecinde ise siyasi öngörü zayıflığından dolayı örgüt ve mücadele açısından ortaya çıkan sonuçlardan yeterli düzeyde yararlanılmaması, örgüt ve eylemlilikteki tekdüzeliğin aşılmaması, yine Parti Önderliği'nin taktik belirlemelerinin yeterince anlaşılmaması çeşitli savaş sahalarında ciddi sorunların birikmesinin nedeni olmuştur.

Böylece 4. Kongre kararları yetkin uygulamasını bulmamış, döneme denk düşen partileşme taktik önderlikte sağlanamadığından yaratılan gelişme bağrında bir dizi yetersizliği taşımış, örgütlenmeyen güçler düşmanın hedefi olmuş ve partileşmeyen kadrolar da buna zemin sunmuştur. Bir türlü partileşmeye ve taktiği yetkin, yaratıcı uygulamaya gelmeyen kadrolar, gerek cephe sorunlarında, gerekse ordu ve savaş sorunlarında partiyi oldukça zorlamıştır.

Yükselen ulusal kurtuluş savaşı, kitlede kazanma azminin ilerletilmesi, gerilla ordulaşması, halk iktidarlaşması, ulusal kurumlaşmanın geliştirilmesi, Ulusal Meclis ve savaş hükümeti sorunlarını ele almayı, yine bunları karşılayacak, öncülük edecek partileşmeyi ve örgütlenmeyi ordu ve cephe saflarında yaratarak özel savaşı yenilgiye uğratacak düzeye çıkarmayı ve bu temelde zafere ulaşmayı esas alan PKK 3. Ulusal Konferansı **"PKK'lileşelim, Savaşı Kazanalım"** şiarıyla toplandı. Konferans hazırlık çalışmaları sürecinde Parti Önderliği'nin **"PKK'lileşelim, Savaşı Kazanalım"** başlığı altında geliştirdiği çözümlemeler, partileşme sorunlarını ve çözüm yollarını açığa çıkaran ve netleştiren çözümlemeler oldu.

Dıştan sömürgeci özel savaş rejimi, emperyalizm ve işbirlikçi güçler, PKK'yi en tehlikeli parti olarak görerek ona karşı savaşıyorlar. PKK karşısında oluşturulan bu cephenin konumu açıktır. PKK'nin bu cepheye karşı savaşı da nettir. Devrimci savaşı geliştirmenin azmi ve kararlılığı vardır. Bu kez partileşmede ideolojik, siyasi, örgütsel bazda asıl savaşım içe kaymıştır. Asıl zorlayan ve kazanmanın önündeki temel engellerden birisi de budur.

Savaşı hep dışta aramak, içe karşı ulusal ve sınıfsal savaşımı bir an bile unutmak, partileşmeye, örgütlenmeye, askerileşmeye ve siyasallaşmaya neler kaybettirdi? Parti tarihi incelenirse bunun sonuçları netçe görülür. Tasfiyeciliği, komploculuğu, provokasyonu, sağcılık ve işbirlikçiliği kişilerin şahsında görmek büyük bir yanılgıdır. Kişilerin şahsında dile gelen karşı-parti hareketi ve orta-sınıf partisinin siyaseti, ideolojisi, yaşam ve alışkanlığıdır. Parti tarihimiz bu türden yığınla bir savaşımla doludur. Bunların temsilcileri kemalizmin, emperyalizmin ve iç gericiliğin bileşkesi olarak kendilerini dile getirir. Taktikleri çok ince ve değişik bir biçimde olan özel savaş taktikleridir. Sonuçları bakımından değerlendirilirse, karşı-parti hareketinin uygulamaları özel savaşla benzerlik arzeder. Terzi Cemal unsurunun pratiği ve bu pratiğin ortaya çıkardığı sonuçlar, uygulamış olduğu yöntemler, hangi zemin üzerinde kendisini yaşatıp gizleyebildiği, özel savaşla nasıl bağlantı içinde olduğu, karşı-parti hareketinin kimliğini açıkça göstermiştir. Bu kesimlerin tarihteki buluşmaları, parti içinde çeşitli biçimlerde uzlaşmalarına, birliklerine ve kendiliğinden yanaşmaya dayanır. Kapsamlı ve tarihsel temeli güçlü olan bu karşı-partinin oldukça kurnaz siyasi temsilcileri olduğuna, bunların eski toplum zeminine ve alışkanlığına dayandığına 3. Ulusal Konferans dikkat çekmiştir.

> "PKK 3. Ulusal Konferansı **"PKK'lileşelim, Savaşı Kazanalım"** anlayışı ile döneme cevap vermek, her alana parti çizgisini ve örgütlülüğünü hakim kılmak temelinde gerçekleşmiştir. Konferans dengeyi yakalayan gerilla ordulaşmasına, silahlı-silahsız ayaklanmanın geliştirilmesine, ulusal kurumlaşma ve iktidarlaşma atılımına güçlü bir cevap niteliğindedir."

PKK tarihi, iç savaşımı kavramamanın, bunu kişilikte somutlaştırarak partileşme, çizgi ve taktik doğrultusunda uygulamamanın, parti tarihine sığdırılan savaşımı doğru değerlendirmemenin, karşı-partinin dayandığı eski alışkanlıkları ve örgütsüz zemini görmemenin niyet ne olursa olsun sonuçta karşı-partiye götürdüğünü göstermiştir.

3. Ulusal Konferans; orta-sınıf partisi anlayışının saflarda bilinenden daha geniş ve etkin olduğunu, bunun düşman ve parti arasında gözetleyicilik yaptığını, ilişkileri kendi etrafında örgütlediğini, iç düşman ve bunun özellikleri üzerinde kendini beslediğini, işbirlikçi ve liberal çözümün temsilcisi olduğunu, iktidarlaşmada pay sahip olmak istediğini, bu temelde değerlerin üzerine oturduğunu vurgulamıştır. Yine bu tutumun sanıldığından daha fazla yönetimi ele geçirmek istediğini, devrimci partileşme önünde ciddi barikatlar kurduğunu belirterek, bunun her türlü eski yaşama, aşiretçi-feodal özelliklere, küçük-burjuva yaşama, yetmez devrimciliğe, örgüt ve taktik adamı olmayan kişiliklere dayandığını ortaya koymuştur. Devrimci partileşme derinleştirilmek istenirken savaşın bu yönüyle de güçlendirilmesi gerektiğine parmak basmıştır.Bir Zelê'de ortaya çıkan anlayış ve sahte önderlerin sorunu böyledir.

Yetersiz devrimciliği aşmama ve dönemi güçlü karşılamama, kendini yetkinleştirmeme saflarda etkin durumdadır. Cepheleşme, iktidarlaşma ve ordulaşmanın oldukça büyüdüğü ve gelecekte bu büyümenin süreceği dikkate alındığında, partileşmeyen, örgütlenmeyen, savaşmayan her türden yaklaşım orta-sınıf partisine hizmet eder. Partileşme, karşı-parti hareketi ve orta-sınıf partisine karşı savaşımla garantiye alınabilir. Tehlikenin ciddi olduğu, önlem alınmazsa ve devrimci parti yaklaşımları dayatılmazsa sözü edilen partilerin PKK'nin başına bela olacağı, yenilgiyi dayatacağı ve giderek egemen olmaya çalışacağı açıktır. Mardin pratiğinde görüldüğü gibi orta-sınıf partisi, kontrpartiye gitmekte ve özel savaşa da sığınmaktadır.

3. Ulusal Konferans; merkezden başlamak üzere bütün partilileri ve kadroları devrimci partileşmenin gereklerine, önderlik tarzına sahip çıkmaya, yetmezlikleri aşarak partileşmede karar kılmaya davet etmektedir. Emeğe, değere ve kazanımlara sahip çıkmayı, örgütlenmeyi sıkı geliştirmeyi, pratiği yaratıcı sergilemeyi, cephe ve orduyu en üstten en alta örgütlemeyi, boşluklara, dağınıklığa, örgütsüzlüğe karşı savaşmayı sorumlu devrimciliğin, partileşmenin, savaş ve ordu kişiliğinin bir gereği sayar.

3. Ulusal Konferans; "örgüte, orduya gelmem, yetersizim, yapamadım" yaklaşımına ve her türden yetmez devrimcilik özelliklerine gerekçe kabul edilmeyeceğini, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri düzeyde alınan her görevin önderlik tarzı ve yetkin partileşme ölçüleri doğrultusunda mutlaka başarılması gerektiğini, ancak bu temelde "partiliyim" denilmeye hak kazanılacağını vurgular. "Partiye geldim, PKK'li oldum, kadro oldum, ebedi PKK'liyim; orduya katıldım, komutanım; cephede işin başındayım, kitle önderiyim" türünden ucuz yaklaşımların partileşmeyle ilgisi yoktur.

PKK'lileşmek; sosyalistliğe, demokratikliğe ve ulusallığa devrimci, yaratıcı yaklaşımdır. Anti-emperyalizm, anti-sömürgecilik, anti feodalizmdir; gericiliğe ve özel savaşa karşı yetkin ve amansız mücadeledir. Emek ve değer yaratmaktır. Yaşamda savaşçılıktır. Savaşmak ve savaştırmaktır. Fedakarlık, cesaret, inisiyatiftir. Ne kadar ilişki, ne kadar örgüt, ne kadar gerilla kazanıldı, ne kadar ordu örgütlendi, nereye nasıl vuruldu, neresi nasıl ele geçirildi sorularına yeterli cevap olmaktır. Görevlerde başarmayı mümkün kılan yol ve yöntemdir.

PKK'lileşmek; gerilla ve cepheye öncülük etmek, orta yolculuğu bırakmak, yetersiz devrimciliğe son vermektir. Provokatif komplocu yaklaşımları mahkum etmek, önderlik tarzını uygulamaktır. Örgüte karşı direnmeye son vermek, devrimci ve militan özellikleri esas almaktır. İç düşmana karşı hem kişilikte, hem de yapı içinde mücadele etmek ve bu temelde partileşmektir. Hatta yeterlilik sınırlarını aşmaktır.

PKK'lileşmek; emek gaspına, hırsızlığa, savaş ağalığına, düşmanın denetlediği örgütlenmeye, gaflete ve her türlü yetersizliğe karşı mücadeleyi elden bırakmamaktır. Bunun düşmanı ifade ettiğini bilerek mücadeleyi bir de bu temelde sürdürmektir.

3. Ulusal Konferans partilileşme yolunda bunları vurgularken, önderlik tarzı ve gerçekliğinin kazandıran tarz olduğunu belirtmiştir. Parti Önderliği ve önderlik tarzı anlaşılmadan, bu tarz esas alınarak partileşmeye gidilmeden savaşta yaşanamayacağını birçok pratiğin kanıtlandığının altını çizmiştir. Parti Önderliği'nin insanlığa, devrime karşı sorumlu, duyarlı, hassas yaklaşımı ve savaşımı yaşam tarzı haline getirilmeden, bunun yüksek temposuna ulaşılmadan, onun ruhuna, yüksek kolektivizm anlayışına, denetim gücüne, öngörüsüne ulaşılamaz, yine onun hakimiyeti, atılımcılığı, yaratıcılığı, yakalanamaz. Dolayısıyla buna büyük disiplinle, oldukça bilimsel yaklaşımla katılım sağlanmazsa, önümüzdeki döneme beklenen cevabın verilemeyeceği açıktır.

Bunun için; **önderlik tarzı ulusallaşmak, sosyalleşmek, siyasallaşmak ve örgütlenmektir;** bu temelde kurumlaşmak ve bireyselliği reddetmektir. Parti-cephe ve ordu öncülerinin önderlik tarzını hakim kılmaları, bunu bütün alanlara taşırmaları temel ve ertelenemez bir görevdir.

1-PARTİ MERKEZİ'NE İLİŞKİN

Parti Merkez Yürütme Kurulu, Genelkurmaylık biçiminde örgütlenerek savaş sahalarının cepheleşmesine uygun tarzda üslendirir.

Parti Merkezi'ne çağrı!

Parti merkezimizin mücadeledeki rolü biliniyor olmasına rağmen, iç işleyiş dışındaki yaklaşımlar hayati önemdeki bu kurumu işleyemez, görevlerini yerine getiremez duruma sokmuştur. Merkez üyelerinin aralarındaki ilişkiler kolektif ve birbirini güçlendirecek tarzda olması gerekirken, bunun tersi bir durum ortaya çıkmış ve yaşatılmıştır. Eleştiri adı altında teşhir etme, gayri resmi ortamlarda birbirini tartıştırma, dıştalama, sorumlu olunan eyaletin sınırları dışına çıkmama, tahribatlar görülmesine rağmen müdahale etmeme, konumları yapıya ve alt birimlere olumsuz yansıtma, sonuç itibariyle bu kurumu işleyemez, görevlerini yerine getiremez bir duruma getirmiştir. Bu, savaşta tıkanmaya neden olduğu gibi, merkez üyemizin bulunduğu çalışma alanında da yapıyı ve savaşı kendi tarzına göre biçimlendirmesine kadar götürmüştür.

Bunun için;

3. Ulusal Konferansımız, mücadele pratiğimizin ortaya çıkardığı bir sonuç olarak kolektivizmi yadsıyan, temposu ve yaklaşımıyla PKK önderlik tarzına uygunluk arzetmeyen her türlü bireyci ve tekleştirici çalışma tarzını mahkum ederek, parti merkezimizi kendini ülkenin bütününden sorumlu görmeye, tüm faaliyet alanlarında proletaryanın kolektif irade birliğini yetkince temsile çağırır.

2-TOPLANTI VE RAPOR-TALİMATLARA İLİŞKİN

Toplantılar, yaşanan süreçlerin kararlaştırma zirveleri olmasına rağmen, yaklaşımlar toplantılara hakkını vermekten uzak, oldukça yüzeysel ve sıradan olmuş, amacına uygun yapılmaktan çok, büyük oranda bireyin kendi anlayışlarını dayattığı, kendini konuşturduğu ve kararlaştırdığı süreçlere dönüştürülmüştür. Kadroların toplantılara katılımdaki zayıflığı, kendini sorumlu görmeme anlayışı karar düzeylerini ve sonuçlarını olumsuz etkilemiştir. İç işleyişte her şey net olmasına rağmen, bunlara uyulmadığı yaşanan pratik süreçte ortaya çıkmıştır. Her toplantının, dönemi netleştiren ve geleceği kararlaştıran bir özellikte olması gerekirken, hesapçı yaklaşımlar sonucu olan ve olması gerekenleri değil, olmayan ve olmaması gerekenler kararlaştırma ortamı haline dönüştürülmüştür.

Raporlara yaklaşım da aynı tarzda olmakta, bir bilgilendirme ve şikayetlerin toplamı olarak ele alınmasından dolayı amacından uzaklaştırılmaktadır. Raporların çoğunlukla gerçekleri yansıtmaktan uzak ve abartılı olması partiyi yanıltmayı bir anlayış olarak ortaya çıkarmaktadır. Bu yanılgılar üzerinde şekillenen pratik, yenilgiye kapı aralayan sonuçları ortaya çıkarmaktadır. Aynı zamanda partiyi kendisiyle uğraştıran yanlış bir sonuca da götürmektedir. Partinin ahlak ölçülerine ve üslubuna uymayan bu anlayış mahkum edilmiştir.

Raporlara yaklaşımdaki yüzeysellik ve sorumlu olmayan tutum, talimatların uygulanmasına da yansımaktadır. Bu tür anlayış ve yaklaşımların devrime kazandırmaktan çok kaybettirdiği ortaya çıkmıştır. Toplantıları erteleme, amaca uygun yaklaşmama, raporları abartılı verme, talimatları zamanında uygulamama, terk edilmesi gereken bir anlayıştır.

Bunun için;

– Toplantılar ertelenmemeli, zamanında yapılması için her türlü önlem ve hazırlıklar önceden tamamlanmalıdır.

– Gerçeği yansıtmaktan uzak, abartılı telsiz, rapor vb. bilgilendirmelerine önüne geçmek için gerekli örgütsel tedbirler alınmalıdır.

– Talimatların zamanında uygulanmaması konusunda öne sürülecek hiçbir gerekçe kabul edilmemelidir.

3-KADRO POLİTİKASINA İLİŞKİN

Mücadele tarihimiz boyunca parti çizgisi ve taktiğini yakalama ve her alanda öncülüğünü oturtma çabalarının istenen sonucu vermemesinin bir nedeni de, amatörlükten kurtulamayan yetmez devrimciliğin parti öncülüğü görevlerini hakkıyla yerine getirmemesidir. İdeolojik-politik, örgütsel, askeri ve kültürel konularda kendisini donatıp devrimin sorunlarına çözüm gücü olabilecek parti kişiliğine ulaşmayan kadro, sorunlar karşısında varlık göstermek bir yana daralan, bunalan, mücadeleyi sağa-sola kaydıran veya bitişin eşiğine getiren her türlü ortayolcu ve tasfiyeci pratiklerin sahibi veya zemini olmaktan sıyrılamamıştır.

Tarihsel-toplumsal temelleri ne kadar derin olsa da, kadronun mücadeleye her dönemde önderliksel katılımı gerçekleştirmemesi sorunların temel nedenidir. Her alanda parti öncülük esaslarını oturtma, yürütme ve temsil etmede ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri yönden bütünlüğe ulaşarak, parti kişiliğini yakalamış kadronun yetiştirilmesine olanaklar el vermesine rağmen buna yeterince önem verilmemiştir. Bu da nicelik olarak kalabalıklaşan saflarımızda nitelikli kadro sorununu ortaya çıkarmıştır.

Bunun için;

– Kadro potansiyelimiz ideolojik-politik, askeri, yönetim ve genel kültür konularında eğitime tabi tutulup pratik sahada deney ve tecrübe kazanması için denetim altında adım adım faaliyetlere sokularak yetkinleştirilmesine yönelik mevcut olanaklar kullanılmalıdır.

– Kadroların devrimci yarışçılık ruhuyla faaliyetlere girişmesi için terfi-tayin ve ödüllendirme mekanizmaları işletilirken, görevlendirmelerde **devrimci emek** ölçüt olarak alınmalıdır.

– Bilinçli veya bilinçsiz, parti içinde sınıf savaşımını ve iç düşman gerçe-

ğini gözardı ederek kadroları geliştirmeyen, deforme eden, eğitmeyen, keyfiyetçi, tasarrufçu ve haksız yaklaşımlarda bulunan tutum ve pratiklere karşı sonuç alıcı örgütsel tedbirlerin yanısıra cezai yaptırımlara da gidilmelidir.

– Saha komutanlıklarının devrimin da daha fazla orta-sınıf ve karşı-parti hareketine kayma olmaktadır. Eğitimsizliğin yaşandığı savaş ortamında, savaş tarzını tutturamama, parti taktikleri temelinde kendini hazırlamama ve savaşı geliştirememe bir sonuç olarak karşımıza çıkmıştır. Mevcut olanaklar yeterince kullanılmadığından her alandan önderlik sahasına gönderilecek kadro ve kadro adaylarının özenle seçilmesi.

– Merkezi eğitim programlarının ve çözümlemelerin esas alındığı ders kaynaklarının çıkarılarak, zamanında tüm akademi ve parti okullarına ulaştırılması.

sorunlarına cevap verebilecek nitelikte kadro yetiştirmemesinin hiçbir gerekçesi kabul edilemez.

– Kadrolar, parti tarihi, önderlik gerçeği ve tarzı konularında çok yönlü eğitilip yetiştirilmelidir.

– Kadrolarda uydu, bağımlı kişilik ruhunu yok ederek, bu özelliklerin gelişmesine izin vermemek, yetersizlik ve zayıflıklarını eleştirici ruhla gidermek, olumlu yanlarını yaratıcı ve yeteneklerini yüceltici tarzda geliştirmek esas alınmalıdır.

– Kadroları, özel savaşın, tasfiyeciliğin, bölgeciliğin, aileciliğin, ahbap-çavuşluğun köleleştirici ilişkilerin, duyarsızlığın ve her türlü gericiliğin etkilerinden kurtarmak amaç edinmelidir.

– **"Parti kişiliği ordu kişiliğidir"** gerçeğinden hareketle kadrolarda silahlı mücadele ve saldırı ruhu, askeri kişilik kazanma temelinde sürekli geliştirip canlı tutulmalı, zayıflamasına izin verilmemelidir.

– Kadroların mücadelenin her alanında önderliksel katılımının esas alması kadro politikasının temelidir.

4- PARTİ İÇİ EĞİTİM

Mücadelemizin geldiği aşamaya paralel olarak hemen her sosyal sınıf ve tabakadan yoğun katılımlar gerçekleşmektedir. Bununla birlikte ağırlaşan devrim sorunlarına ve ihtiyaçlarına cevap verebilecek nicelik ve nitelikte kadro yetersizliğinin temelinde, parti çizgisini yaşama geçirecek bir eğitim sisteminin sürekli her alanda oturtulamayışının yattığı bir gerçektir.

Denilebilir ki, birçok alanda eğitim adına yaşanan koyu bir eğitimsizlik, dolayısıyla partileşme adına yaşanan dan ve eğitimin devrimimizdeki yaşamsal önemi bilince çıkartılmadığından, geliştirilen eğitimlere yüzeysel yaklaşılmış, eğitim sıradan ve formalite bir iş gibi görülmüş, eğitimle ilgili görevlendirmelerde de bu anlayış egemen olmuştur. Sonuç olarak kadrolar nitelik olarak yeterince gelişmemiş, partileşmede zayıf kalınmış ve devrimin gittikçe karmaşıklaşan sorunlarına yeterli çözüm gücü olunamamıştır.

Önümüzdeki dönemin parti öncülüğünü her alana yayma ve partileşme süreci olduğu dikkate alınarak bu temelde sistemli, ihtiyaçlara cevap verebilecek derinlikte olması ve özgün koşullar göz önünde bulundurularak, merkezi ve sürekli eğitim düzeninin yaratılması şart olmaktadır.

Bunun için;

Savaş sahalarının düzenlenişine göre cephe savaş kurmaylıklarına bağlı merkezi akademilerin ve alt bölgelerde bunlara bağlı savaşçı eğitim okullarının açılması.

– ...'daki parti okullarının niteliklileştirilmesi, ... sahasında bir parti okulunun açılması.

– Akademilerin eğitiminden direkt kurmaylığın sorumlu olması, diğer alt birim ve şubelerde ise kurmaylık tarafından onay almış partili yetkin kişi ve birimler tarafından eğitimin verilmesi, sonuçlarının kurmaylıkça denetlenip gözetlenerek, olası olumsuz sonuçlarının önlenmesi için gerekli tedbirlerin alınması.

– Bulundukları alanlarda, pratik faaliyet içinde kendilerini her yönüyle kanıtlamış kadro adaylarının seçilerek akademik eğitime tabi tutulması.

– Parti öncülük sorununun çözümü amacıyla yetiştirilmek üzere

5-YOLDAŞLIK İLİŞKİSİ VE PARTİ YAŞAMI ÜZERİNE

4. Kongremiz bu konu üzerinde oldukça derinliğine durmuş, uygun ve somut kararlar çıkarmıştır. Ancak devrimci yaşamın öz suyu ve en anlamlı parçası olan yoldaşlık ilişkisinin geliştirilmesi ve yüzyılların köleleştiren yaşam tarzına karşılık, özgür yaşamın en somut ifadesi olan parti yaşamında bu kararların uygulamaya geçirilmesi istenen düzeyde olmamıştır.

Yoldaşlık ilişkisi ve parti yaşamı, kutsallık derecesinde bir ilişki ve yaşam olmasına rağmen içinde bulunduğumuz döneme kadar gerek bu yaşam ve ilişki ile oynayanlar, gerekse partinin yaşam tarzı üzerinde zaaflarıyla yaşayanlar azalmamış, tam tersine giderek artmıştır. Yoğun gelişmelerin etkisiyle hemen her sosyal tabaka ve anlayışlardan saflarımıza yoğun katılımlar gerçekleşmiştir. Bu katılımlar, beraberinde düzen içi alışkanlıkları, ülke ve halk gerçekliğimizde her türlü kendini yitirmeye, köleliğe ve inkara bulaşmış yaşam ve ilişkileri de parti ortamına taşırmıştır. Bunlar gerçek yaşam ve yoldaşlık ilişkilerini zehirlemiş; hatta öldürücü hastalık derecesinde etkilemiştir. Sahte özgürlük anlayışları, bastırılmış sınıf çıkarları, bireysel çıkarlar, kurallı ve disiplinli özgür yaşam ilişkilerini bozmaktadır. Kolektif emeğe gelmeme, kendini yormama, düzen alışkanlıklarını örgütün gücü sayesinde daha da güçlendirme yaklaşımının yanısıra, uyduruk, apolitik, ikiyüzlü, düşürücü tavırlar, köylü kurnazlığı, aydın lafazanlığı ve demagojisiyle kendini konuşturma görülmektedir. En tehlikelisi de partinin 20 yılı aşan olağanüstü birikimlerinin yarattığı değerlerle oynama, imkanlar üzerinde kendini yaşatma vb. birçok anlayış, tutum ve ilişkiler, parti yaşamını bozmakla kalmayıp, savaşı tırmandırmayı, ordulaşmayı bütünleştirmeyi, hatta kesin zafere ulaşmamızı da engellemektedir.

Dikkat edilirse, parti yaşamını en çok tehdit eden durumlar konuşturulan eski yaşam alışkanlıkları oluyor. Hepsinin içeriğinde yüzyılların egemen, işbirlikçi güçlerin terbiye veya kendi çıkarlarına benzeştirme çabaları etkindir.

Bunun için;

– Partiye doğru, bilinçli, özverili ve gerçekçi katılım, parti yaşamına ve yoldaşlık ilişkilerine gelmenin temel esasıdır.

– Devrimci emeğin en yoğunlaşmış ifadesi olan partide, ucuz yaşamaya çalışan, katkıdan çok hırsızca yöntemlerle yaklaşarak gerçek emek kahramanlarının emeğini gasp eden anlayış ve tutumlar, kendilerini yaşatmak için ortama sömürgeciliği, babalığı ve karşı-devrime hizmet eden her türlü yaşam ve anlayışları da dayatmaktan geri durmamışlardır. Parti ortamında, karşılık beklenmeden, çizgi doğrultusunda sarfedilen emekle yaşamanın dışında hiçbir yaşam kabul edilmez.

– Mücadelemizin ortaya çıkardığı maddi-manevi ürünlerin toplamı olan parti değerleri, devrimci yaşamı ayakta tutan, onu vazgeçilmez kılan bağlayıcı, en temel güç kaynağıdır. Ne var ki, gelinen aşamada büyük direnişlerle ve adeta iğne ucuyla yaratılan değerlerimize yaklaşımdaki aşınma, parti yaşamını da sıradanlaştırmakta, yüceliğine ve soyluluğuna gölge düşürmektedir. Parti değerlerimizin en zirvede yoğunlaşan bileşimi olarak şehitlerimize bağlılıktan bir silahın korunmasına, hatta bir dost ilişkisine kadar, tüm değerlerimize ucuzca yaklaşmak, saflarımızda kölelik ve gaflet tarihinin hortlatılmasından başka bir şey değildir ve bu ağır bir insanlık suçudur.

– Parti yaşamında kabul edilemez bir diğer yaklaşım da, kuralsız ve ilkesiz yaşamdır. Örgüt gerçeğine ve onun ilkelerine bağlanmayan, ölçükural tanımayan yaşam, parti ortasallığına bağlanmayan "özel ilişki" adı altındaki her türlü ilişki biçimi olmaktadır. Düzene, kölelik tarihine binbir bağla bağlanan, görünüşte ve niyette ne olursa olsun özel ilişki adı altında dayatılan bir yaşam, sonuç itibariyle özel savaşın parti içindeki ileri bir mevzisi gibi iş görmektedir. Aile-akraba ilişkisi, aşiret-kabile ilişkisi ve en tehlikelisi de korkunç düşürücü, apolitik, çok kaba bir cinselliği aşmayan kadın-erkek ilişkisi, son tahlilde kişiyi örgütten ve savaştan koparmakta, ulusallaşmaya, partileşmeye ve devrime ince tarzda vurulan bir darbe niteliğindedir. Bireysel ve ulusal yenilgiye zemin sunan ve parti birliğini bozan bu tür ilişkilerden kaçınmak, sorumlu devrimciliğin gereğidir.

– Üzerinde durulması gereken bir diğer konu da; dağ yaşamı ve savaş arkadaşlığıdır. Bin yılların rüyasının gerçekleştirilmesinin temeli ve vazgeçilmez koşulu olan dağ yaşamı duyarsızlaşmış, adeta amaca ve özgürlüğe yabancılaşmış ilişki ve anlayışlardan dolayı çekilmez kılınmıştır. Burada yaşatılması gereken yoldaşlık ilişkileri ya da savaş arkadaşlığının hakkı yeterince verilmemiştir. Kahramanca direnişler ve binlerce şehidin kanıyla kazanılmış olan bir yaşama ucuzca yaklaşanlar, savaşı geliştirmeden kendisine yaşam payesi arayanlar, yetki-mevki devrimciliğiyle bireysel yaşamlarını örgütleyip, rahatları için onlarca savaşçıyı kaçırtabilmekte, imha ettirebilmekte, dağ yaşamını zindana çevirebilmektedir. Bu tür anlayış ve yaklaşımlar, düşmanı içimize taşıyan, özgür yaşam ilişkilerini içten kemiren, dağ yaşamını ve savaş arkadaşlığını ucuzlatıp değersizleştiren, nihayetinde yenilgiye kapı aralayan, parti yaşamının soyluluğuna ters düşen düşmanca bir anlayış ve tutumdur.

– Yine parti yaşamında ortaya çıkan bir başka anlayış da, devrimi anı anına yaşamayan, biraz devrimi ve fırsat buldu mu biraz kendisini yaşayan, devrimi bu şekilde uğraştıran, sahte yiğitlik diyebileceğimiz, kendisini devrim işlerine her şart altında cevap verebilecek düzeyde tutmayan yaklaşım ve anlayışlardır. Yiğitliği basit ele almak, parti yaşamını ve savaşı maceracılık, amatörlük ve ağalıkla sürdürmeye çalışmak, düşmana darbe vurmak değil, mında bir bukalemun gibi her renge, her düşünceye ve her alışkanlığa kendini rahatlıkla uydurarak, berrak ve soylu parti ortamını bulanıklaştıran, her türlü geri yaşam alışkanlıklarıyla ulzlaşmaydığı, teslimiyeti bir erdemmiş gibi allayıp-pullayıp sunan ve ilkesizliği bu şekilde meşrulaştıran parti yaşamına ve amaca sürülmek istenen kara bir lekedir. Mahkum edilmesi ertelenemez bir görevdir. Parti ilkelerine bağlı, kurallı yaşam zaferi garantileyen en doğru yaşamdır.

– Parti yaşamına, kendini toplumsal hastalıkların teorileştirilmesi ve programlaştırılmış bir toplamı olarak dayatan bir diğer ilişki biçimi de, amacın soyluluğuna ve özgürlüğün kut- tam tersine örgütlenmeyerek, taktik zenginliğe ulaşmayarak, devrimi düz bir yürüyüş olarak ele alıp böylece yürütmek, bağımsız ve özgür bir yaşamı yaratacak her türlü donanımdan yoksun kalarak düşmana hizmet etmek, devrimi felakete götürmek demektir.

– **"Savaş, parti yaşam tarzıdır"** sloganı, parti içerisinde yoldaşlık bağlarını daha da güçlendiren temel ilkedir. PKK'nin mücadele tarihinde kazanmak ile yaşam, savaş ile yaşam etle-tırnak gibi birleşmiştir. Bir partilinin yaşamı dağda, zindanda, metropolde, Avrupa'da, kısacası her yerde birdir. "Özgür koşullar" deyip başka tür yaşam anlayışlarına tenezzül etmek, düşmanı içte yaşatmaktır.

> "Devrimci yaşamın öz suyu ve en anlamlı parçası olan yoldaşlık ilişkisinin geliştirilmesi ve yüzyılların köleleştiren yaşam tarzına karşılık özgür yaşamın en somut ifadesi olan parti yaşamında bu kararların uygulamaya geçirilmesi istenen düzeyde olmamıştır... Kutsallık derecesinde bir ilişki ve yaşam olmasına rağmen içinde bulunduğumuz döneme kadar gerek bu yaşam ve ilişki ile oynayanlar azalmamış, tam tersine giderek artmıştır."

SEN ÖLÜMSÜZSÜN KÜRDİSTAN'IN BAĞRINDA

Adı, soyadı: **Gülçin DOĞAN**
Kod adı: **Mizgin, Hevi**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat, 1 Ocak 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **10 Mayıs 1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **İdil, 14 Haziran 1993**

Gülçin yoldaş, 1968 yılında Midyat'ın Gundikê Aliyo köyünde dünyaya gelir. Ailenin en büyük çocuğudur. Küçük yaşlarda sorumluluk duygusuyla tanışır. İlkokulu Midyat'ta okur. Bu yıllarda devrimci düşünceleri taşıyan öğretmenlerinin etkisiyle devrimcilere karşı sempati duymaya başlar. Ailevi nedenlerden dolayı aile içinde sürekli kavgalar yaşanır. Babasının annesi üzerinde kurduğu baskıyı ve yaptığı haksızlığı sindiremez. Bu durum Gülçin yoldaşın Kürt kadınının toplumdaki yerinin ne olduğunu daha iyi görmesini sağlar. Sonuçta haksızlıklara, baskılara ve sömürüye karşı durmayı öğrenir.

Annesinin babasından boşanması ardından dört kardeşiyle birlikte, O da annesinin yanında nafaka parasıyla geçinmeye başlar. Oldukça sıkıntı çekerler. Bu arada Gülçin yoldaş annesiyle beraber kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenir. Orta okula gittiği dönemde Midyat'ta pek çok örgüt çalışma yürütmektedir. Ancak bu örgütlerden en etkili olanı PKK'dir. PKK kurulmadan önceki propaganda ve örgütlenme sürecinde de bu alanda etkilidir. Bu gelişim süreci Gülçin yoldaş için de yeni düşüncelerle tanışma süreci olur. Ülkesi olan Kürdistan'da yaşamasına rağmen bundan habersiz olduğunu bilince çıkarır. Böylece ülkesini, Kürtlüğünü öğrenir. Yine bu dönemde şehit **Vasfi KILIÇ** yoldaş, Gülçin yoldaşın da içinde yer aldığı pek çok gruba propaganda yapmakta, sömürgecilere karşı neden ve nasıl mücadele verdiklerini anlatmaktadır.

Gülçin yoldaş bu şekilde kişiliğini şekillendirmeye başladığı sırada 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesi iş başına gelir. Cunta, korkunç bir terörle demokrat-devrimci-yurtsever kitleler üzerinde zulmünü uygular. Devrimcileri cezaevine tıkayarak, dışarıda da Kürdistan'ı bir tür cezaevi olarak örgütlemeye başlar. Binlerce insanımız işkence tezgahlarından geçirilirken, bir o kadarı da zorla göç ettirilir. Partimiz kadrolarını bu dönemde yeniden toparlayarak daha güçlü bir hamleyi gerçekleştirmek amacıyla yurt dışına çıkar. Cunta geride kalanlara yönelirken, özellikle de gençlerimizi yoz yaşama itme çabasına girişir. Nitekim sömürgeciler ancak böylesi yozlaştırılmış bir yapıya dayanarak sömürülerini sürdürebilirlerdi. Gülçin yoldaş tüm bu uygulamalar karşısında özünü kaybetmemek yönünde direnir. İnandığı düşünceyi asla ruhundan silmez, korumaya çalışır.

Liseyi bitirdikten sonra memurluk yapan Gülçin yoldaş, Midyat alanına giden gerilla grubuyla ilişki kurmakta gecikmez. Alanda milislik yapmaya başlar. Verilen her görevi en iyi bir şekilde yerine getirmenin çabası içerisindedir. Evi gerillanın, mücadelenin bir mevzisi haline gelir. Yürüttüğü çalışmalar esnasında kendini kamufle etmede başarılıdır. Gerillanın sömürgeci hedeflere vurduğu her darbe kendisinde büyük sevinçlere ve büyük devrim inancının pekişmesine yol açar.

Sömürgeci düzenin dayanaklarından biri de halkların birbirine düşman edilmesidir. TC de bu yolla Mezopotamya'nın en eski halklarını birbirine düşman etme yöntemini yıllardan beri uygulamaktadır. Kürdü Ermeni'ye ve Süryani'ye düşman etme gibi özel savaş yöntemlerini hep diri tutmuştur. Ancak PKK düşüncesi bu yönde de Ortadoğu halklarına bir umut ışığı olmuş, onların birbirine değer vermesini sağlamış ve halkların gerçek düşmanının kim olduğunu göstermiştir. Gülçin yoldaş da düşmanın Midyat'ta bu yönlü çabalarını bildiğinden Süryanilerle ilgilenir, onlara mücadeleyi tanıtmaya çalışır.

1992 yılı sonlarına doğru bir itirafçının ihbarı üzerine, Gülçin yoldaş ve bir grup yurtsever gözaltına alınır.

Mardin Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek sorguya alınır. Düşman sorgu sırasında her türlü baskıyı uygulamasına rağmen Gülçin yoldaştan hiçbir bilgi alamaz. Yoldaşımız sömürgeciler karşısında boyun eğmeyerek direnişi seçer ve sömürgecileri yenilgiye uğratır. Gülçin yoldaşın gördüğü işkenceler sonucunda bir kolu sakat kalır. Sorgu sonrasında Diyarbakır Cezaevi'ne gönderilir. 3 ay burada kaldıktan sonra, 3 ay da Urfa Cezaevi'nde yatar; daha sonra tahliye edilir. Cezaevinden çıktıktan sonra Midyat'a dönen Gülçin yoldaşı düşman rahat bırakmaz. Bu yüzden ailesi ile birlikte köye taşınırlar. Ancak düşman burada da rahatsız etmeye, baskı uygulamaya devam eder. Gülçin yoldaş bu nedenle geçici olarak İstanbul'a gider, oradan da Avrupa'ya çıkmayı düşünür. Ancak ülkeden uzak olmanın, çekilen acıların intikamının alınması gerektiğini hisseder. Ülkeden kopuşun, kaçışın TC'nin bir politikası olduğunu düşünür ve yeni bir kararla Kürdistan'a geri döner. Düşmanın ailesine uyguladığı baskılar da artmış durumdadır.

Tüm bu gelişmeler Gülçin yoldaşı derinden düşündürür. Önemli bir yol ayrımına gelir. Bir karar vermek zorundadır. Ya ülkenin özgürleşmesini uzaktan seyredecek, ya da mücadeleye tüm benliğiyle katılacaktır. Kürdistan'ın gün geçtikçe özgürleştiği bir dönemde uzakta kalmak O'nun düşüncelerine, kişiliğine uygun bir yaklaşım değildir. Bu yüzden mücadele saflarındaki yerini alma kararını veren Gülçin yoldaş gerillayla ilişki sağlar ve kırsala çıkar.

Gülçin yoldaşın yıllardır özlediği an gelmiştir. Kürdistan'ın yüce dağlarında elinde özgürlük silahıyla sömürgecilere karşı savaşmanın insanlığa verilecek en büyük hizmet olduğunu düşünür. Bunu yaşamanın sevinci içindedir. Artık sömürge ülkelerde kadının yeri olmadığını, bu yüzden Kürdistanlı kadının kurtuluşunun ve toplumda saygın bir yer edinebilmesinin çetin bir savaştan geçtiğini bilmektedir. Bu düşünceler ışığında geliştirdiği mücadele yolunda ilerlemenin çabalarını sergiler.

Kürdistan tarihinin kara sayfalarını hep ihanetler oluşturmaktadır. İhanet, düşmanın en güvendiği silahlardandır. Kürdistan'daki isyanların kanla bastırılmasında bir avuç ihanetçinin parmağı vardır. Bu silah Kürdistan'da halkımızın, hatta ülkemizde yaşayan diğer halkların birbirine düşmesi için de kullanıldı. İşte ihanet kara yüzünü bir kez daha gösteriyordu. Gülçin, **Kürdistan** ve **M. Selim** yoldaşlar, düşmana yapılan bir ihbar sonucu çatışmaya girerler. Son kurşunlarına dek savaşırlar bu çatışmada. **Mazlum**'un, **Hayri**'nin, **Kemal**'in dört duvar arasında sergiledikleri direniş, Gülçin ve diğer yoldaşlarının direnişleriyle perçinleşir. 3 yiğit gerilla "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" şiarını haykırırlar ve Gülçin yoldaş bombanın pimini çekerek ölümsüzlüğe gidişi sağlar.

Midyat halkı Gülçin yoldaşın şahadetinden çok etkilenir. Halkların zulme karşı direnişini canıyla, kanıyla haykıran Gülçin yoldaş, Kürdistan ve M. Selim yoldaşlar halkların kardeşliği temelinde kurulacak Kürdistan'da yaşatılacaklardır.

Ne mutlu özgür Kürdistan uğruna ölümsüzlüğe sevdalananlara!

Şimdi dağlar seni daha iyi tanıyor

Adı, soyadı: **Sekvan AKIN**
Kot adı: **Zeki**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo-Şırnak, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet yeri ve tarihi: **Besta-Blucina, 19 Ağustos 1993**

Ağustos sıcağı tüm doğayı sararken, ondan daha da sıcak ve hüzün dolu bir haber burkuyor yüreğimizi, Senin şahadetini öğreniyoruz. O sıcağın içinde kendimize sığınacak bir gölge bulurken seni düşünüyoruz ve hepimiz seni anlatıyoruz.

1977 yılında Şırnak'a bağlı Gundike Remo'da doğdun. Köyün bir kale gibi görkemli Cudi Dağı'nın eteklerinde derin bir tepecikte kurulmuştu. Derin vadinin içinden akan serin su kışları ve yazları azalırken, bahar geldiğinde eriyen kar, yağan yağmur sularıyla birleşerek coştukça coşar ve adeta deli deli akar.

Ailenizle bu köyde otururdunuz. Ama bahar gelince yaylalara gider hayvancılıkla uğraşırdınız. Zaten tek geçim kaynağınız hayvancılıktı. Bu yüzden de fakir bir aileydiniz. Baban başka işlerle de uğraşır, aileye biraz daha katkı sağlamaya çalışırdı.

Okula başladığında her şey sana garip geliyordu. Çünkü o güne kadar hiç duymadığın bir dil sana öğretilmeye çalışılıyordu. Bundan çok sıkılıyor ve okula gitmek istemiyordun. Bu sebeple okulu bıraktın. Köydeki çocukları peşine takar savaş oyunları oynardın. Onları sırayla mevzilendirir gibi tek tek taşların arkasına saklar, daha sonra bir komutan edasıyla talimat verirdin.

1988 yılında hem maddi sıkıntılar, hem de ailenizin gördüğü baskılar yüzünden baban koruculuğu kabul ederek silah aldı. Artık ailenizde de yaşam değişmişti. Baban yaptığı bu işten utanmakta, ailenin diğer fertleri ise ona küçük gören gözlerle bakmaktaydı.

Bir gece köye doğru karanlıkta bir grup tek tek süzülerek inmeye başladı. Köyün etrafını sardılar. Bir başka grup ise köye girdi ve aileleri köy meydanına topladı. Köy meydanına toplanan kalabalığın arasından zorlukla sıyrılıp onları görmeye çalıştın. Kimdi bunlar? Kürtçe konuşan biri vardı. Elinde silahı, üstünde sal û şapık, belinde şutık, palaskasından sarkan el bombaları ve boynunda siyah-beyaz kefyesiyle epey dik duruyordu. İlk bakışta çok sert bir görünümü vardı, fakat konuşması sıcak, çekici ve umut doluydu. Sağa-sola dikkatlice bakarak etrafı seyreden diğerleri de aynı onun gibiydiler. Hayran gözlerle onları seyrederken, konuşmaları da cankulağıyla dinliyordun. Evet; bu insanlar Kürdistan'ı, yani vatanımızı o daha önce gelip işkence, zulüm ve baskı yapan Türk askerlerinden kurtarmaya çalışan "Apocular"dı. Köyde sürekli anlatılan gerillalar bunlardı. İşte konuşma bittikten sonra köye dağıldılar. Ve köydeki korucuların silahlarını toplayıp dağın karanlıklarına karışıp gittiler. Çünkü ihanet son bulmuş, özgürlük savaşçıları gelmişti artık.

Çobanlık yaparken sürüleri alıp Cudi'ye çıkıyordun. Her yerini karış karış bildiğin bu dağlarda onları arıyordun. Ama onlardan tek bir iz bile bulamıyordun. Nasıl yaşıyordu bu gerilla diye merak ediyordun. Bir ateş izine bile rastlamıyordun. Neredeydiler? Yer yarılıp da içine girmemişlerdi ya! Bir bulsaydın onları, takılıp gidecektin peşlerine.

Tüm bunlar ard arda gelişirken, henüz uzun bir zaman geçmeden bir gün köyünüz faşist Türk askerleri tarafından basıldı. Askerler kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç demeden herkesi topluyor, görülmedik baskılar, işkenceler yapıyor, evleri tek tek yıkıp yakıyorlardı. Toparlayabildiğiniz birkaç eşyanızla yola koyulmuştunuz. Yalınayak yürürken arkana dönüp baktığında o güzel köyden geriye kalan sadece yıkık evler, barut, yanık kokusu ve büyük bir sessizlikti. Böylece Silopi'ye gidip yerleştiniz.

Baban çok değişmişti. Artık doğru olanı anlamış ve elinden geleni yapmaya başlamıştı. Sürekli partiye yardım ediyor, evini gerillalara açıyordu. Artık dağda aradıkların evinize geliyor, sizlere düşmanın binbir türlü oyunlarını ve Kürdistan'ın nasıl kurtulacağını anlatıyorlardı.

Henüz 12 yaşında olmana rağmen sen bunları zekiliğinle iyi anlıyor, silahı kaldırıp savaşmayı, ülkeni kurtarmayı çok istiyordun. Yaşının küçük olmasından dolayı arkadaşlar katılmana izin vermiyordu, ama kısa bir zaman sonra ne yapıp ne edip yolunu buldun ve aramıza katıldın. Yaşına göre çok olgun olmandan dolayı

adını "Zeki" koyduk.

Artık senin de üzerinde şal û şapık, belinde şutık ve raxt, elinde sevdalı silahın.

Önce Haftanin'e gidip askeri ve siyasi eğitim aldın. Eğitimini tamamlayınca Bestler ve Cudi'ye geldin. Buralarda doğup büyüdüğün için her yeri avucunun içi gibi biliyordun. Bu yüzden her zaman öncümüzdün, her zaman en önde cesaretle yürürdün. yaşının verdiği bir hareketlilik, canlılık, atiklik senin herkes tarafından sevilmeni sağlıyordu. Tuttuğumuz dilanlarda sen hep başı çeker, adeta aramızdaki neşe olurdun.

Araziyi iyi tanıdığından depoların nerede daha iyi yapılacağını biliyordun. Bu yüzden de hemen hemen tüm depoların yerini bilirdin. Her göreve her zaman hazır beklerdin. Küçük, büyük, zor ayrımı yapmadan görevlere koşuyor, büyük bir fedakarlıkla öne atılıyordun. Bazen arkadaşların çok yorulacağını düşünerek seni yollamadıklarında, kendi kendine üzülür ve "Yorgunluk da nedir? İnsan vatanı için ne kadar çalışırsa yorulur mu?" derdin. Her şeye koşmaya çalıştığından dolayı bu konuda eleştiri de alırdın.

Belki teorik yönden yetersizdin ama, bunu pratikle tamamlardın. Her şeyi pratikten öğrenmeye çalışır, yine bu yönünü arkadaşlardan öğrenerek tamamlamaya çalışırdın.

Bazen köylere iner, halkla yapılan toplantılara katılırdın. Olgun yaklaşımlarından dolayı halk seni severdi. Sıcakkanlılığın ve canlılığın halkta bir tılsım, bir düşünce, bir ışık ve bir coşku uyandırdı.

Eylemlere katılmayı çok istemene rağmen, yaşının küçük olmasından dolayı izin verilmiyordu. Bu duruma anlam veremiyor, çok sıkılıyordun. Oysa bu senin daha ileriki süreçlere hazırlanman için yapılıyordu. Bundan dolayı hep manga komutanlığı görevini almıştın. Sen ise sürekli bu konuda dayatmalarda bulunuyordun. Arkadaşlar seni birkaç eylemde görevlendirdiler. Ama sen saldırı grubuna girmek istedin. İlkin Blucina taburuna yapılacak bir eylemin hazırlıkları başlamıştı. Eyleme katılacağını duymuş, fakat hangi grupta yer alacağını henüz öğrenmemiştin. Derken toplantı yapıldı ve eylem planı arkadaşların görüşüne sunuldu, düzenleme yapıldı. Yüreğin bir çağlayan gibi taşıyordu. Artık sen de saldırı grubundaydın. Tüm hazırlıklar boyunca her zamanki neşene bir kat daha neşe katılmışçasına moralli, her zamanki gibi hareketliydi.

Plana göre, iki saldırı grubundan biri taburun tepesine, diğeri ise taburun etrafındaki mevzilere saldıracaktı. Ağustos ortalığı yakıp kavururken yerdeki otlar sararıp kurumuştu. Sonbaharın hazırlığı yapılıyordu sanki. Gecenin sessizliğinde sadece ilerleyen grubun üzerine bastığı kuruyan otların hışırtıları duyuluyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında ayın hilal şeklindeki duruşu birden bir orağı andırır sana. Yıldızlar ise kırık bir aynanın etrafa saçılmış parçalarının ışıltısını. Arada bir büyük otlar bulunan ve ay ışığında parlayan küçük derelerden su içiyorsunuz. Ağustos geceleri sıcak, hepinizin boğazı kuruyor. Yüksek tepeleri tırmanırken, sen hep " işte istediğim fırsatı yakaladım" şeklinde düşünüyorsun. Hedefe yaklaşıldıkça öne geçiyorsun ve araziyi iyi bildiğin için arkadaşlara yardımcı oluyorsun.

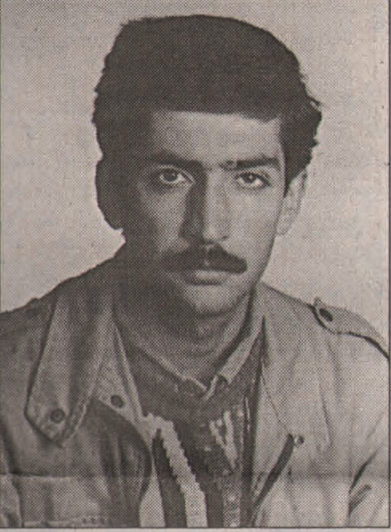
Herkes plana göre yerini alıyor. Tüm duygular dorukta yaşanıyor. Heyecan bir şelale coşkusunu, öfke fırtınalı bir günde düşecek yıldırım şiddetini taşırken, silahın soğukluğunu bir anda ısıtacak parmak uçların. Beklenen saat geliyor. Bir anda ağır silahların sesleriyle yarılıyor gece. Mevziler çok zor ele geçecek, çünkü hem etrafı çok açık, hem tehlikeli ve hem de neye uğradığını şaşıran askerler telaşlı telaşlı oraya-buraya ateş açıyor. Diğer gruptan ise ses yok.

Diğer grup tam saldırıya geçecekken düşmanın attığı bir aydınlatma fişeği düştüğünde otları tutuşturuyor ve tepeye giden yoldaki mayınlar bu sıcaklıkla patlamaya başlıyor. Bu yüzden ikinci grup saldırıya geçemiyor. Birinci grup saldırıya çoktan geçmiş. Yalnız yaklaşmak çok zor. Sen "Acele edin, haydi biraz daha gayret, yoksa mevzileri alamayız haa" diyerek bağırıyor, arkadaşlara moral veriyorsun. Sonuçta mevziler ele geçiyor. Zaferin coşkusunu yaşıyorsun. Ama henüz bitmedi. İki adet MG-3, bir adet lav silahını omuzuna alıyor, geri çekilmeye geçiyorsun. İkinci grup saldırıyı gerçekleştiremediğinden taburun projektörleri hala yanıyor. Her taraf projektör ışıkları ve atılan aydınlatma fişekleriyle gündüz gibi. Kaldırdığın ağır silahlar ise hızını kesiyor. İşte bu sırada askerler tepeden lav silahıyla ateş açıyorlar. Birden bir sıcaklık tüm bedenini sarıyor, ne olduğunu anlamak için kendini yokluyorsun, yaralısın. İlk kan vücudunu kaplıyor ve koşmaya devam ediyorsun. Ama yükünün ağırlığından ve kan kaybından hızın gittikçe düşüyor. Bir ses duyuyorsun. Senin yaralı olduğunu fark eden bir arkadaş, "Zeki, yaralısın yükünü bırak" diyor. Ama sen "Ben yaralı değilim" sözünü tamamlayamadan bir lav silahının parçası daha vuruyor bedenine. Tekrar düşüyorsun ve bir daha kalkıyorsun. Arkadaşlar sırtlıyor seni ama sen aramızdan ayrılıyorsun ve kervandaki yerini alıyorsun. Ağustos şimdi daha hareketli ve sen şimdi zaferin coşkusunu yaşıyorsun.

Şimdi dağlara anlatıyoruz seni, çok iyi tanıdığın bu dağlar seni iyi tanıyor şimdi.

Cudi'den silah arkadaşları

Parti değerlerini korumada bir semboldü

Adı, soyadı: **Sedat ŞEXO**
Kod adı: **Sait**
Doğum yeri ve tarihi: **Raco-Afrin, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1998**
Şahadet yeri ve tarihi: **Lübnan, 12 Şubat 1994**

Ulusal kurtuluş savaşımı 15 Ağustos Atılımı'yla dünyanın her yerine sesini duyurduğu gibi, Kürdistan'ın diğer parçalarını da etki sahasına almış ve biricik çözüm gücü olduğunu kabul ettirmiştir. 15 Ağustos Atılımı'yla Güney Kürdistanlı insanlarımızın da mücadeleye sempatileri artmış ve ulusal kurtuluş mücadelesine büyük katılımlar olmuştur. İşte böyle bir süreçte Sait yoldaş partiye sempati beslemeye başlamıştır.

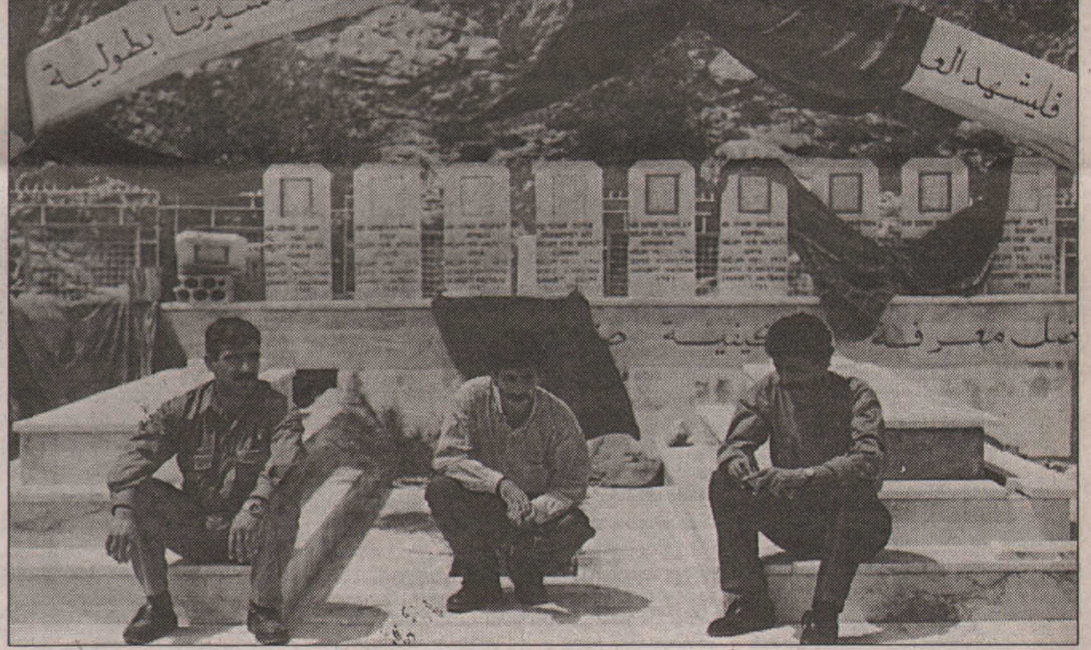

Sait yoldaş, ailesi mücadeleye sıcak bakmasa da, yılların ilkel milliyetçi güçlerinin etkilerini taşıyor olsa da içten içe sempatisini geliştirerek mücadeleye katkılarını esirgemiyordu. Ailesinin maddi durumu iyi olmasına rağmen o her zaman binlerce Kürdün çilesini, azabını, kederini kendi bedeninde hissediyor, yaşıyordu.

Doğduğu Afrin-Raco mıntıkasında partinin halkı etkileyerek gelişmesi, mücadelenin doğruluğuna inancını pekiştiriyordu. Üniversitede hukuk bölümündeyken 1988'de okulu bırakarak profesyonel devrimciliğe adım atar. 1989'un Temmuz ayına kadar aydınlar ve gençler içinde aktif faaliyet yürütür. 1989 Temmuz'unda partimizin merkezi okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Orada yoğun bir eğitim sürecinden geçer. Eğitimini tamamladıktan sonra Lübnan çalışmalarında görevlendirilir.

İsteği hep ülkedir. Bunun için tekrar Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Bu arada Türkçe de öğrenmiştir. Aydın özellikler ve edebiyat yönü güçlü olduğu için redaksiyonda görev alır. Raporlarında sürekli ülkeye gitme istemesi üzerine 1990'ın sonlarına doğru Haftanin alanına oradan da Mardin Eyaleti'ne geçer.

Cizre şehir merkezinde görevlendirilir. Cizre'de kaldığı bir yılda oldukça başarılı çalışmalar yürütür. Halka ve yoldaşlara karşı saygılı ve olgun yaklaşır. O her zaman aranan, sorulan birisi durumuna gelir. Alçakgönüllülüğü, uyumu, halka bağlılığı, değerlere ve emeğe saygısı en belirgin özellikleri olarak kendisini gösterir.

Deşifre olmasından dolayı Cizre'yi terk etmek zorunda kaldı. Cizre'den ülke mücadelesinin sembolü durumuna gelen Cudi Dağı'na, yoldaşlarının yanına çekildi. Artık gerilla mücadelesine bir fiilen dağların doruklarında katılacaktı. Bu duygu Sait yoldaşı bükülmez, yıkılmaz kılıyordu. Dağ koşullarına artık hazırdı.

Dağın görkemliliği Sait yoldaşı sarıp O'nu gerillaya bağlarken, TC işgalci güçlerinin yaptıkları bir hava saldırısında Sait yoldaşın da hazır bulunduğu kamp keşfedilip hedef alınır. Saldırı sonucu Sait arkadaşın kafasına bir bomba parçası isabet eder ve ağır yaralanır. Sait yoldaş alandan ayrılmak istemese de arkadaşları O'nu kurtarmak için Güney'e ulaştırırlar.

Saldırının zor kış koşullarında gerçekleşmesi, yürümeyi oldukça engelliyordu. Tüm bu zorluklara rağmen, Sait yoldaşı kurtarmak için yoldaşları yola koyuldular. Ağır kış şartlarından dolayı Sait yoldaşın bir ayağındaki tüm parmakları yanar. Kesilmek zorunda kalınır. Ağır yaralanmasına rağmen hiçbir moralsizlik, umutsuzluk Sait yoldaşta görülmez. O bu yaralı haldeyken dahi, yoldaşlarına nasıl moral vereceğinin planlarını yapar.

Güney Kürdistan'a ulaştıktan sonra tekrar Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Yaraları iyileştikten sonra tekrar ülkeye gitmek için istemde bulunur. Ancak Parti Önderliği Sait yoldaşın iyileşmediğini bildiği için Lübnan çalışmalarında görevlendirir.

Lübnan'da kaldığı sürede diplomatik çalışmalar dahil tüm faaliyetlere katılır. Çalışmalarında gösterdiği başarıdan dolayı Lübnan üst komitesine alınır.

Zaman zaman fiziki rahatsızlıkları olsa da kimseye söylemez, parti değerlerini harcamamak için doktorlara durumunu açıklamaz. O her zaman iyi olduğunu, bir şeyinin kalmadığını belirtir. Halbuki bomba parçasının etkisi fiziki olarak rahatsız eder. O bunları sorun yapmak bir yana, 1994 baharında önderliğin son çözümlemelerinin ışığında ülkeye yönelmenin planlarını yapar.

Parti değerlerini korumak için hastalığını ihmal eder. Birkaç kez yoldaşlarının O'nu uyarmalarına rağmen, O değerleri harcamamak için kendi hastalığını reddeder. Öyle ki arkadaşları adeta zorla ilaç alıp içirirler.

Gün geçtikçe derinleşen hastalığı içten içe Sait yoldaş yiyip bitirir. Morali yüksek olduğundan da bu kötürümleşen hastalık kendisini dışa vurmaz. Bir akşam ansızın rahatsızlanması sonucu hastaneye kaldırılır. Doktor kalmasını istemesine rağmen, O iyileştiğini söyler ve tekrar yoldaşlarının arasına getirilir. Durumu iyiye gidildiği sanılır. Ancak ansızın bir sancı O'nu tekrar güçten düşürür. Hastaneye kaldırılırken Sait yoldaş sürekli olan güler yüzüyle yoldaşlarının elinde 12 Şubat 1994 tarihinde şehit düşer. Şahadetine başta kimse anlam veremez, çünkü dışardan bakıldığında dimdik görünen biriydi. Zeten eğitmen olarak 60 arkadaşa önderliğin çözümlemelerini ders olarak veriyordu.

Sait yoldaşın şahadeti bize yeni bir şey daha öğretti: Bir taraftan parti değerlerini koruma, çarçur etmeme, bir taraftan da en önemli parti değerleri olan militanları, değerleri koruma adı altında kendilerini ihmal etmeleri. Birincisi ne kadar doğruysa, ikincisi de o kadar yanlıştır.

Sait yoldaşın naaşı partinin Ortadoğu Şehitliği olan Masum Korkmaz Akademisi Şehitliği'ne konuldu.

Mücadeleye her sahada yoğun desteği olabilecek bir yoldaşın ansızın aramızdan ayrılması, elbette üzücüdür. Ancak en önemli olanı, Sait yoldaşa ve diğer tüm Kürdistan devrim şehitlerine bağlılığın bir gereği olarak mücadeleyi her sahada geliştirerek, olmazsa olmaz kabilinde olan bağımsız demokratik bir Kürdistan'ı yaratmaktır.

Mücadele arkadaşları

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü ve bugünü

– I –

"Alman egemen sınıflarıyla Türk egemen sınıfları arasındaki ilişkinin tarihi yüzyıl öncesine kadar uzanır. 20. yüzyıla girerken kurdukları ilişkinin karakteri ve bu ilişki temelinde ulaşmak istedikleriyle, yüzyılın sonunda yeni bir yüzyıla girerken ilişkilerinin karakteri ve bu ilişki temelinde ulaşmak istedikleri hedef arasında önemli benzerlikler vardır."

Baştarafı 1. sayfada

egemen sınıfları arasındaki ilişkinin tarihi yüzyıl öncesine kadar uzanır. 20. yüzyıla girerken kurdukları ilişkinin karakteri ve bu ilişki temelinde ulaşmak istedikleriyle, yüzyılın sonunda yeni bir yüzyıla girerken ilişkilerinin karakteri ve bu ilişki temelinde ulaşmak istedikleri hedef arasında önemli benzerlikler vardır. Günümüzde yaşanan geçmiş tarihin tıpa tıp bir tekrarı olmasa da, aradaki benzerlik de bir gerçektir.

– I –

Vahşi sömürge savaşlarıyla kendi aralarında kıyasıya bir hakimiyet mücadelesi veren Rusya, Fransa ve İngiltere gibi devletler, dünya üzerindeki hakimiyet alanlarını kendi aralarında paylaştıklarında, Almanya henüz kendi devlet birliğini oluşturma sorunlarıyla uğraşmaktaydı. Kendi içinde kırk küçük devlete bölünmüş olan Almanya'nın, bu haydutlar sofrasında kendisine bir yer kapabilmesi için öncelikle Almanya'nın birleştirilmesi sorununun çözülmesi gerekiyordu. Alman burjuvazisinin iktidara yürüdüğü yıllarda, Batı Avrupa'da burjuva devrimleri tamamlanmış, burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıf çelişkileri de derinleşmişti. Burjuvazinin devrimci döneminin çoktan geride kaldığı bir dönemde iktidara yürüyen Alman burjuvazisinin ne kendi toplumu, ne de dünya açısından tarihsel bir çağrısı ve atılımında ilerici bir öğe söz konusu olabilirdi. Girişkenliği yeni bir toplumsal çağın temsilcisi olmasından değildi. Tam tersine şimdi o, kapitalizmin ilerici döneminin girişkenliğini değil, eskimiş bir toplumsal çağın kinini temsil ediyordu. O dönemin tarihsel özellikleri nedeniyle sınıfsal çıkarı, feodalizm ve mutlakiyete karşı toplumun diğer kesimlerinin desteğini sağlama yönünde değil, tersine proletarya ve proletaryaya yakın olan kesimlerden gelen tehdit altında eski saraylı takımıyla uzlaşarak eski devletin üzerine oturmasını gerektiriyordu. Alman feodal devletlerinin en güçlüsü olan Prusya'da burjuvazi, kendisini devletin başında bulduğunda, buraya iteklenip gelen, kendi arzularıyla pazarlık eden bir sınıftı. İçeride proletaryanın tehditini ensesinde duyuyor, dışarıda ise Fransa ve İngiltere gibi dünya çapında hakim hale gelmiş güçler engeliyle karşı karşıya bulunuyordu. İçeride alabildiğine despot, dışa karşı ise saldırgan olmak dışında bir karaktere bürünebilmesi mümkün değildi. Alman burjuvazisi öyle bir dönemde iktidara geliyordu ki, burjuva devriminin ilerici özelliklerini kendisinde temsil etmesi, feodaliteye karşı köylülüğün özgürleşmesine önderlik etmesi, böyle bir mücadele temelinde ulusal sorunu çözümleyebilmesi şansı çok geride kalmıştı. Alman burjuvazisi, burjuva devrimine ve özellikle köylülüğün çıkarlarına ihanet temelinde iktidar oluyordu. Ulusal problemi ilerici bir tarzda çözümleyebilme gücü yoktu. Kapitalizmin tepeden inme yöntemlerle gerçekleştirilmeye çalışıldığı Almanya'da buna denk düşen şey, toplum üzerine gerici bir baskı sisteminin oturtulmasıydı.

Prusya Başbakanı Bismarck, o dönem Alman burjuvazisinin sınıfsal karakteri ve çıkarlarının çok çarpıcı biçimde ifadesini bulduğu bir politik kişiliktir. Temsil ettiği politika, içeride işçi sınıfı ve köylülüğü baskıcı yasalarla boğma, dışa karşı entrika, şantaj ve saldırganlık temelinde Alman devletlerini birleştirmek yönündedir. Alman burjuvazisinin büyük kapitalist devletler arasında dünyanın sömürülmesinden pay alabilmesi, öncelikle bu amacına ulaşmasına bağlıydı. Danimarka'ya karşı Avusturya'yla, Avusturya'ya karşı İtalya'yla birlik oluşturarak Germen birliğinden önünde dışarıdan gelen engelleri saf dışı eden Bismarck, bu amaç uğrunda en son olarak da Fransa üzerindeki planlarını uygulamaya geçirdi. Önce Fransa'yı diğer emperyalist devletlerden dıştalayarak yalnız başına bıraktı ve Alsace-Loren'i savaşla koparıp, Fransa'yı ayrıca tazminat ödemek zorunda da bıraktı. Böylece Almanya'nın birleştirilmesi önündeki son engel de ortadan kaldırılmış ve bölünmüş Almanya'nın birleşmesi gerçekleşmiş oldu. Ne var ki, Bismarck'ın Prusya önderliğinde diğer Alman devletlerini birleştirme başarısı, Alman burjuvazisinin emperyalist isteklerini karşılamaya yetmiyordu. Yeni Alman devleti, Fransa ve Avusturya gibi güçlü imparatorluklara karşı zafer üzerinde doğmuştu ve Alman burjuvazisi kazandığı zaferlerin de bir sonucu olarak diğer emperyalist devletlerden daha fazla istekte bulunma hakkını kendinde görüyordu.

"Alman burjuvazisinin bayrağı, Fransa'da burjuvazinin iktidara geldiği yıllarda olduğu gibi insanlığı bir adım daha özgürlüğe götüren ve bu durumuyla da evrensel özellikler taşıyan bir bayrak değil, tümüyle kendi emperyalist sınıf özlemlerini ifade eden bir bayraktır: Sınırsız bir emperyalist yayılma amacı ve bu amaç için bütün bir ulusu kendisine alet etme. Üstün ırk teorisi bu kaynaktan doğmuştur."

Kendi birleşik devletini kurma ve bunu pekiştirme süreci içerisinde Almanya, çabasını daha çok Avrupa üzerinde yoğunlaştırmıştı. Ağırlıklı olarak kendi iç sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmış ve henüz birleşmiş bir Almanya'nın pazar kapma mücadelesinde diğer emperyalist ülkelerle öyle hemen rekabet edebilme şansı yoktu. Alman burjuvazisinin Fransa'ya karşı savaşı kazanması, yeni bir döneme doğru yol alışının başlangıcı olmuştur. Fransa zaferinden sonra Almanya gelişmesini çok hızlı bir şekilde sürdürdü. 1871'den hemen sonra ticaret alanında diğer emperyalist ülkeleri tehdit eder bir duruma geldi. İlk sömürgelerini ise, 1883-85 yılları arasında ele geçirdi. Bu durumda Almanya, sadece ticari bir rakip olarak değil, sömürge topraklarını ele geçirmede de rakip olarak ortaya çıkmaya başladı. Yeni gelişen Alman emperyalist burjuvazisinin sömürgeler ele geçirme, dünyanın paylaşımına katılma isteği çok geçmeden ideolojik ve politik biçimlenişini de buldu. Pangermen İttifakı (Alman Irkı Birliği) ve Weltpolitik (Dünya Politikası) bu temelde ortaya çıktı.

Dünyanın paylaşımı sürecine diğer emperyalist devletlerden geç giren, paylaşılmış bir pastadan pay kapmak isteyen Alman emperyalist burjuvazisi, kendi amaçlarına ulaşmak için, kendi sınıf hedeflerini tüm Almanya'nın hedefi haline getirmek zorundaydı. Alman burjuva devletinin kuruluşunda ve gelişiminde kullanılan harç bu nedenle en koyu ırkçılık ve militarizm olmuştur. Önce de belirtildiği gibi, ulusal devlet burjuva devriminin özüne uygun olarak, feodalizme karşı mücadele içerisinde toplumun burjuvazi etrafında örgütlenmesi temelinde değil, Bismarck yasaları denilen ünlü yasalarla, bir yandan sınıf mücadelelerini baskı yoluyla ezme, öte yandan dışa karşı savaşlar temelinde ulusal birlik esprisi içerisindedir. Bu son derece gerici bir oluşumdur. Ulusal kimliğe vurulan damga uluslaşmanın öncüsü olan burjuvaziye ait olduğundan, kendi ulusal devletini bu temelde kuran bir sınıfın ırkçılık ve şovenizm dışında kendisinden yansıtabileceği bir özellik yoktur. Nitekim Alman burjuvazisinin bayrağı, Fransa'da burjuvazinin iktidara geldiği yıllarda olduğu gibi insanlığı bir adım daha özgürlüğe götüren ve bu durumuyla da evrensel özellikler taşıyan bir bayrak değil, tümüyle kendi emperyalist sınıf özlemlerini ifade eden bir bayraktır: Sınırsız bir emperyalist yayılma amacı ve bu amaç için bütün bir ulusu kendisine alet etme. Üstün ırk teorisi bu kaynaktan doğmuştur. Pangermen İttifakı'nın üye bileşiminde bu mayalanma çok açık biçimde görülmektedir. En tutuculardan liberallerine kadar parlamento üyeleri, bilimadamı, hukukçu, sanayici ve çeşitli rütbelerden askerlerin bir hedefte birleştikleri Pangermen İttifakı'nın dayandığı maddesel kaynak ağır sanayi tröstüdür. Alman emperyalist burjuvazisi, bilim adına, hukuk adına, sanat adına, politika adına yaratıcılık yeteneğini, üstün ırk teorisini geliştirmek ve bunu Weltpolitik'te somutlaştırmak becerisinde göstermiştir. Alman burjuvazisinin kendisinden tarihe kattığı tek şey budur. Buna göre, Alman halkı bütün öteki halklardan üstün ve Alman kültürü dünyanın en yüksek uygarlığıdır. O halde, Almanya'nın dünyaya hakim olması Alman halkının üstünlüğünün bir gereği, bütün dünyanın onlara tabi olması ise zayıf kültürlerin üstün bir kültür karşısında diz çökmesi gereğinden ötürüdür. Alman burjuvazisinin kendi var oluşuyla birlikte topluma mal ettiği ruhsal oluşum ve düşünce sistemi böylesine bir temel üzerindedir. Aşırmacı bir sınıf olarak kendisinin topluma verebileceği fazla bir şey yoktur. Ama aynı zamanda iç pazarda elde edebileceği fazla bir şey de yoktur. Bu durumda sınıfsal palazlanması için ihtiyaç duyduğu sömürü olanakları, Almanya sınırlarının ötesinde, çözüm Weltpolitik'tedir. Gösterdiği bu hedefle Alman toplumuna da, eğer daha iyi bir yaşam istiyorlarsa kendisinin arkasına takılıp dünyayı fethetmeye, zayıf ulusları üstün Alman ırkının hizmetine koşmaya çağırmak durumundadır.

Bu gerçeklik daha çok Hitler faşizmiyle birlikte anılır. Ne var ki, Hitler'in tohumu Alman burjuvazisinin doğuşunda atılmıştır. Hitler bu tohumun filizlenmesidir.

Pangermen İttifakı'nın gösterdiği ilk hedef, öncelikle Belçika ve Portekiz gibi zayıf ülkelerin sömürülmelerinden işe başlamak, ardından Fransız ve İngiliz sömürgelerine de saldırmaktır. Ama bu kadar da değil, Danimarka, Hollanda, İskandinavya, İsviçre'nin bir kısmı, Belçika, Fransa'nın doğu kesimleri, Rusya'nın Baltık kıyıları, Ukrayna, Kafkasya ve Balkanlar Alman İmparatorluğu'nun sınırları içerisine alınması gereken alanlar olarak görülüyordu. Avusturya-Macaristan ise, Osmanlı İmparatorluğu'ndan başlatılacak Drang nach Osten (Doğuya açılış) politikasını gerçekleştirmede bir köprü rolü oynayacaktı. Alman Irkı Birliği'nin, sömürge fetih savaşında gösterdiği ilk hedefler bunlardı.

Alman emperyalist burjuvazisinin dünya politikasının temelini sömürge toprakları ele geçirmek oluşturuyordu. Dünya politikası ile kastedilen Alman emperyalizminin dünyanın paylaşımını gündeme getirmektir.

Dünyanın paylaşımının sona ermek üzere olduğu bir dönemde, diğer emperyalist haydutların arasına yeni bir haydutun katılması, önceden bölüşülmüş sömürge toprakları ve nüfuz alanları üzerinde yeni bir kapışmanın doğması demekti.

İmparator II. Wilhelm döneminin dışişleri ile görevli devlet bakanı Bülow, mecliste yaptığı bir konuşmada, "Almanların ötekiler tarafından pastanın bölüşülmesini seyretmekten bıktığını", "güneşte bir yer edinmek için mücadeleye katılmak gerektiğini" söylerken, Alman burjuvazisinin içinde bulunduğu durumu ve yönelimlerini çok çarpıcı olarak ifade ediyordu.

Fakat pastayı önceden paylaşmış olanlar da, kendi paylarını azaltacak bir başkasını sofraya kabul etmeye niyetli değillerdi. Bu durum, belli başlı emperyalist devletleri kendi aralarında kamplaşmaya itti. Başlarında İngiltere ve Almanya'nın bulunduğu iki kampa bölünen emperyalist devletler arasında da sömürgelerin paylaşımı konusunda yoğun bir rekabet ve mücadele ortaya çıktı.

20. yüzyılın başından itibaren emperyalist devletler arasındaki bloklaşma siyaseti alabildiğine geliştirilerek gergin bir aşamaya vardırıldı. Buna bağlı olarak emperyalist burjuvazi, militarizmi hızla geliştirdi. Emperyalist devletlerin burjuvazileri, tüm ekonomik güçlerini savaşa göre örgütleme, ordularını son derece güçlendirme ve tepeden tırnağa kadar silahlanma çabası içine girdiler. Elbette ki bu, içte işçi sınıfı ve emekçi kesimlere karşı da bir savaş demekti.

Politikanın keskinleştiği ve şiddet yoluyla çözüm arandığı noktada aldığı biçim savaştır; yani savaş, politikanın şiddet araçlarıyla devam ettirilmesidir. Emperyalist devletler arasında dünya hakimiyeti için sürdürülen politik mücadele, ortaya çıkan bloklaşma, 20. yüzyılın başlarından itibaren hızlanan kapitalist bunalım ortamında gittikçe keskinleşerek, sonuçta 1914 yılında, iki emperyalist blok arasında, insanlık tarihinin o zamana kadar tanık olduğu en yıkıcı savaşa, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na yol açtı. Bu savaş, emperyalist devletler burjuvazisinin kendi aralarında sürdürdükleri dünyaya hakim olma, sömürgeleri yeniden paylaşma politikalarının vardığı zorunlu bir sonuçtu.

Savaşın tarafları olan emperyalist devletlerin hiçbirisi diğerinden daha az hırslı, daha az saldırgan, daha az vahşi değildi. Hepsi birbirinden haydut, hepsi kendi paylarına daha fazla egemenlik peşindeydi. Dünyayı haraca bağlayan tefecilerin, baş tefeciliği diğerlerine bırakmamak için giriştikleri bir savaşta taraflardan herhangi birinin haklılığı söz konusu değildir. Nitekim Almanlarla İngilizlerin Afrika'da, İngilizlerle Rusların İran'da fetih uğruna giriştikleri politikadan hangisinin daha vahşi olduğunu ayırt etmek mümkün değildir. Sorumluluk payları birbirinden daha az olmakla birlikte, Alman emperyalist burjuvazisinin yukarıda belirtilen yönelimleriyle savaşın fitilini ateşleyen güç olduğunu da belirtmek gerekir.

Bu savaşta Almanya'nın en yakın müttefiklerinden biri Osmanlı İmparatorluğu'dur. Bunun böyle olmasının hem Almanya ve hem de Osmanlı İmparatorluğu açısından nedenleri vardır. Bu nedenler salt o günün gerektirdiği çıkarlar da değildir. Esasta bu çıkar ortaklığı noktasına varışın nedenleri önemlidir.

Almanya'nın dünya politikası içinde özel bir yeri olan Doğu politikasının üzerinde önceden ayrıntılı durmamış olmamız, bu politikanın Osmanlı İmparatorluğu gerçeği ile bağlantılı ele alınışının daha doğru olacağına inanmamızdan ötürüdür.

– II –

Osmanlı İmparatorluğu, 19. yüzyılın ortalarından itibaren Batı kapitalizminin etkisi altına girmeye başlamış ve yüzyılın sonuna doğru bir yarı-sömürge haline gelmişti. Osmanlı feodal imparatorluğunun tarihi gelişim karşısındaki konumu oldukça önemlidir. Bu imparatorluğun kuruluşu ve gelişim yılları Batı Avrupa'da kapitalizmin yeni bir üretim biçimi olarak gelişmeye

başladığı bir döneme tekabül eder. Yani ilerleyen Avrupa kapitalizmine karşılık, Avrupa'da ve Asya'da feodal toplum yapısını yaşatmaya çalışan bir devlettir. Tarihi açıdan tümüyle gerici bir karaktere sahiptir. Türk fetihlerinin talancı karakteri de dikkate alındığında, bu gerici işlevin ağırlığı daha iyi anlaşılacaktır. Feodalizmin gerileme sürecine girdiği bir yüzyılda feodal bir imparatorluk olan Osmanlı İmparatorluğu'na kapitalizmin girişi de, kapitalizmin ilerici döneminin kapandığı emperyalist aşamaya denk gelmektedir.

"Pantürkist ideolojiye göre, Türk ırkı en üstün ırktı. Ama bu üstün ırk ideolojisi Almanya'da olduğu gibi hızla gelişen bir emperyalist burjuvazinin elinde değil, çöken bir imparatorluğu yaşatmak isteyen temelsiz, zayıf bir sınıf olan Türk burjuvazisinin elinde gelişiyordu."

Askeri-feodal bir devlet olan Osmanlı İmparatorluğu'nun, imparatorluk olarak kendi varlığını koruması, egemenliği altındaki halkları kapitalizmin uluslaştırıcı etkisinden uzak tutmasına bağlı olduğundan, özellikle Müslüman halklar bütün tarihsel gelişmeye sıkıca kapalı tutulmuşlardır. Ortadoğu halklarının günümüze kadar uzanan sorunlarının temelinde, Osmanlı İmparatorluğu'nun bu gerici rolü yatmaktadır.

Ne var ki, Osmanlı İmparatorluğu'nun Batı'dan kapitalizmin basıncı karşısında mevcut yapısını sürdürebilmesi de mümkün değildi. Doğu Avrupa'da kapitalizmin gelişimi, Balkanlar üzerindeki egemenliğini ciddi biçimde tehlikeye düşürmekteydi. 19. yüzyılın sonlarına gelindiğinde Osmanlı İmparatorluğu'ndaki çözülmeler kaçınılmaz olacaktı. İmparatorluk sınırlarını Balkanlar'dan Kafkaslara ve Kuzey Afrika'ya kadar uzanan geniş bir toprak parçası üzerinde çizmiş olan Türk egemenlerinin hakimiyeti yüzyılın sonunda zayıfladı. Zayıflayan hakimiyetin altından çıkan her halk, imparatorluğun sınırlarının biraz daha daralmasını birlikte getirdi. 19. yüzyılın sonlarına doğru imparatorluk sürekli güç kaybeden bir durumu yaşayacaktı.

Türk kapitalizmi de bu süreçte doğdu. Bu, toplumun iç evrimiyle gerçekleşen bir doğuş değildi. Avrupa kapitalizmine yarı-sömürgecilik ilişkileriyle bağlı olunduğu koşullarda, dış etki ile olan bir doğumdu. Üstelik Avrupa'dan akan metanın pazarlanmasını Hıristiyan toplumların hakim sınıfları yapmaktaydılar. Bu durumda Türk kapitalizmi, imparatorluğun gücüne dayanarak bürokratik kapitalizm biçiminde doğmak zorunda kaldı. Kapitalizm, feodalizme karşı yeni bir üretim biçimi olarak onunla çatışma içinde değil, devlet yönetiminde yer alan feodal-bürokratların, emperyalizmle işbirlikçilik içinde devlete dayanarak kompradorlaşması ve feodalizmle uzlaşma içinde, feodalizmin üstten gerici bir tarzda dönüşmesi biçiminde doğup gelişiyordu. Böyle bir kapitalizmin hakim sınıfı olan Türk burjuvazisi, tersinden bir gelişim sahibi olarak tarihe giriyordu. Yani önce ekonomik ve sosyal bir güç olarak gelişip, siyasal gücünü bunun üzerinde sağlamıyor, tam tersine feodal imparatorluğun yönetiminde yer alan bürokratların, içinde bulundukları siyasal güçlerinden yararlanarak ve bu güçlerini daha da geliştirerek, bunun üzerinde ekonomik ve sosyal bir güç haline dönüşmesi biçiminde bir oluşum sürecini yaşıyordu. Türk burjuvazisi feodalizmle ve sultanla uzlaşarak şekillenen bir sınıftır. Oluşumunun temelinde emperyalizmle tam işbirlikçilik vardır. Gelişmesini bir yandan bu uzlaşma ve işbirlikçiliğe dayanarak, öte yandan elindeki siyasal gücünü Hıristiyan burjuvazinin elindeki mal varlığını talan etmede kullanarak sağlamaya çalışmıştır. Bu durumuyla Türk burjuvazisi, Türk feodal sınıfların mevcut özelliklerinin kapitalizme uygun bir biçimde daha da geliştirilmesi olayıdır.

Böyle bir sınıfın ideolojik ve politik şekillenişi de kendi doğuş ve gelişim özelliklerine uygun olacaktı. Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılma sürecinde, tamamen devlete dayanarak ortaya çıkan Türk burjuvazisinin ideolojisi, kendi dayanağı ve varlık gücü olan devletin "birlik ve bütünlüğünün" korunmasını öngördüğünden, bu sınıfın doğuşundan itibaren temel aldığı ideoloji katıksız şoven bir milliyetçiliktir. Çünkü bu sınıfın kendinde gelişme gücü bulabilmesi imparatorluğun dağılmamasına, mevcut gücünü sürdürebilmesine bağlıdır. Bu durumda imparatorluktan kopmak isteyen halkların başkaldırılarını ezmek ve içeride de köylülüğün toprak ve özgürlük taleplerini en azgın biçimde bastırmak var olabilmesinin şartıdır.

19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu gerçekte ise ölü bir devlettir. Varlığını böyle bir devletin varlığına bağlayan Türk burjuvazisinin yeni dinamik bir güç sıfatıyla ortaya çıkamayacağı, bu sınıfın önderliğinde gerçek anlamda bir uluslaşma sürecinin yaşanamayacağı da açıktır. Dünyada örneği görülmemiş kavramların uluslaşma adına ortaya atılması da bu nedenledir.

Türk burjuvazisinin bu durumu ilk olarak "Osmanlı Milleti" düşüncesini ortaya çıkarmıştır. Burada güdülen amaç, imparatorluk topraklarının olduğu gibi korunmasıdır. Ulusların oluşum gerçeğine temelden ters düşen bu ideoloji açık ki, büyük bir baskı politikasını da içinde taşıyordu. 19. yüzyıl boyunca Balkanlar'da yaşanan gerçek budur. Ama bu sahte ideolojik kılıflara ve azgın bastırma hareketlerine rağmen, yüzyılın sonunda Balkanlar'ın önemli bir kesimi Osmanlı İmparatorluğu'ndan kurtulmayı başardı. Ve elbette ki, "Osmanlı Milleti" felsefesinin hiçbir işe yaramadığı ve yaramayacağı da böylece açığa çıkmış oluyordu.

Hıristiyan halkları egemenlik altında tutamayacağını anlayan Türk burjuvazisinin devleti yaşatmak için sarıldığı ikinci ideoloji Panislamizm oldu. Buradaki amaç, Müslüman halkların, aynı zamanda halifelik sıfatı da olan Osmanlı padişahı etrafında birleşmesini sağlayarak, imparatorluğun daha fazla toprak kaybetmesini önlemekti. Fakat İslam ülkelerinin de birer birer bağımsızlıklarına yönelmeleri ile birlikte bu ideolojinin de hiçbir geçerliliği olmadığı açığa çıktı. Türk burjuvazisi bugün bile hala bunun öfkesini içinde taşımakta, bu halkları kendisine ihanetle suçlama utanmazlığını gösterebilmektedir.

Türk burjuvazisi asıl ifadesini Turancılık ideolojisinde buldu. Tüm dünya Türklerinin birliğini savunan Turancılık ideolojisine göre, Balkanlar'dan Orta Asya içlerine kadar uzanan bütün alanlar Türk toprağı olarak kabul ediliyordu. Pantürkist ideolojiye göre, Türk ırkı en üstün ırktı. Ama bu üstün ırk ideolojisi Almanya'da olduğu gibi hızla gelişen bir emperyalist burjuvazinin elinde değil, çöken bir imparatorluğu yaşatmak isteyen temelsiz, zayıf bir sınıf olan Türk burjuvazisinin elinde gelişiyordu. İmparatorluk sınırları giderek daralıyor, İngiltere, Fransa ve Rus Çarlığı'nın imparatorluk üzerindeki emelleri daha belirgin hale geliyordu. Bir üretim temeli ve üretme gücü olmayan, gücünü çöküş sürecindeki bir imparatorluktan alan Türk burjuvazisinin, en başta kendine olmak üzere bütün bir dünyaya karşı güvensizlik içinde bulunması, bunu bir teori, giderek bir ulusal psikoloji ölçüsüne ulaştırması kaçınılmazdı. Ama aynı zamanda bu, kendi amaçlarına ulaşmak için bir dış destek araması olgusunu da birlikte doğuruyordu. Daha sonra Mustafa Kemal'in sloganlaştırdığı "Bir Türk dünyaya bedeldir" sözü, Türk burjuvazisinin kendine güvensizliği ile uşak karakterinin iç içe örülüşünü en güzel yansıtan sözdür.

Alman emperyalist burjuvazisi ile Türk burjuvazisini birbirine yaklaştıran bu tarihsel dokudur. Alman emperyalist burjuvazisi Doğu'ya açılım politikasını hayata geçirmek için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. İngiltere, Fransa ve Rus Çarlığı gibi toprak talebiyle değil, imparatorluğun birliğini tanıma ve yaşatma güvencesi ile yaklaşması, hiçbir savaş vermeden bütün imparatorluk topraklarını kendi nüfuz alanı haline getirmesi demekti. Bu türedi Türk burjuvazisinin kapitalist sömürüyü bizzat geliştirerek, bu alanda onun önünde engel oluşturması mümkün değildi. Dolayısıyla Alman emperyalizmi adına bu topraklara bekçilik yapmak dışında bir işlevi olamazdı. Üstelik Turancılık ideolojisi de Almanya'nın işine geliyordu. Rus Çarlığı'nın egemenliği altında bulunan Azerbaycan, Türkmenistan, Tacikistan gibi ülkelerin Osmanlı orduları tarafından ele geçirilmesi hem Rusya'yı zayıflatan bir olay olacak ve hem de kendisi kendi güçlerini savaş dışı tutarak bu alanların da doğal hakimi olabilecekti. Pangermenizm ile Pantürkizm ideolojilerinin birbirleriyle çatışmaması, tersine sıkı bir işbirliğinin temelini oluşturması güç ve zayıflığın birliği olayından kaynaklanmaktadır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun toprak birliğinin korunması Almanya açısından, Uzak Doğu ve Afrika'da İngiliz emperyalizmiyle hesaplaşması ve onu geriletmesi için de bulunmaz bir fırsat yaratıyordu. Basra Körfezi, Kızıldeniz ve Hindistan yolu tümüyle kendi denetimi altına geçebilirdi. Bu alanlara sarkabilmesi için Anadolu ve Mezopotamya bir geçiş yolu, mutlaka ilk elde hakim olması gereken stratejik noktalar oluyordu. Özellikle Mezopotamya Uzak Doğu, Basra Körfezi, Arap Yarımadası ve Kızıldeniz'e açılan kapıydı.

19. yüzyıl ortalarında Alman basınının Mezopotamya'ya yönelik sömürgeci sloganları yoğunlaştırması, Alman emperyalist burjuvazisinin bu kapıya sahip olmaya ne denli önem verdiğini ortaya koyar. Dr. Ernst Jack'ın ateşli konuşmasıyla gösterdiği hedef tarihsel bir belge oluşturmaktadır. "Orada, Türkiye'de Anadolu ve Mezopotamya var. Anadolu doğan güneş ülkesi. Mezopotamya ise bir cennet. Bu adlar bizim için birer simge olmalıdır" diyen Dr. Ernst Jack, "Yeni dünya değil, Mezopotamya'ya!" sloganını atıyordu. 19. yüzyıl ortalarında Alman emperyalist burjuvazisinin sloganı: "Mezopotamya'ya tam yol ileri!"dir. Ve buraya bizzat Osmanlı ordularıyla hakim olabileceğinin en iyi farkında olan bir güç olarak Almanya ilk yatırımlarını Osmanlı ordusu üzerinde yapacaktı.

Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilişkiler 18. yüzyıl sonuna uzanmakla birlikte, bu ilişkilerin hızlı bir ivme kazanması, Almanya'nın kendi sorunlarını çözümlediği ve artık "tam yol ileri" diye Mezopotamya'yı hedef gösterme gücünü kendinde bulduğu 19. yüzyıl ortalarından sonradır. Özellikle bu II. Abdülhamit dönemidir.

II. Abdülhamit Osmanlı İmparatorluğu'nun hızla güç kaybettiği bir dönemde tahta oturmuştu. Osmanlı imparatorlarının en zalimi olmakla tanınan II. Abdülhamit'in, başkaldıran halkların direnişine karşı en vahşi katliamları geliştirerek ve emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilerden yararlanarak, imparatorluğu vahşet ve entrika üzerinde yaşatmaya çalışmaktaydı. Hıristiyan halklara karşı Müslüman halkların sosyal temel olarak alınması da II. Abdülhamit dönemindedir. Abdülhamit imparatorluk içinde böyle bir politikayı izlerken, dışarıda da İngiltere, Fransa ve Rus Çarlığı'na karşı Alman emperyalizmine dayanmıştır. İmparatorluğun birçok bölgesini parçalamış, tüm Arabistan, Akdeniz kıyıları, Anadolu'nun batısına kadar olan alanları koparmayı ve Ermenistan'da da Ermeni hareketini destekleyerek imparatorluğu tümüyle dağıtmayı amaçlayan İngiliz ve Fransız sömürgecilerine karşı, henüz Osmanlı sınırına dayanmamış ve daha çok ticari ve ekonomik hakimiyetini geliştirme aşamasında olan Alman emperyalizmine dayanmayı, imparatorluğun yaşatılması açısından zorunlu görmüştür. İçte Hıristiyan halklara karşı Müslüm halkların desteğini almak için Panislamizmi körüklemiş, dışarda ise İngiliz ve Fransız egemenliğini biraz sınırlayabilmek, Ermeniler üzerinde amaçları olan kuzeyden gelecek Çarlık tehlikesini engellemek için bir yandan bunları birbirlerine karşı kullanma, diğer yandan da imparatorluğu Alman emperyalizmine bağlı tutma politikası içerisine girmiştir.

Tarihi açıdan çoktan aşılmış bir imparatorluk olan Osmanlı İmparatorluğu'nu yaşatmak için, ordu etkeni çok daha fazla önem kazanmıştı. Ordunun yeniden örgütlendirilmesi ve modernize edilmesi, Hıristiyan halklara karşı Müslüman halkların bir savaş gücü haline getirilmesi gereği beraberinde yeni uygulamaları da getirecekti. 19. yüzyıl ortalarında Alman iktisatçıları ve ekonomistleri, imparatorluğun bir dağılma sürecinde olduğunu, bu bölgelerin barışçı fetih yoluyla ele geçirilerek, Rus tehlikesi ve Slav birliğine karşı en sağlam istihkamı sağlayacak olan yeni bir Almanya'nın yaratılabileceğini söylemektedir.

Bu tespitlerin yapıldığı yıllarda, Osmanlı ordusunu eğitme göreviyle birçok Alman subayı Osmanlı İmparatorluğu'nda bulunuyor ve Almanya'nın fethedeceği alanların haritasını bile çıkarıyorlardı. Bunların en ünlüsü olan Moltke, İzmir yöresini, Fırat Vadisi'ni ve Balkanlar'daki bir dizi yeri Alman sömürgeciliğinin ele geçirmesi gereken yerler olarak gösteriyordu. Moltke'nin gösterdiği hedef bununla da sınırlı değildi. Osmanlı İmparatorluğu'nun denetimi altındaki Filistin'de bir Hıristiyan konferderasyonun oluşturulması isteği de Moltke'ye aitti. Nitekim bir süre sonra Hayfa, Yafa ve Kudüs gibi Filistin kentlerinde Alman Yahudi kolonileri oluşturulacak ve buraya yerleşen Almanlar Alman kültürünün yayıcıları haline geleceklerdi.

Alman emperyalizminin esas başarısı, Osmanlı İmparatorluğu gerçeğini iyi kavramış ve bu temelde esas çalışmalarını ordu üzerinde yoğunlaştırmış olmasındadır. Moltke'nin imparatorluk bünyesinde oynadığı temel bir rol, Osmanlı ordusunun düzenlenmesi ve isyanların bastırılmasıydı. Osmanlı ordusu içerisinde Alman geleneklerine göre eğitilen subaylar daha sonraki yıllar için önemli bir yatırımdı. Nitekim birçok subay daha bu dönemde Alman hayranlığını gizleyemeyerek açığa vuruyordu. Ordu içerisindeki bu Alman etkisi ilişkilerin gelişmesine bağlı olarak daha da artacaktı.

Moltke'nin bu yıllarda, Kürdistan'da gelişen isyanların bastırılmasında Osmanlı ordusuna komutanlık ettiği de bilinmektedir. İsyanı bastırmak için hareket eden Osmanlı ordusu ile birlikte seferlere katılmış, Kürdistan'da bu ordu ile birlikte dolaşarak isyanların bastırılmasında doğrudan rol oynamıştır.

II. Abdülhamit döneminde Çerkezler, Arnavutlar ve Kürtler'den oluşan hassa özel alayları ve Hamidiye Alayları'nın örgütlendirilmesinde belirtilen bu ilişkiler belirgin bir yer tutar. II. Abdülhamit'in katliamcı eski Osmanlı politikasını değiştirerek, Kürdistan'daki beyleri, çıkarlarını kollama, ulusal özlerine ihanet ve halklara düşmanlık yapma temelinde geliştirip askeri ve siyasal amaçlarla örgütlendirmeye yönelmesi 1880 yılından itibarendir. Yani bu, imparatorluk üzerinde Alman etkisinin belirgin bir biçimde arttığı döneme tekabül etmektedir. Bugün "Köy koruculuğu" adıyla ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkarılan çeteciliğin ilk biçimi olan Hamidiye Alayları, Kürdistan toplumunun ulusal gelişme ve örgütlenmesi açısından büyük bir engel teşkil etmiştir. Hamidiye Alayları aynı zamanda Ermenilere ve Balkan halklarına karşı kullanıldığı gibi, tüm halk hareketlerine karşı da kullanılmak istenmiştir. Bununla birlikte İstanbul'da bazı Kürt cemiyetleri kurulmuş, gazeteleri çıkarılmış, aşiret okullarında yetişen beylerin çocuklarından merkezi otoriteyle çatışmayan, ona bağlı olan sözde aydın bir kesim oluşturulmuştur. Satın alınmış aşiret reislerinin eliyle bu Hamidiye Alayları'nın örgütlendirilmesi sonrasında, Kürdistan toplumu büyük bir kargaşaya itilmiştir. Kürdistan'ın bugüne ulaşan ulusal-toplumsal sorunlarının kökeninde sadece Osmanlı-Türk egemenliğinin olumsuz etkileri değil, Alman emperyalizminin de doğrudan rolü vardır.

Alman emperyalizminin Mezopotamya üzerinden Uzak Doğu ve Arap Yarımadası'na açılma özlemi dikkate alındığında, isyanları ve saldırılarıyla ticaret yollarını tehdit eden Kürtlerin etkisiz hale getirilmesinde ve hatta diğer halklara karşı kullanılmasından nasıl bir yarar umduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır.

"Osmanlı ordusu içinde eğitim görevini üstlenen Alman subaylarının komuta kademlerine gelişleriyle birlikte, Alman silah sanayi için yeni bir pazar açılmış oluyordu. Alman silah tekelleri, bu subaylar eliyle, Osmanlı ordusunu Alman silahlarıyla donatmaya başladılar."

Osmanlı İmparatorluğu'na giden Prusyalı subayları, Alman silah sanayinin kârlı yatırımları ve Deutsche Bank kanalı ile Berlin-Bağdat Demiryolu hattının imtiyazının alınması izlemiştir. Osmanlı ordusu içinde eğitim görevini üstlenen Alman subaylarının komuta kademlerine gelişleriyle birlikte, Alman silah sanayi için yeni bir pazar açılmış oluyordu. Alman silah tekelleri, bu subaylar eliyle, Osmanlı ordusunu Alman silahlarıyla donatmaya başladılar. Alman emperyalizminin yapmayı düşündükleri açısından Berlin-Bağdat Demiryolu hattının imtiyazı-

nı elde etmesi büyük önem taşımaktadır. Berlin'i Basra Körfezi'ne bağlayan bu demiryolu stratejik bir yatırımdır. Bununla birlikte, lokomatif, vagon, ray vb. siparişleriyle Alman sanayicilerine, yapıldığı süreç içinde bile önemli bir kâr kaynağı oluşturuyordu. Ancak önemi bununla sınırlı değildi. Ekonomik ve politik bakımdan çok özel bir yeri vardı. Alman İmparatoru II. Wilhelm'in 1888 ve 1898 yıllarında iki kez Osmanlı İmparatorluğu'nu ziyaret etmesi, Alman emperyalizminin bu demir yolu hattına verdiği önemin en çarpıcı göstergesidir. II. Wilhelm 1898'de yaptığı ikinci gezisinde, Osmanlı İmparatorluğu'nun Panislamizm ideolojisini de destekleyerek, "300 milyonluk İslam alemi Almanya'ya dost olarak güvenebilir" diyordu. Elbette ki, bu sözleriyle, Müslüman halkların Osmanlı egemenliği altında tutuluşunu istediklerini de ifade ediyordu. II. Wilhelm İstanbul'a Alman emperyalizminin temsilcisi olarak gitmişti ve bizzat yürüttüğü çalışmalarla Alman finans-kapitali ve özellikle de Alman silah sanayi için kârlı siparişler elde etmeyi ve yeni bağlantılar kurmayı gerçekleştirmişti. Berlin-Bağdat Demiryolu Anlaşması da ilk ziyaretinin Almanya lehine en önemli kazanımıydı.

Ordusu Alman stiline göre silahlandırıldığı, subaylarının eğitimi Alman subayları tarafından yapıldığı, Alman silah sanayi ve finans-kapitalinin diğer emperyalist devletleri geride bırakarak pençelerini geçirdiği Osmanlı İmparatorluğu, 19. yüzyıl sonunda artık bütünüyle Alman emperyalizminin sofrasıdır. Alman emperyalizmi Berlin-Bağdat Demiryolu'nu döşerken, 1. Dünya Savaşı'na da yol döşüyordu. Çünkü bu yol, diğer emperyalist güçler için boğazlarının sıkılması demekti. Daha önce mektuplarını bile okumaya değer bulmadıkları, yani tümüyle aşağıladıkları Osmanlı sultanını ziyarete, bizzat bu tren yolu için II. Wilhelm'i göndermeleri, Alman emperyalistlerinin Osmanlı İmparatorluğu üzerinden yayılma politikasına ne kadar önem verdiklerini zaten tek başına bile ortaya koymaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun emperyalist devletler arasında neden egemenlik kapışmasının başlıca alanı haline geldiği de bu gerçekte görülebilmektedir.

"Dünyanın paylaşımı sürecine diğer emperyalist devletlerden geç giren, paylaşılmış bir pastadan pay kapmak isteyen Alman emperyalist burjuvazisi, kendi amaçlarına ulaşmak için, kendi sınıf hedeflerini tüm Almanya'nın hedefi haline getirmek zorundaydı. Alman burjuva devletinin kuruluşunda ve gelişiminde kullanılan harç bu nedenle en koyu ırkçılık ve militarizm olmuştur."

Alman emperyalizmi elindeki bu kozu, sonuna kadar kullanmaya çalışmıştır. Türk egemenlerinin eski tantanalı imparatorluk günlerine özlemle ve o günleri geride bırakmış olmanın öfke ve hırsıyla besledikleri işgalci-emperyalist emelleri bizzat körüklemiş, zaten kendi etkisi altındaki ordu kurmaylarını kendi hesaplarına da denk düşen amaçları doğrultusunda eyleme geçmeleri için cesaretlendirmiş, Osmanlı ordusunu ve subaylarını Alman emperyalizminin milis kuvveti olarak kullanmıştır. Bu dönemde Osmanlı İmparatorluğu'nun bir devlet kişiliğinden bahsetmek mümkün değildir. Başta Enver Paşa olmak üzere subaylar ve saray takımı Almanya'nın hizmetindeki ajanlardır. Geri kalanları da ya İngiliz, ya da Fransız ajanları durumundadırlar. İmparatorluğun her alandaki politikası bunlar tarafından belirlenmektedir. Almanya büyük bir atılımla ve özellikle ordu içindeki çalışmalarıyla yarattığı bir ekip sayesinde diğerlerini çok geride bıraktığından, Osmanlı İmparatorluğu'nun dış politikasının Alman emperyalizminin etki alanında olması kaçınılmazdı. Türk burjuva hareketi olarak övülen ve esas olarak ordu kaynaklı Jöntürkler, Alman emperyalizminin yararına sultana karşı bile kullanılmışlardır. Bunlar, Alman emperyalizminin imparatorluk üzerindeki emellerini gerçekleştirmenin aracı olmuşlar, devlet içindeki etkinliklerini artırmada da bu ajanlık rollerine dayanmışlardır. Türk subaylarının Almanya'ya ajanlık ilişkileriyle bağlılıkları o ölçüde kesindir ki, Almanya, Osmanlı İmparatorluğu'nu "Enverland", ya da bunun eşit karşılığı olan "Almanland" adıyla anmaktaydı. Osmanlı ordusu içinde Prusya militarizminin yarattığı komplocu sıkı bir çekirdeğin oluşturulduğunu, Prusya militarizmi tarafından saldırgan Yakın Doğu istila programını bu çekirdeğin yardımıyla uygulamaya geçirdiğini birçok tarihçi özellikle vurgulamıştır. 1908 Jön Türk devrimi olarak bilinen hareketin gerisinde de, bu komplocu sıkı çekirdek bulunmaktadır. Nitekim II. Wilhelm bu gerçeğe dayanarak 1908 darbesi için "Alman subayları yaptı" diyecekti.

Feodal bir imparatorluğun mirasını korumak, fakat aynı zamanda da burjuvalaşmak isteyen bir sınıfın nasıl ucube şekillenmeye sahip olacağı ise baştan bellidir. Gerek ordu içinde ve gerekse saray etrafındaki sözde Türk aydınları ve burjuvalarının hem alabildiğine saldırgan-şoven ve hem de o kadar uşak oluşları bu gerçeğin ürünüdür. Güçlüye dayanarak zayıfı ezme, güçlü gördüğüne sonuna kadar uşaklık yapma, her alanda o güçlünün bir karikatürü haline gelme Türk burjuvazisinin en temel özelliğidir. Bunların ne bir ulus ve ne de burjuva sınıf kişiliğini temsil etme yetenekleri vardır. Baştan beri şu veya bu gücün elinde oyuncak oluşları ile halklara ve emekçi sınıflara karşı düşmanlıkları iç içe örülmüş, iç içe geçmiştir. Önce Fransız ve İngiliz emperyalizmi, 19. yüzyıl sonunda Alman emperyalizmi ve günümüzde de başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçlerle olan ilişkilerinin niteliği bu karakter çizgisini çok güzel ortaya koymaktadır.

Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu'nun 1910'lara doğru savaş kışkırtıcılığını açıktan yapmaya başladıkları görülür. Almanya'nın istediği gücünün ulaştığı olağanüstü düzeye uygun sömürge paylaşımıdır. Osmanlı topraklarını "Almanland" haline getirmiş olması kendisi açısından sadece bir başlangıçtır. "Güneş ülkesi Anadolu" ve eski cennet Kürdistan üzerinde Alman kolonileri oluşturarak, burayı kendi ifadeleriyle Slav birliğine karşı en sağlam istihkamı sağlayacak olan yeni bir Almanya'nın yaratılmasında bir temel olarak kullanabilmeleri, İngiltere'nin Süveyş Kanalı ve Uzak Doğu üzerindeki egemenliğini yitirişine bağlıydı. Ama Suriye, Fırat ve Dicle eyaletleri de, bütün bunların gerçekleşmesi için ilk basamaktı. Yani eldeki alanı başka alanların ele geçirilmesi koruyabilirdi ve yeni alanlara açılış da bu alanların elde tutulmasına bağlıydı. Özellikle Kürdistan tam bir geçiş noktası olarak, bu yayılma siyasetinde son derece önem teşkil etmekteydi. Almanya'nın savaş kışkırtıcılığı yapması için birçok nedeni vardı.

"Orada, Türkiye'de Anadolu ve Mezopotamya var. Anadolu doğan güneş ülkesi. Mezopotamya ise bir cennet. Bu adlar bizim için birer simge olmalıdır, diyen Dr. Ernst Jack, 'Yeni dünya değil, Mezopotamya'ya!' sloganını atıyordu. 19. yüzyıl ortalarında Alman emperyalist burjuvazisinin sloganı: 'Mezopotamya'ya tam yol ileri'dir."

Osmanlı İmparatorluğu ise, herkesin deyimiyle "bir hasta adam"dı. Ama bu çöküş durumuna bağlı olarak hırsı da artmıştı. Osmanlıcılık ve Panislamizm teorilerinin iflasla sonuçlanması, ırkçı bir milliyetçiliğin histerisine boğmuştu onları. Orta Asya içlerine kadar uzanan alanları Turan yolu olarak görüyorlardı. Ama Alman emperyalizmi, onlara bu yolda yürümeleri için cesaret vermekle de kalmıyor, Mısır ve İran'ı da geri almaları doğrultusunda kışkırtıyordu. Bu, Türklerin İngiliz ve Ruslara karşı savaştırılması demekti. Türklerin de, kendi hayalleri adına savaş kışkırtıcılığı yapmaları için böylesine çok nedenleri vardı. Kaldı ki, Türklerin Almanların isteği karşısında savaşa girmemeleri zaten mümkün değildi. Osmanlı ordularına komuta eden Enver Paşa, resmen bir Alman ajanıydı. Ama İttihat ve Terakki Partisi'nin bütünü de, böyle bir savaşı Turan yolunu açma da ve Türk birliğini gerçekleştirmede tarihi bir fırsat olarak görmekteydi.

Bunlar arasında böylesine kirli ve kanlı bir işbirliği vardı. Aynı işbirliği, Osmanlı İmparatorluğu'nun kendi sınırları dahilinde Türk olmayan bütün halklar üzerinde uyguladığı baskı ve imha politikasında da vardı. Ama aynı işbirliği, Türk köylüsü ve emekçilerinin üzerindeki ağır zulüm ve sömürüde de rolünü oynuyordu. Eğer Osmanlı İmparatorluğu halklar üzerinde ve Türk emekçileri üzerinde en kaba baskıya ve emek ürünlerinin gaspına dayanan egemenliğini tarihi açıdan ömrünü çoktan tüketmiş olmasına rağmen 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndaki yenilgiye kadar sürdürebildiyse, bunun nedeni, Alman emperyalizmine dayanmış olmasıdır. Yıkılışı da zaten Alman emperyalizminin başını çektiği blokun yenilgisiyle birliktedir. Yani kendisini yaşatanların yenilgisi, onun yıkılışını getirmiştir. Ne var ki, Osmanlı ordularının başkomutanı Enver Paşa'nın Turan yolunda ölmesi bile Turancılığı öldürememiştir. Alman emperyalizmi de yenilmiş, ama Weltpolitik ve Ost Politik'te ifadesini bulan amaçlarından vazgeçmemiştir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndaki yenilgi, sadece bir kesinti yaratmıştır. Hem Alman egemen sınıflarının ve hem de Türk egemen sınıflarının daha sonraki yönelimleri, açıkça ifade ettikleri emelleri bunun somut kanıtıdır.

"Drang nach Osten-Doğuya Açılım" ve "Turan Yolu" her zaman birbirini çağıran iki slogan olarak kalacaktır.

– III –

1. Dünya Savaşı, dünya ölçüsünde önemli bir değişikliği doğurdu. Bu savaştan yenik çıkan sadece Alman emperyalizmi değildi. Her iki emperyalist kamp da yenilmişti. Görünüşte savaşın galipleri varsa bile ve bunlar bundan kendi lehlerine sonuçlar çıkarsalar bile, Rus Çarlığı'nın yıkılışı ve SSCB'nin doğuşu, kapitalist-emperyalist sistem karşısında sosyalizmi somut bir olgu haline getirmişti. Burjuvazinin en çok korktuğu şey başına gelmiş, dünyada emperyalist sistemden başka bir sistem, sosyalist sistem doğmuştu. Bu gerçekle ölümcül yara alan, sadece savaştan yenik çıkan Almanya değil, bütün bir emperyalist sistemdi.

Ekim 1917 Sosyalist Devrimi'nin emperyalist sistemde açtığı gedik, emperyalist burjuvaziyi daha da gericileştirmiş ve onu en azgın, en yağmacı politikaların kucağına itmiştir. Militarizmin savaştan sonra faşizme dönüşmesinin temelinde bu gerçek yatmaktadır.

Emperyalist haydutların, bunalımlarını aşmak ve daha çok sömürü alanlarına sahip olmak için birbirlerinin boğazına sarıldıkları ve bu amaç uğruna milyonlarca insanın ölümüne ve sakatlanmasına yol açtıkları savaşın içinden bir proleterya iktidarının doğması, bu savaşın kendilerine ne kadar pahalıya patladığının en güzel anlatan tablodur. Bu süreçte bütün bir Avrupa'da da işçi sınıfı hareketinin yükseldiği görülmektedir. Özellikle Almanya, İtalya ve İspanya'da işçi sınıfı hareketleri, savaştan yeni çıkmış bu ülkeler burjuvazisini ciddi biçimde tehdit eder boyutlara ulaşmıştı. Nitekim bu üç ülkede de savaş sonrası burjuvazinin faşizmi geliştirmesi bir tesadüf değildir.

Almanya'da faşizmin yükselişinin ve bunun dünyamızın tanık olduğu en vahşi savaşa kadar varışının nedenleri, 1. Dünya Savaşı'nın sonuçlarında gizlidir. İnsanlığın lanetlediği bir Hitler'in ortaya çıkışı Almanya gerçeği ile ilgili olduğu kadar, savaş sonrası değişen dünya koşullarının da bir ürünüdür.

Savaştan yenik çıkmış Alman burjuvazisi tam bir hayal kırıklığı içerisindeydi. Hem rakipleri karşısında yenik düşmüş, hem de ayaklanma halindeki proletarya karşısında eski biçimiyle egemenliğini sürdüremez duruma gelmişti. Almanya'da proletarya ayaklanma halindeydi. Alman burjuvazisi kendisini ikili bir kıskaç içerisinde hissediyordu. Bu kıskaçtan birisi galip devletler, diğeri ise komünizm tehlikesiydi. Durumu böyle olan Alman burjuvazisinin siyasal gericiliği doruk noktasına çıkarması, yani faşizmi geliştirmesi adeta bir zorunluluktu. Savaşın galibi olan devletlerin getirdiği ağır sınırlamaları aşabilmesi, onları geçerek ellerindeki sömürgeleri alabilmesi, işçi sınıfı hareketini bastırarak toplum üzerinde egemenliğini pekiştirmesi açık terörist bir diktatörlükten başka bir biçimde mümkün değildi. Eski çerçeve ona artık çok dar gelmekteydi. Yenilgiyle çıkılan savaşın ekonomik yükünü doğrudan üzerlerinde hisseden geniş küçük-burjuva kesimler de bu hayal kırıklığını paylaşmaktaydılar. Savaş öncesi Alman burjuvazisinin gösterdiği hedef, üstün bir kültür, üstün bir ırk psikolojisi ve bunun doğal bir sonucu olarak benimsedikleri dünya üzerinde hakimiyet hakkı, sınıf karakteri gereği en çok bu kesimleri etkisi altına almıştı. Ama savaş sonrasında, güneşe ulaşmak bir yana, maddi yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi durumuyla karşılaşmışlardı. Ruhsal şekillenmeleri ve maddi çıkarları Alman emperyalist burjuvazisinin çıkarlarıyla uygunluk içerisindeydi. Tabii ki bunda Almanya'daki proleterya hareketinin önderlik düzeyinde içine düştüğü ciddi hataların büyük bir rolü vardır. Alman proleterya hareketinin içinden çıkamadığı sosyal-şovenizm batağı, sadece proleterya hareketinin yenilgisine değil, faşizmin pençesinin Almanya'yı sürükleyip götürmesine de yolu açıyordu.

Alman emperyalist burjuvazisi, savaş sonrası açık terörist bir diktatörlüğü örgütleme sürecine girdi. İlk nazi birlikleri, bizzat Alman tekellerinin yarattığı ola-

naklar içerisinde ve himayesinde oluşturuldu. Bunlar ilk aşamada daha çok işçi sınıfına, sosyalist ve demokratlara yönelik sindirme birlikleriydi. Nazilerin demokratlara, komünistlere ve Alman olmayan halklara karşı nefret ve imha psikolojisi, Alman emperyalist burjuvazisinin formülleşmiş çıkarlarının sokaklara taşırılmasıdır. Bu sınıf, o dönemdeki güçsüzlüğünü aşabilmek ve emperyalist emellerine uygun bir konuma gelebilmek için, öncelikle Almanya'daki işçi sınıfı hareketini bastırmak, demokrat ve komünistleri sindirmek, tek bir ideoloji etrafında tek tip bir toplum yaratmak zorundaydı. Yine emperyalist emelleri gereği, halkların yaşam hakkı da dahil bütün değerlerine saldırmak zorundaydı. Bu ise, içe ve dışa karşı saldırganlık demekti. Ama emperyalizmin zaten özünde var olan bu saldırganlık en uç noktasına varıyor, terörist bir diktatörlüğe dönüşüyordu.

Emperyalist burjuvazi, kendi amaçlarına ulaşmak için daima milliyetçi-ırkçı bir psikoloji yaratma ihtiyacını hisseder. Bu, kendi ülkesindeki işçi sınıfı hareketini boğmasının, kitleleri kendisine bir suç ortağı haline getirmesinin şimdiye kadar görülen en geçerli yoludur. Oluştuğu koşullar nedeniyle zaten hamuru böyle yoğrulan Alman emperyalist burjuvazisinin, Almanya'daki geniş kitleleri kendisinin suç ortağı haline getirmesi, diğer bir deyişle faşizmin kitlesel bir temele dayanarak yükselmesi şaşırtıcı bir olay değildir. Biz bu gerçeği, Türk ulusal şekillenmesinin özellikleri nedeniyle de çok iyi tanımaktayız.

İki savaş arasındaki dönemde Alman emperyalist burjuvazisinin, içinde bulunduğu bunalımlı, hem emperyalist rakiplerine, hem de sosyalist gelişmeye kindar, bütün sermayesini kaptırmış bir kumarbazın hasisliğiyle yeni kumarlara hazır, kendi felaketini bütün dünyaya ödetme ve yükselişini bunun üzerinde sağlama ruh hali en iyi ifadesini Hitler'de bulmuştur. Bir deli, bir ruh hastası olarak tanımlanan Hitler, kişisel gerçeğinden ötürü böyledir. Böylesi bir sınıfın çıkarlarının temsili, başka bir kişiliği üretemezdi. Yani bir politika ve bu politikanın temsili durumu vardır.

Almanya'da Hitler'in başa geçmesi, ikinci bir dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu da gösterdi. Hitler savaş hazırlıklarını açıktan yürütmeye başladı. Diğer emperyalist ülkelerin burjuvazileri bu gerçeği çok net görüyorlardı. Ama bunların tümünün artık ortak bir korkusu vardı. Hitler'in özellikle anti-komünizm propagandası üzerinde hareket etmesi ve SSCB'yi hedef göstermesi, sadece Alman emperyalist burjuvazisinin değil, bütün emperyalistlerin ortak duygu ve çıkarlarını ifade ediyordu. Hitler'i alttan alta körüklemekten geri durmamaları, Almanya'nın silahlanmasına ve savaş kışkırtıcılığına göz yummaları bu nedenleydi. Hitler ortak bir korkunun canavarlaşması olarak, ilk proletarya devletinin üzerine gönderilmek isteniyordu. Ama Alman faşizminin hedefleri bununla sınırlı değildi. Dünya egemenliği hedefi diğer emperyalistlerle de hesaplaşmasını gerektiriyordu. İlk aşamada, daha 19. yüzyılda Pangermen İttifakı'nın belirlediği Alman İmparatorluğu sınırlarına ulaşmak için Doğu Avrupa'nın işgali ile Balkanlar, Baltık kıyıları ve Kafkaslara ulaşmak, Doğu'ya giden yolu bütünüyle açmak hedefi söz konusuydu. Ama Pangermen İttifakı Alman İmparatorluğu içinde gördüğü alanlar, Fransa, İsviçre, Belçika, Hollanda, İskandinavya ülkelerini de doğrudan hedef alıyordu ve bu Hitler'in de hedefiydi. Almanya'nın Doğu'ya ve tabii ki, Sovyet sınırlarına doğru izlediği politikaya diğer emperyalistlerin de bir diyeceği yoktu. Fakat Hitler, aynı süreçte Fransa gibi ülkelere saldırmamış, Kuzey-Batı Avrupa'ya doğru uzanıp İngiltere'yi tehdit etmemiş ve bütün bu yönelimleriyle de sadece SSCB ve Doğu halkları için değil, emperyalist devletler açısından da ciddi bir tehlike haline geldiğini çok açık ortaya koymamış olsaydı böyle idi. Bu durumda, doğuya doğru giden yolu kimsenin kapatmaya niyeti yoktu. Daha sonra kapışmaları yine kaçınılmaz olsa da nazi canavarlarının en azından Sovyetleri yutması en büyük beklentileri ve özlemleriydi.

Alman faşistleri bu durumu sonuna kadar kendi lehlerine kullanmayı çok iyi bildiler. Bu arada, 1. Dünya Savaş'ındaki müttefikleriyle de yeniden sıkı ilişki kurdular. Bunlardan biri de, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde kurulmuş olan "Türkiye Cumhuriyeti" idi. Hitler'in TC'yi yeniden en yakın müttefiki olarak seçmesi bir tesadüf değildi. Alman egemen sınıflarıyla Türk egemen sınıflarının geçmişteki ilişkileri, besledikleri ırkçı-yayılmacı amaçlar, komünizme ve halklara düşmanlıkları aynı faşist mayanın ürünleri olarak bunları birbine yaklaştırıyordu. Türkiye aynı zamanda Doğu'ya açılan bir kapıydı ve Almanya'nın doğuya açılım politikası yine bu kapıdan geçecekti. Yolu Türkiye'den geçen İran ve Arap ülkeleri zengin hammadde deposuydu. İngiltere ve Fransa'nın Yakın Doğu'daki durumlarını sarsmak, Uzak Doğu ile bağlantılarını kesmek, tıpkı 1. Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi Anadolu ve Mezopotamya'yı stratejik amaçları doğrultusunda elde tutmasına, en azından kullanabilmesine bağlıydı. Üstelik bu durumda, SSCB'yi güneyden ikinci bir kuşatma altına almak da mümkün olabilecekti. II. Wilhelm'in Berlin-Bağdat Demiryolu politikası, Hitler'in de amaçlarını belirleyen politikaydı.

Almanya'da II. Wilhelm'in yerini Hitler almıştı. Türkiye'de ise yıkılmış imparatorluk düşlerinin üzerinde, ama bu düşlerin yeni temsilcisi olarak M. Kemal.

"Hitler'in propaganda kuruluşları Türkiye'yi bir müttefik veya dost ülke haline getirmek için sıkı bir propagandaya giriştiler. Bu propagandada en çok ağırlık verdikleri yan ise, tarihsel dostluğun hatırlatılması oldu."

– IV –

Osmanlı İmparatorluğu 1. Dünya Savaşı'nda yıkılmış, imparatorluk toprakları parçalanmış ve işgale uğramıştı. Ama Ekim Devrimi etkeni ile Anadolu'da ve Kürdistan'da işgale karşı başlayan direnişin olumlu sonuçları üzerine konan Türk burjuvazisi, mevcut elverişli koşullardan yararlanarak kendisini yeniden devlet olarak örgütlemeyi başarmıştı. Ne var ki, Osmanlı İmparatorluğu'ndan miras olarak kendisine sadece Kürdistan'ın bir parçası kalmıştı. Ki onu da, büyük entrikalarla ve yürüttüğü katliam politikalarıyla elinde tutabilmeyi başarmıştı. Kürdistan'ın diğer parçaları ve özellikle de zengin petrol yataklarına sahip olan Musul-Kerkük gibi bölgeleri olan Güney Kürdistan üzerindeki emelleri o dönemde çok açıktı. Kendisini bu alanların doğal hakimi olarak gören Türk burjuvazisi, İngiliz emperyalizmi karşısında fazla direnemediğinden geri adım atmak zorunda kalmıştı. Fransa karşısında Hatay sorununda da durumu böyleydi.

Kemalist burjuvazinin, sosyalizm ve halk düşmanlığı da daha savaş yıllarında bile çok belirgin olarak ortaya çıkmıştı. Güçlü bir ekonomik ve sosyal temeli bulunmayan bu sınıf, kendisini ancak baskıcı, militarist yöntemlerle örgütleyebilirdi. Nitekim devletin kuruluşu, Kürdistan'daki katliamlar ve Türkiye işçi sınıfı üzerinde çıplak bir baskı politikasıyla iç içe geliştirildi. İşgale karşı direniş yıllarında iki halkın devletinden bahsedilirken, bu, tümüyle bir inkar ve imha politikasına dönüştü. Önder düzeydeki Türk komünistleri katledildi ve ardından da büyük bir tasfiye hareketi geliştirildi. Demokrasinin en küçük bir kırıntısını bile kabul etmeyen, tek bir ideoloji, tek bir parti, devletçilik temelinde bir ekonomik politika dışında en küçük bir sese bile tahammül gücü olmayan bir rejim oturtuldu. Bu faşist devletin bir ön tipidir. Kürt halkının katliamdan geçirilmesi, Türk komünistlerinin katledilmesi, işçi sınıfının ve köylülüğün demokratik haklarının gaspedilmesi, tek bir renk, tek bir ses halinde toplumsal bir örgütlenmenin gerçekleştirilmeye çalışılması ve bunun üzerinde soygun, talan, rüşvet ve emperyalizme aracılığa dayanan bir burjuvalaşmanın yaratılması, kemalizmin ve onun damgasını taşıyan TC'nin en kaba hatlarıyla tanımıdır. TC kafa tasları üzerinde kurulmuş bir devletti. Türk burjuvazisinin gelişimi de ancak bu temele uygun olabilirdi. Nazilerin M. Kemal'den övgüyle bahsetmelerinin böylesine haklı nedenleri vardı.

"Hitler'in TC'yi yeniden en yakın müttefiki olarak seçmesi bir tesadüf değildi. Alman egemen sınıflarıyla Türk egemen sınıflarının geçmişteki ilişkileri, besledikleri ırkçı-yayılmacı amaçlar, komünizm ve halklara düşmanlıkları aynı faşist mayanın ürünleri olarak bunları birbine yaklaştırıyordu."

İki savaş arası dönemde içinde bulundukları durumlar nedeniyle zayıflayan ilişkiler, 1930'lu yıllarla birlikte yeniden gelişmeye başladı. Hitler'in propaganda kuruluşları Türkiye'yi bir müttefik veya dost ülke haline getirmek için sıkı bir propagandaya giriştiler. Bu propagandada en çok ağırlık verdikleri yan ise, tarihsel dostluğun hatırlatılması oldu. Hitler'in propaganda kuruluşları, Prusya Kralı II. Wilhelm Osmanlı padişahı ile yaptığı anlaşmayı; Moltke von Der Gotz ve Liman von Sonders gibi Alman askeri danışmanlarının temellerini attıkları eski dostluk ilişkilerini göklere çıkarıyorlardı. Militarist ruhlarının birbirine nasıl denk düştüğü yönünde belirlemeler yapıyorlardı. Bu yaklaşımlar Türkler tarafından da açıkça benimseniyordu. Berlin'deki Türk büyükelçisi Hüsrev Gerede'nin "Prusya'nın askeri eğitim ruhunun Türk insanının özüne uygun düştüğünü" söylemesi, Türkiye'deki nazi destekçiliğinin hangi temellere dayandığını çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Prusya burjuvazisi ile Türk burjuvazisi arasında bir ruhsal yakınlığın olduğu ve bunun Hitler ile M. Kemal arasındaki ilişkide de yansımasını bulduğu bir gerçektir. Eğer M. Kemal, Hitler gibi açıktan faşizme yönelmemişse, bunun nedeni koşulların olmamasındandır. M. Kemal savaştan önce ölmeseydi, belki de Ortadoğu'nun Hitleri olarak savaşa girecekti. M. Kemal'in özündeki faşist ruh, fırsat bulduğunda her an böyle bir gelişmeye yol açabilecekti. İşgale karşı mücadele yıllarında önem verdiği SSCB ile olan ilişkileri kesip, anti-komünist yüzünü açıkça ortaya koyması ve bu arada Almanya'ya eskisinden daha fazla yakınlaşması böyle bir sonucun işaretleri gibiydi.

Hitler'in 1933 Temmuz'unda görüştüğü Türk parlamentosunun Dışişleri Komisyonu Başkanı'na, M. Kemal'in verdiği savaşın kendisini çok aydınlattığını söylemesi; Gobbels'in propaganda bürosunun Hitler ile M. Kemal'i "İki büyük ulusal kahraman" olarak gösteren faşist propagandalara ağırlık vermesi, bütün özelliklerinin ikisi tek bir adammış gibi birbirine uyduğundan bahsetmesi, aradaki yakınlığın ve bu yakınlığın özelliklerinin açık birer belgesidir. Tabii bu arada Alman faşistleri, Avrupa'da kurmak istedikleri yeni düzen içerisinde kemalizme ve Türkiye'ye yer olduğunu belirtmekten de geri kalmıyor, savaş hazırlıkları arttıkça bu yakınlığı somut bir ittifaka dönüştürmeye çalışıyorlardı.

Almanların bu çabaları karşılıksız kalmadı. Ama Türk burjuvazisi bu kez, geçmişin acı dersi üzerinde açıktan savaşın bir tarafı olmama kurnazlığını göstermesini de bildi. Tabii aynı zamanda Almanya'ya en aktif desteği sunan devletlerin de başında yer aldı.

Türk burjuvazisinin açıktan savaş taraftarlığı yapmamasının nedeni, savaş istememesi değil, ekonomik ve askeri olarak zayıf olması, yeni bir dünya savaşına girmesi durumunda elindeki son toprakları da kaybetme tehlikesini görmesiydi. Yoksa yeni topraklar ele geçirmek, Musul ve Kerkük'e yeniden sahip olma hayalini gerçekleştirmek en büyük arzusuydu. İçinde bulunduğu zayıf konuma rağmen, Almanya'nın savaşı kesinlikle kazanacağından emin olsaydı, onun yanında yer almakta bir an bile tereddüt etmezdi.

Alman-Türk ilişkilerinin 1930'lar boyunca izlediği seyir, savaşın açık bir tarafı olmamakla birlikte Türkiye'nin Almanların yanında çoktan yer almış olduklarını kesin biçimde ortaya koymaktadır. Üstelik bu seferki ilişkiler, teknolojik gelişmeye de bağlı olarak daha çok yönlü ve daha derindir.

Almanya, 1933-38 yılları arasında Türkiye'nin başlıca hammadde alıcısı ve başlıca sanayi tesisleri satıcısıdır. Bu ekonomik ilişkiler giderek daha da gelişmiştir. 1933'den 39'a kadar geçen süreçte Almanya ile Türkiye'nin ticareti dört katına çıktı. İki ülke arasındaki ticaret malla ödeme yolu ile yapıldığından, ticaret hacminin artışı Türkiye'nin Almanya'ya bağımlılığının da artışı anlamına geliyordu. Türkiye'nin Almanya'ya sattığı ürünler hayati önemdeydi. Bunlar arasında savaş hazırlıkları için gerekli olan krom, pamuk, hayvan yemi, kereste, ham deri ve merinos gibi ürünler bulunuyordu. Silah yapımında kullanılan krom cevheri Almanya açısından özellikle önem teşkil ediyordu. Almanya silahlanmasını geliştirmek için ihtiyaç duyduğu krom cevherinin % 52 gibi önemli bir bölümünü Türkiye'den elde etti.

Almanya, daha önceleri olduğu gibi Türkiye'ye silah satışını da sürdürüyordu. Denizaltılar, hafif toplar, zırhlılar vb. bunların başında geliyordu. Gölcük Tersanesi'nin inşa işini de Almanlar üstlenmişti. Bu gelişmelere bağlı olarak Alman uzmanlar ordusu da Türkiye'ye akmaya başladı. Bunlar içerisinde askeri uzmanlar ve subaylar her zaman olduğu gibi yine önemli bir yer tutuyordu: Moltke ve Goltz "paşa"ların ardılları olan bu yeni uzmanlar grubu, Türk ordusu içerisinde büyük ilerleme de sağladı. Bu durum "Türkiye'de Faşist Alman Propagandası" adlı kitapta şöyle belgelendirilmektedir: *"Türk Genelkurmayı'nın haber alma servisi, 1. Dünya Savaşı'nda Alman Gizli Askeri Servisi'nin şefi olan Dışişleri Bakanı Albay Nikolay'ın isteğine göre biçimlendi. Gerçekten ordunun orta ve üst dereceli subayları faşist öğretmenler tarafından eğitildi. Bu yüzden Ankara'daki eler ve Paper gibi nazi diplomatlarının sık sık Almanya'nın Türk subayları içinde sağlam siyasal dayanakları bulunduğunu söylemelerine şaşılmamalıdır. Bu subaylarla ilişkiyi 1936'dan bu yana Ankara'daki Askeri Ateşe Rohde sürdürüyordu."* (Johanes Glasneck, age, syf:77) Görüldüğü üzere, Osmanlı İmparatorluğu'ndan bu yana ilişkilerin özünde bir değişiklik olmadığı gibi, daha da ilerletilmiştir. Osmanlı İmparatorluğu döneminde Alman Genelkurmayının Türk ordusu içinde örgütlediği komplocu sıkı çekirdek, TC döneminde devletin sahibidir. Türk Genelkurmay'ın Haber Alma Servisi, Alman Gizli Haber Alma Servisi'nin bir alt kolu gibidir. Ekonomik ve askeri alandaki bu sıkı bağımlılığın ideolojik ve politik ifadesi de çok çarpıcıdır.

1930'larda Türkiye Nazi propagandasına sonuna kadar açılmıştır. Bunlar öyle gelip geçici değil, örgütlü ve sistemlidir. Başlangıçta Alman Doğu Derneği eliyle geliştirilen propaganda çalışmaları Deutsche Bank yatırımlarıyla basın ve yayın organları üzerinde tekel hakimiyeti düzeyinde sürdürülecekti. Almanya'nın çıkardığı gazetelerden bazıları şunlardır: Türkçe yayınlanan Yeni Dünya ve Fransızca, İngilizce, Almanca ve Türkçe olarak yayınlanan Türkische Post gazetesi. Ayrıca Almanya'da çıkan bazı gazetelerin de Türkiye'de dağıtımı yapılmaktaydı. Altı tane Alman Haber Ajansı da bültenlerinde Türkiye'yi işliyor ve Türkiye'deki gazetelere haber dağıtıyorlardı.

Alman faşistlerinin Türk basınını etkileme yönündeki çabaları da unutulmamak durumundadır. Alman faşistleri, nüfusun çok az bir kesiminin okur-yazar olduğu Türkiye'de, kendi gazetelerinden çok Türk gazetelerinin etkili olacağını biliyorlardı. Bu açıdan Almanya adına Alman faşist propagandasını yürütecek bir Türk basını yaratmaya büyük önem verdiler. 1944 yılına kadar Türkiye'nin en büyük ticaret ortağı olan Alman tekelleri basına verdikleri ilanlarla, onu ekonomik olarak kendilerine bağladılar. Türk basınının ihtiyacı olan kağıt kozu Alman tekellerinin elinde iki önemli silahtı.

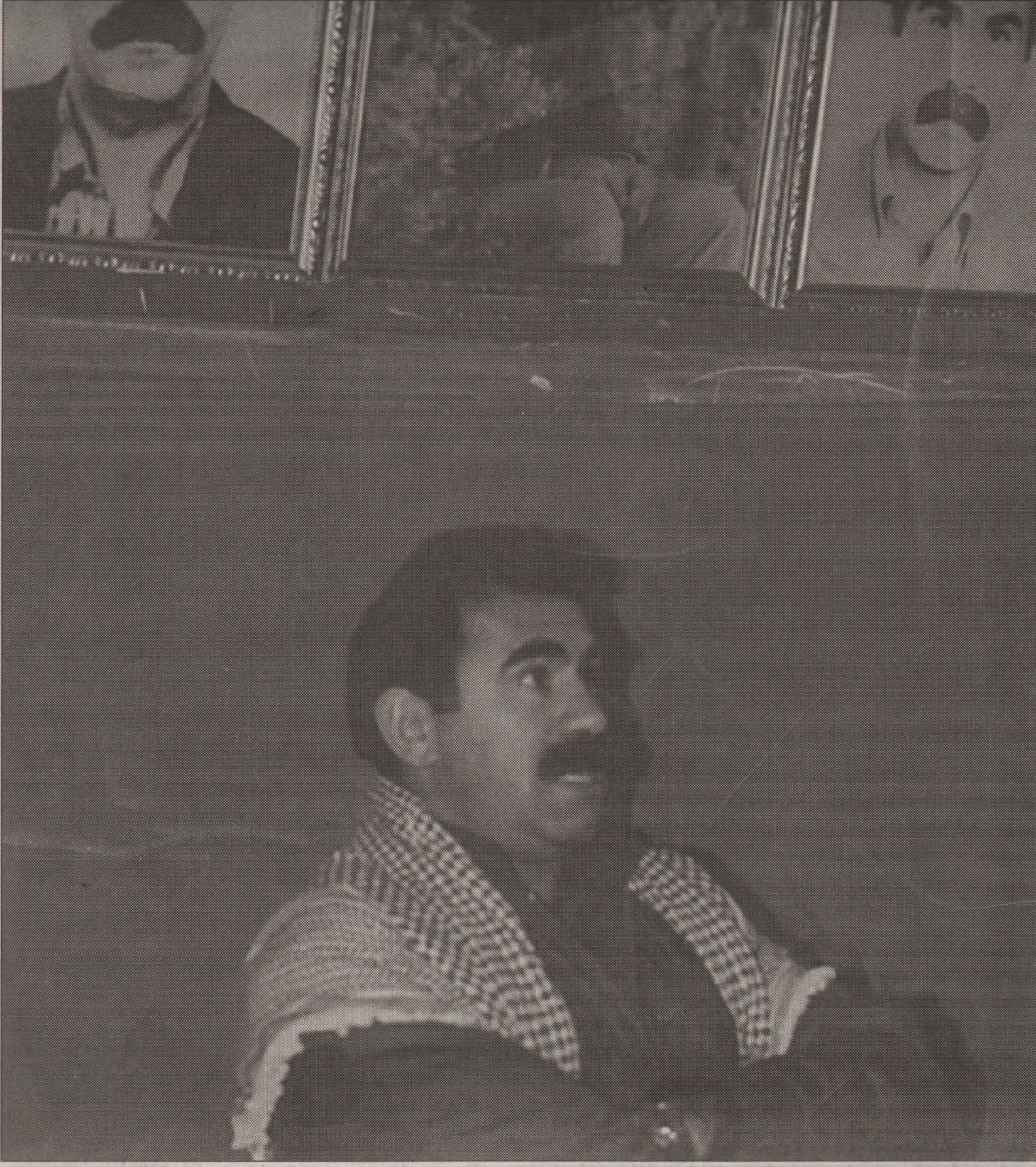
Almanya'nın basın üzerinde etkinliğini kurmasının diğer bir yolu da rüşvet dağıtımıydı. Basın ve radyoda çalışanlara dağıtılan yüksek miktarda rüşvetler, faşist Almanya lehine haberlerin çıkmasını sağladı. Alman faşistlerinin isteği ile, Anadolu Haber Ajansı'nda çalışan 26 Yahudi memurun işine son verilmesi, Alman etkisinin ne ölçüye vardığını göstermektedir.

Faşist Alman propagandacıları sanat alanına da el atmışlardı. Özellikle flim ve tiyatro etkinliklerini en çok yoğunlaştırdıkları dallar oldu. Savaş yıllarına doğru Alman filmleri ve tiyatrolarının gösterimi arttı.

Türkiye'de Alman etkisinin geliştirilmesi uzun erimli hesaplar üzerineydi. Almanya, ileride kendisine bağlı çalışabilecek bir kadronun yetiştirilmesine büyük önem veriyordu. Bu amaçla Alman okulları açıldı. Ayrıca İstanbul Üniversitesi gibi yüksek okulların açıl-

Devamı 31. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

Baştarafı 1. sayfada

riyle de kendinizi borçlu hissettiğiniz bu şahadetlerin gerçeği, onların anısı ve yerine getirmeniz gereken görevler oluyor.

Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa, o hiçbir zaman PKK'li olamaz; o alçağın tekidir. Yanıbaşında en değerli yoldaşlarının şahadetinden anlam çıkaramıyorsa; var olan zayıflığını ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa, bu konuda kıyamet koparmıyorsa, bu kişiden korkulur. PKK gibi tamamen insanlık hareketi olarak değerlendirilebilecek bir hareketin şahadetlerine unutkanlık ve gaflet gibi, çok yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirmek gibi bir küstahlığı yakıştıran kimse aşağılığın tekidir. Bu tip iflah olmaz ve buna güvenmemek gerekir. Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen, çizgimizin bir eri ve onun bir yaşatan gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

> *"Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen, çizgimizin bir eri ve onun bir yaşatan gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz."*

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir. Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç yetirmede gerçekten çok zorlanacağı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir. PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Dirilten, en başarılamaz denileni başaran, en inanılamazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı birçok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer 18 Mayıs günü **Haki KARER** yoldaşın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı, biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partileşmeye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı: Ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin, ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar intikam yeminini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin! Biz bu ikilemden sonuncusunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi –ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı– veya birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle giderebileceğimizi, yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği ve bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle halledeceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

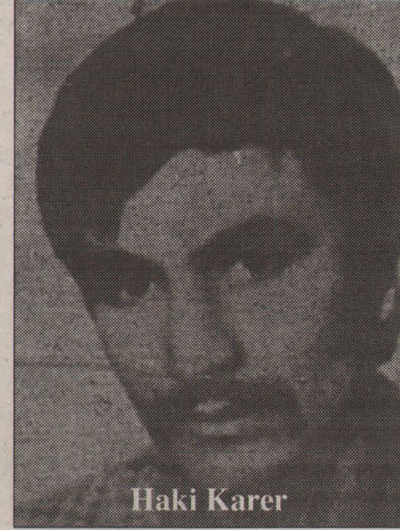
Bir de bu anlamıyla PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. Yine PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitler dizisinin anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğime yol açmam ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir? PKK'nin savaş çizgisi, nasıl bir şehit-intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriye tabi tutma çizgisi, şahadeti düşünürken nasıl içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe, oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz. Hele PKK günümüzdeki kitleselliğini ve onbinlerce katılımını yaşarken, özlü olmak kadar özlü olmayan, sığ ve çok yüzeysel, çok tortu düzeyinde katılımları da yaşamışken, şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek PKK'yi ortaya çıkaran çalışmayı kavramada büyük ısrar ve bu konuda tavizsiz davranmak tüm gelişmelerin ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür.

Var mı öyle kendine güvenen bir devrimci? Var mı "ben de bu işte varım" diyen birisi? En canlı yapılması gereken görevi, yerine getirilmesi ve başarılması gereken işi başarabilmek, parti gerçeğine böyle bir anlam verebilmek, mümkünse bunun bundan sonraki yürütücüsü olabilmek... Bunu sağlayabilen adam doğru yoldadır, gerçekten çizginin adamıdır.

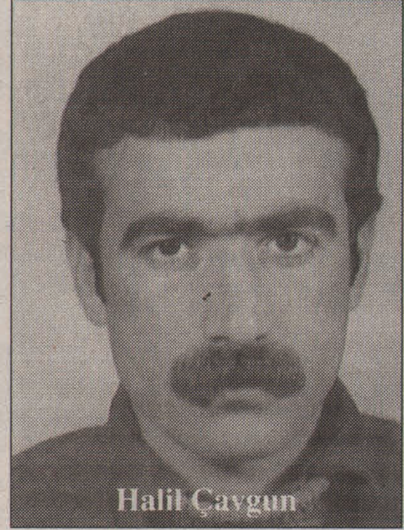
Kazan

DOĞRU Ş

> *"Her zaman söylediğimiz gibi, ş olağanüstü güç de istese, en soylu her şey bir anlam*

Haki Karer

Halil Çavgun

Biz **Şehitler Günü**'nde aslında daha fazla doğru yaşamın ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmanın ve onu geleceğe taşırmanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu öyle herhangi birkaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir. Yine sadece "ne kadar değerli yoldaşımızı kaybetmişiz" diyerek üzüntümüzü ortaya koymak da değildir. Bu, şehitlerin ne kadar değer ifade ettiklerinin sığ bir kavranışı da değildir. Tamıtamına başarı için emredilen yaşama ve savaşmaya güç yetirebilme sorunudur. Şimdi bunu anlayabilecek misiniz? Bu konuda bütün olumsuzluklarımızın, düzenin etkileri kadar kendi ihanet, teslimiyet, hatta her türlü ilkel ve insanlık dışı tortularımızın hesabını yapabilecek miyiz? Bunlarla savaşımı sürdürebilecek miyiz? Buna son derece özlü ve dürüst olmak kadar, başarıyla karşılık verebilecek miyiz? Sorun işte budur. Kendine güvenen bu soruların cevabını doğru verdi mi, o aslında şehidin anısına en doğru karşılığı vermiştir. Daha da ötesi güncel gelişmeye kesin başarı temelinde bir yaklaşımı sergilemiştir. Özlü olmak, iyi niyet ve dürüstlük kadar, çaba yeterliliği de yaşamaya ve savaşa gelebileceğini kanıtlamıştır. Bunu söylüyoruz; acaba buna var mısınız diyoruz. Kesin olarak söyleyeceğiniz bir dürüst söz var mı? Acaba şehitlerin huzurunda gerçekten biraz saygıya geçmeyi bilebilecek misiniz? Bunu özünüze yedirebilecek misiniz?

Gerçek hiç de sandığınız gibi değildir. Yaşadığımız binlerce şahadet olayı vardır. Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişememenizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelememenizin ve sahtekarlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unutuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz. Ben kendim de ürküyorum. Bu parti içindekiler neden kendi şehitlerine böyle sığ yaklaşıyor? Haydi benim bu işim var, bir insanın bağlılık düzeyi işte ancak bu kadar olabilir. Ama direkt sorumlusu olduğunuz birçok olay ve ilişki var. Bizzat sorumlusu olduğunuz yüzlerce şahadet olayı var. Bunlardan hiç ders çıkarılmaması söz konusu. Dedim ya, biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle parti olma gerçeğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. **Mazlum**'ların, **Kemal**'lerin, **Hayri**'lerin şahadetinden, **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şahadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görevini belledik ve bütün çalışmamızı buna göre ayarladık. Azimimizi ve irademizi bunun için biledik, iğne ucu kadar olanağı bunun için ayaklandırdık.

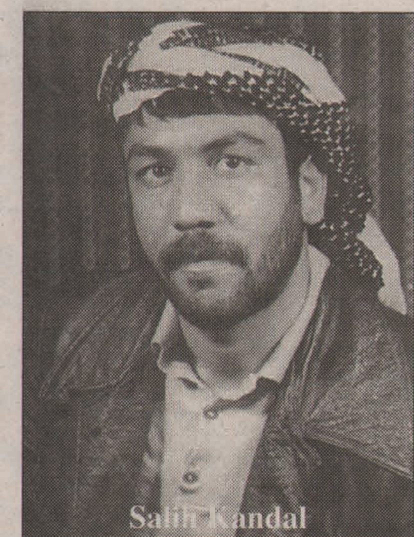
Her şahadet bir başarı kaynağıdır

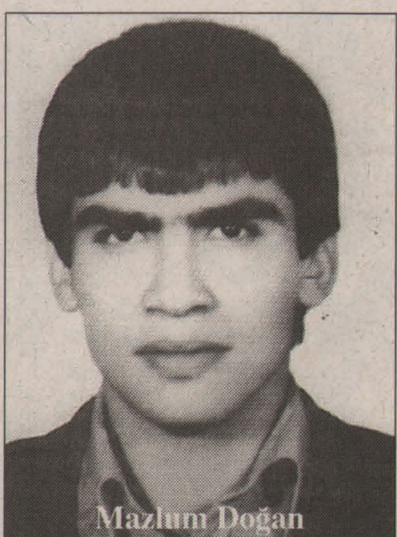
Şimdi siz de kendinizi bir gözden geçirin. Acaba doğrudan yanıbaşında olduğunuz ve çok iyi gördüğünüz birçok şahadeti nasıl anlamlı hale getirdiniz? Ucuz laf olmanın ötesinde, ne kadar sağlam ele aldınız? En önemlisi de çaresizce yaklaşmaktan öteye varabildiniz mi? Onu büyük mesele yaparak, kendinize çekidüzen verebildiniz mi? Hani lafta çok söyleniyor ya, saygıyla anıyoruz diye, gerçekten saygıyla anabildiniz mi? Yine "gereken dersler çıkarılmıştır, bu kez kolay şahadete geçit yok" veya "her şahadet bir başarı kaynağıdır" diyerek, buna anlam verebildiniz mi? Güç çıkarabildiniz mi? Bu sorular hepiniz için yakıcıdır. İnanıyorum ki, hala dürüst olduğunuzu ve bazı değerlerle bağlantılı yaşadığınızı samimice söylersiniz. Hatta büyümek ve yine değerlere layık olmak istediğinizi söylüyor, bunu çok kesin diyebileceğimiz bir tarzda amaç belliyorsunuz. Yorulmamışsınız, isteseniz başarabilirsiniz de.

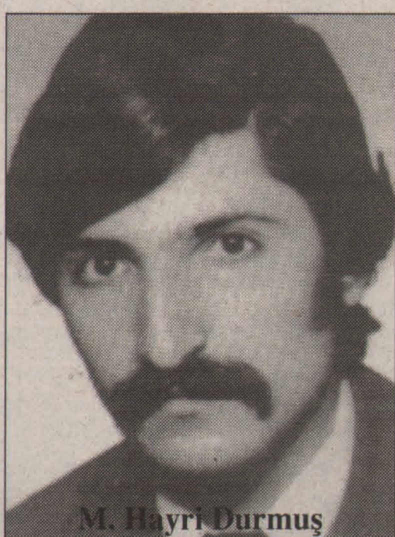
İnsan amaç bellediğine ulaşmayı da kendisi için mesele yapmalı. İşte her gün anlamsız bir biçimde yüklendiğiniz çelişkileriniz var, gelişme sorunlarınız var. Biraz da bu şahadet çizgisinde buna saygınız varsa, bir sözünüz ve hissetme borcunuz varsa, kişiliğiniz ve gücünüz varsa, bunları sergileyerek karşılığını verebilmelisiniz. Sonuna kadar bilinç, sonuna kadar çalışma tarzına doğru yaklaşıp onu sonuna kadar savaş çizgisine götürme: Bunu gösteremezseniz, tutarlılığınızı kesin olarak kanıtla-

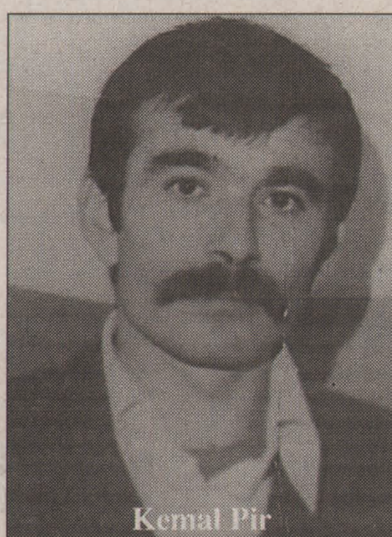
lmış şehitler partisinin
AVAŞÇILARI OLALIM!

ler çok zor da olsa, özellikle takibi ve gereklerinin yerine getirilmesi gerçek yaşamı temsil eden değerler olarak değerlendirilmeye çalışılıyor; bu değerlere vereceğimiz karşılıkla bağlantılı oluyor.”

Salih Kandal

Mazlum Doğan

M. Hayri Durmuş

Kemal Pir

yamazsınız. Şehitler lafazanlıkla geçiştirilemez. Hele demagojiye başvurmak en alçakça yöntemdir, bu bize yutturulamaz. Ben şehitleri ciddiye almak zorundayım. Bu insanların önemli bir kısmı son nefeslerinde benim adımı da anıyorlar. Ben ne kadar buna layığım veya layık değilim, bu tartışılabilir; ama onlar mademki bunu söylemişler, dikkat etmeliyim. Bu vasiyet neyse, gücüm oranında yerine getirmeliyim.

Hiç kuşkusuz onlar vasiyetini bütün PKK'lilere de yapmışlardır. Ben biraz buna göz kulak olmaya çalışıyorum. Denetlerim, takip ederim. Ama söz “bu harekete varım, onların yoldaşıyım” diyen herkesedir. Bunu geçiştirmemek gerekir. Her şeyle oynayın, her şeyi istediğiniz gibi yapın, ama bir şehidin anısına da gereken karşılığı verin. Şimdi bizim ulus olarak, halk olarak, hatta insanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığımız bu şahadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez. Biz tartışma götürebiliriz, kendim de tartışma götürebilirim, ama bu şahadetler tartışma götürmez. Bu açıdan onlara dürüstçe bağlı kalmayı, gücünüz oranında onları yaşatmayı bilin. Onları yaşatma derken, savaşı sürdürün. İşte **Ferhat**'ların “Ateşi söndürmeyin” sözüne, onların anısına en son karşılık verenler var; o alev hala sürüyor ve daha da yakıcı kılınmak isteniyor. “Daha fazla savaşın” diyen **Kemal PİR**'ler vardır. “PKK'nin savaş çigzisinin on yılda olmasa da, yirmi yılda zaferi yakalayacağına inanıyoruz” diyor. Bu, savaş çizgisine çağrıdır.

Çok iyi biliyorum ki, onların hemen her birinin “Bu vahşi ve acımasız işkenceci düşmana, onun her türlü özel savaşım güçlerine vurmakta pek başarılı olamadık, intikam alamadık; ama çok azap verici bir biçimde yaşamımızı vermekten de çekinmedik. Yaşayanların mutlaka bizden daha başarılı, daha hakim ve doğru bir biçimde savaşmalarını istiyoruz” biçiminde dile getirilen vasiyeti vardır ve bu vasiyeti anlayabilmeliyiz. Bunun için mutlaka bir şeyler yapabilmeliyiz. Çokça bilinir; bizde bir tokat yersen, mutlaka karşılık vermek istersin. Bir yakının vurulursa, uzun süre intikamını almak için seferber olursun. Bunlar bir değil, bin değil, onbinleri geçiyor. Bunlar öyle sıradan herhangi bir şahadet değil, mutlak insanlık şehitleridir. İslamın ilk şehitleri kadar büyük, yine İsa'nın havarileri kadar değerli ve en az irili ufaklı bütün devrim hareketlerinin ilk şehitlerinin hepsinin anlamını içeren büyüklükte şehitlerdir. Onların bu tartışma götürmez büyüklüklerini kabul etmelisiniz. Halk olarak, parti olarak, birey olarak özümsemesini bilmelisiniz. Bunu kendinize yedirmelisiniz. Siz insanlığı başka türlü kazanamazsınız. Uluslaşma, sosyalleşme ve özgürleşmenin bu değerlerin yadsınması temelinde gerçekleşmesi mümkün değildir. Eğer yadsırsanız, onların üstündeki Yezitler olabilirsiniz. İslam tarihini biraz bilir misiniz? O şehitlerin kanları üzerinde saltanat kuran Yezitler olabilirsiniz.

Biz bu açıdan hareketimizi saptırmak istemiyoruz. Gönlü ve gözü hala basit yaşamda olanlar Yezittir. Şehidin anlamını bir tarafa itip gözünü sözümona bazı maddi yaşam değerlerine çevirenler, fırsat bulmaları halinde bunların üzerinde bilmem nasıl bir yaşam sergileyecek olanlar, bunu sonuna kadar yüreğine yedirenler, fırsat bulurlarsa kesinlikle birer saltanat düşkünü olurlar; ulusal ve toplumsal gerçekliğimizde bağımsızlık ele geçirilse bile, onun despotik gücü olacaklar. Şahadetlerin emrettiği yolun gerçekleştirici gücü olamayacaklar. Hele şu son günlerde “parti değerleriyle oynuyor, komutanlığı bireysel tasarrufatı için kullanıyor, her türlü örgüt temsilciliğini kendi bireysel rahatlığı için kullanıyor; bu konuda yetkiyi çok kötüye kullanarak kendisini etkili kılmak istiyor” biçiminde eleştirdiğiniz şeyler nedir? Bu, Yezitliğe başlamak demektir. Türk Müslümanlığı, Osmanlı Müslümanlığı gibi Müslüman olmak demektir. Veya her devrimin sağcıları var, çıkarcıları var; onlardan yana, onlar gibi olmak demektir.

Biz günümüzde bunun kavgasını veriyoruz. PKK'yi böyle yapamazsınız, diyoruz. Siz bu kavgayı bir de bu yönüyle anlamak durumundasınız. Burada o kadar saldırı altındayız ki, biz yaşamayın demiyoruz, bütün yürüttüğümüz savaş biraz daha onurlu ve özgür bir yaşama, layık kılınacak bir yaşama sizleri ulaştırmak içindir. Maddi ve manevi yetkin bir yaşamın olabilmesi içindir. Ama bunun savaşla bağlantısını görmemek, bunun örgüt ve eğitimle, devrimci hareketimizin gerektirdiği bütün çalışmalarla bağını görmeden kıvırtmak ve öylesine yaşanabileceğini sanmak büyük bir küstahlık ve gaflettir diyorum. Hiç kimse buna cesaret edemez. Sizlere defalarca söyledim. Hele ben durdukça yapamazsınız. Ben bunca şehidin vasiyetini görmemezlikten gelecek kadar alçak değilim. Siz de o kadar kurnaz, değilsiniz, o kadar güçlü filan değilsiniz. Yaramazlık yapıyorsunuz, çocukluk yapıyorsunuz, kocakarılar gibi ağlıyorsunuz. Basitsiniz. Bundan ötürü suratınıza bakmayı bile istemiyorum. Ya da sizden çekindiğim için değil, vazgeçilemediğiniz için de değil, esef ettiğim ve irendiğim için yaklaşmıyorum. Yoksa korkunç intikamcı olabilirim, kıyamet koparabilirim. Bir anlamda yaramazlıklarınızı, çocukluklarınızı, küstahlığınızı ucuz atlatmak istiyoruz. Yoksa değerler uğruna nasıl kavga edileceğini bilenlerdenim. Maddi ve manevi olarak yaşamın nasıl seyrettirilmesi gerektiğini çok iyi bilirim. Ben küçük bir buğday tanesi için bile büyük savaş yürütmüşüm. PKK'nin değerlerini mi öyle harcattıracağım? Bana mı bu yapılacak? Mümkün değil.

Ben büyük hak savaşçılığını çok erkenden başlatma gereğini duydum. Bunu en yakınlarıma karşı da sürdürdüm. Örgüt için yürüttüğümüz kavga, bir damla şehit kanının kavgasıdır. Sen bunu kötüye kullanamazsın, sen bununla oynayamazsın. Bunlar bana vasiyettir. Bilemediğim için değil, sizi anlayamadığım için değil, sizi çok basit gördüğüm için üzerinize gelmedim. Ahlakla oynamak mı dersiniz veya kendinize yakıştırdığınız lümpenlik mi dersiniz; bu dünyada benden daha büyüğünü yapan kimse bulunmaz. Kurnazlık mı dersiniz, bu dünyada benden daha kurnazı yoktur. Yok, ben tanımıyorum. Olsalardı, beni altederlerdi. Akıllılık mı dersiniz, tedbir mi dersiniz, hepsi bende var. Bizim daha çok yoldaşlara layık gördüğümüz emek, adalet, eşitlik, güzellik ve sevgi olabilir diye düşünüyoruz. Maddi ve manevi olarak sorunu böyle ele almaya yönelmelerini geliştirmek istiyoruz. Zaten şehitler de bize bu gücü veriyor. Yani köken buna bağlıdır.

Şu son yılların birçok sahadaki saptırmalarına bakalım: Şehitlerin anısından hiç ders çıkarmıyor, emrettiklerini anlamak bile istemiyor. Yanlışlıkta daha da ısrar eder ve daha fazla amansız şahadetlere yol açar; böylece çok vicdansız ve sorumsuz bir birim olarak türeyip giderek partimiz içinde kontralaşır, canavarlaşır. Biz bunları sinemizde kolay tutamayız. Biz kurtlara batmış, küfe batmış, ihanete yatmış insanı kurtarmaya büyük özen gösteriyoruz. Ama hiç kimse bunu “kendimi ucuz götürürüm, kendimi kolay benimsettiririm, birçok olumsuzluğum olsa da, onları ince bir tarzda sürdürürüm; yine bildiğimi okurum” biçiminde yorumlamasın. Bu durum sahiplerine giderek daha felaketli bir sonuç getirebilir. Gerçekten anlamlı bir savaşın verildiğini anlamak gerekiyor. Önderlik gerçeğinin en büyük bir savaşımı da bu temeldedir. Kendini böyle dayatmayı bir yana bırakalım, ihaneti, küfrü, küstahlığı, anlamsızlığı ve seviyesizliği böyle dayatmayı bir yana bırakalım, hakkını vermemenizi, şahadetlerden çıkarılacak sonucu tam çıkarıp gereklerini yerine getirmemenizi büyük bir savaş gerekçesi yapmışız.

“Her şeyle oynayın, her şeyi istediğiniz gibi yapın, ama bir şehidin anısına da gereken karşılığı verin. Şimdi bizim ulus olarak, halk olarak, hatta insanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığımız bu şahadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez.”

Şehidin yoldaşısın, gereğini yapacaksın diyorum. Yapmasan duramasın, yani burada böyle yaşayamazsın. Ben o kadar namussuz bir adam değilim, vasiyetler var ve gereğini yerine getirmek zorundayım. Sen kim oluyorsun da karşıma böyle çıkıyorsun? Başarıdan haber yok, fırsat buldun mu ucuz yaşamayı kendine yedireceksin! Nasıl buna yüz getirebiliyorsun, çalışmadan ve başarmadan nasıl böyle yaşayabileceğin sevdasına kapılıyorsun? Ben hala yiyebiliyorsam, başımı bir yere sokuyorsam, çok iyi biliyorum ki, anıya biraz karşılık verdiğimdendir. Aslında fazla başarısız değilim, işte hayırlı birtakım işler yapıyorum; yediğim helal olabilir, yaşadığım helal olabilir. Kendimi böyle avunduruyorum. Siz bu duyguları toptan yitirmişsiniz. Şimdi burada açıkça ilan ediyorum ki, bu duyguyu yitirenlere ve parti içinde böyle yaşanabileceğini sananlara savaş bayrağını daha da yüselterek karşılık vereceğim. Gerekirse düşmanla savaşı ikinci plana iterek ve bunlarla da savaşımı ön plana çıkararak cevap vereceğim. Kendi değerlerine karşı böyle yozlaşanlara, onları böyle görmemezlikten gelenlere, büyük gafletlerini ortaya koymadan ve bunu aştırmadan çok iyi bileceğim ki, yapacağım fazla hayırlı bir iş yoktur. Özü gözden kaçırmışsam, temeli kaybetmişsem, isterse bana dünya verilsin, hiçbir anlamı yoktur. Bu kadar şahadete ihanet edenin sonu hayırlı olmaz. Dediğim gibi böyle bir olumsuzun teki olmayacağım. Parti içinde de böyle olumsuzluklara fırsat vermeyeceğim.

En büyük tehlike şehitleri unutmaktır

Şu anda en büyük tehlikelerden biri şehidi ve şahadeti böyle anlamamak, duyarsızlık kadar onu çok istismarcı bir tarzda görmek, erdemliliklerini yerine getirmek şurada kalsın bir çırpıda unutmak, bile bile bir çırpıda onun savaş gerçeğinden sapmak, demagoji ile bunu etrafa yaymaktır. Çok acıdır, çoğunuz bunu yaşadınız. Bir köylü hayfçısı olarak, aile değerlerinin bir savaşçısı olarak bile acaba size gereken saygıda bulunabilir miyiz? Veya böyle saygılı biri olarak kalabiliyor musunuz? Eğer böyle bir durum yoksa, sizin üzerinizde çok düşünmek gerekecek. Sorumsuzluk ilerlemiştir, yozlaşma gelişmiştir, değerler aşınmıştır; o zaman sizi tanımak zorundayım. Bu kadar aşınmadan sonra siz hayırlı bir PKK'li olamazsınız. Tam tersine PKK yiğitliği Yezitlerle karşı karşıyadır diyeceğim; bu Yezitleri durdurmalıyız diyeceğim. Bu konuda dürüstlüğümü kanıtlamak zorundayım. Büyük şehitler var, bu şehitleri savunmak durumundayım.

Şunu normal göremiyorum: Her alanda şehit kanının akmadığı bir dağ parçası kalmamış; bir köy, bir kent kalmayacak, ama oralarda devrim bayrağı o anıya bağlı olarak yükseltilemiyor, bunu anlamam. Oralarda yüzlerce devrimci olduğunu söyleyecekler, yüzlerce savaşçı olduğunu söyleyecekler; doğru tarzı, tarihi inti-

kamı, düşmanı hatırlamayacaklar! Bir karmaşa var, bağlılıkta bir zayıflık ve bir saptırma var. Bu konuda ilk yapılması gereken iş, gafletiniz varsa onu aşmak, duyarsızlığınız varsa gidermek ve bu değerlerin mutlaka bağlı bir sözcüsü olabilmektir. Yapılacak ilk iş budur. Şimdi bu gücü gösterecek misiniz diye soruyorum. Bu dürüstlüğünüz, bu kendinize çok yakıştırdığınız PKK'lilik, bilmem şu değerlere bağlılık gerçek bir anlama kavuşacak mı? Bunun sözünü verebilecek misiniz?

Doğru bir sözünüz olacak, yeterli bir sözünüz olacak, kendinize yedirdiğiniz ve adınız gibi bellediğiniz bir sözünüz olacak. Ben mutlaka olmalı diyorum; olursa PKK'lisiniz, olursa şehitlerin ve şahadet çizgisinin bir devam ettiricisisiniz. Onları anmaya hakkınız var ve başarılı olmanız mümkündür.

Dediğim gibi, ben şehitlerin zincirlemesi biçiminde bir PKK tarihini çok anlatmak istedim ve zaman zaman da temel dönemeçler itibariyle anlattım. Şahadetlerin doruklarının ufku nasıl açtığını ve bunun bir PKK'linin yer alışı olduğunu da göstermeye çalıştım. Ama sizler de hala bu zincirin orta halkalarını ekleyebilirsiniz. Her alanın, tüm ülke genelinin bütün görevlerinin şehitlik halkalarını birbirine ekleyebilirsiniz. Bu bir borçtur. Ben hepsinin adı neden aklımda değil diye kendime esef ediyorum. Neden hepsinin anısına verilmesi gereken karşılığı veremedim, diyorum. Ama genelde hep şunu kanıtlamaya çalıştım: Şehit kanının döküldüğü her yere bir militan bırakabilmek, kanı boşa aktı dedirtecek bir durumu düşmana sunmamak. Ne kadar şahadet yaşanmışsa, onların anısının amansız bir takipçisi olduğumu gösterdim. Biz bunu biraz gösterdik diye teselli buluyoruz. Ama yetersiz. Çünkü oralarda öyle pek yamanca savaşmıyorlar. Dolayısıyla anılarına biraz daha yetkin karşılık vermek gerekir diyorum. Bütün o sahalarda savaşı kızgınlaştırmak, şahadetin boşuna olmadığını ve şehitlerin intikamının alınacağını, emrettiklerinin gereğinin yerine getirileceğini gösterebilmek gerekir. Yaptığım bütün taktik arayışlar, bütün güne yüklenimlerim bu ahdıma bağlı olmanın bir gereğidir. Ben de bu anılara karşılık vermek istiyorum. Bunun ancak böyle olacağına inanıyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum.

Hatta ben içinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şahadetlerine de karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken, onların yaşadıkları çarpıcı şahadetler vardır. **Mahir ÇAYAN**'ların, **Deniz GEZMİŞ**'lerin, **İbrahim KAYPAKKAYA**'ların şahadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şahadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimizin, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler, küfrettirilmek istendiler; doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye çalıştık. Onları unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere karşı savaşan bir güç olarak, insanlığı böyle algılayan, insanın bu özgürleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik ve hala örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

Şahadete bağlılık düşmanı her koşulda boşa çıkarmaktır

Bugün şahadeti böyle anarken, tesadüf müdür veya doğal bir sürecin sonucu mudur? **Haki KARER** yoldaşın şahadetinin arkasındaki işbirlikçi ve düpedüz özel savaşın emrine girmiş –adı sözümona Sterka Sor olan ajan-provokatör bir oluşum bu şahadete yol açmıştır– gücü anlamaya çalıştık. Bunlar kimdir dedik ve üzerine gittik. Karşımıza çıkan şey, Kürdistan'ın en eski ihanet tarihinin günümüzün özel savaş yürütücüleriyle geliştirdiği kirli ilişkilerin bir sonucuymuş; bunu gördük. Hem de adına "Sterka Sor" diyecek, bilmem "ulusal kurtuluşçuluk" diyecek, bilmem KDP diyecek! Çoktan düşmanın hizmetine giren, birçok yurtseveri de gafilce kullanan ve hatta üzerimize saldırtan bir özel savaş şebekesiyle karşı karşıya kaldığımızı gördük. **Haki** yoldaşın katledilişinde hiç de aşırı korkulu olmadığımızı ve büyük bir savaşla hemen karşı karşıya kaldığımızı fark ettim. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Hareketimiz o gün bitebilirdi. Biraz sorumluluk duymasaydık, ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, o günün öfkesi içinde yığılıp kalsaydık, korkup sinerek bir köşeye çekilseydik, bu PKK hareketi doğmadan ölecekti. Bunun emareleri çoktu. Nitekim bugün de böylesine yarım, ortayolcu PKK'lilikle öfkeye kapılıp kendini bitirten PKK'cilik bela halinde –bir sağ ve bir de sol bela halinde– yakamızı bırakmıyor. **Haki** yoldaşın şahadetinde böyle ikili bir durum doğdu. Hemen öfkeye kapılıp intikam almak, bu sol intiharvari yaklaşım ve sonu bitiş oluyor. Sinip geriye çekilmek ve anılara böyle gizli gizli sözümona içten bağlı kalmak da sağ pasifist anlayış oluyor. O gün bu gündür bu iki eğilim bizim planımıza, örgütümüzün mücadele çizgisine, doğru savaşta başarma taktiğimize musallat olup başarının yolunu kesmek istiyor. Bunlarla biraz şiddetli bir mücadele yürüttük.

Doğru savaşacaksın: Ne sinmek, ne de intihar etmek! Sabırlı, inatçı ve planlı bir karşı koyuşla, çok duyarlı olmak kadar çok uygun taktiklerle onu hayata geçirmesini bilerek bu savaşı geliştireceğim. Giderek ajan ilişki, kişi ve kurumlara karşı yönelimi gerçekleştirdik. Jandarmadır, polistir dedik, bugün arkasında tüm dünyanın olduğu bir ordudur dedik, böylece kendi anlayışımızın sistemli ve planlı savaşımını buraya getirdik.

Şimdi bakıyoruz, o zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinin hiç de fazla kendini hissettirmediği Antep'in bir gecekondu semtinde geliştirilip hayata geçirilen bu plan, bugün daha kapsamlı bir biçimde bütün dünyaya kendini duyuran genel bir Kürdistan gerçekliği içinde çok açık bir biçimde daha da genel olarak uygulanmak isteniyor. O zaman bir militanımıza karşı yürütülen bu plan, günümüzde tüm bir ulusa, bir halka ve bütün PKK gerillasına karşı geliştirilmek isteniyor. Plan sinsi bir plan, Mayıs'ın ilk günlerinde muğlak bir adım attılar, Güney Kürdistan'a yönelme adımı dediler. Şimdi anlaşılıyor ki, bu adım aslında bizim 1977 Mayıs'ında Kürdistan geneline yaptığımız bir seferimizin böyle bir cinayetle noktalanmasının daha genelleştirilmiş ve yoğunlaştırılmış bir biçimi oluyor. Çok iyi hatırlıyorum, biz iki aylık bir Kürdistan seferi yaptık. Çok donanımsız, doğru dürüst kendini gizlemekten yoksun, kendini zorbela şuraya atacak ve birkaç toplantı yapabilecek bir seferdi bu. Ve karşılığı da **Haki** yoldaşın şahadeti oldu. O günden bugüne yüklendik; Kürdistan'ın hemen her tarafına gerillayı çıkardık, yurtseverlik hareketini geliştirdik. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarına yaydık.

Düşman da boş durmuyor. Boş durmadığını nasıl ortaya koyuyor? Bütün gelişme ve yayılma alanlarımıza bir karşı planla cevap veriyor. Ve en önemlisi de gerçekten Kürt ihanetinin en doğru ifadesi olarak, günümüzde bunun en çarpıcı, geliştirici gücü olarak –adına ister KDP densin, ister onun içinden bir aile, Barzani ailesi denilsin, bunlar o kadar mühim değildir– bir anlayışın şu veya bu kişide ve partide, bin yıllık ihanet ve işbirlikçilik tarihinin böyle somutlaştırılıp karşımıza diktirilmesinin ne anlama geldiğini ve düşmanın bununla nasıl üzerimize yürüdüğünü çok çarpıcı bir biçimde gördük. Maalesef sadece böyle görmekle kalmadık, daha o dönemde yaşanılan gafletin bir benzerini hala görmeye devam ediyoruz. Planın böyle olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Tıpkı 1977'lerdeki gibi imha edici bir yaklaşım olduğu kesin. Ben o günü çok iyi hatırlıyorum. Bu plan, "yer yarılsın, gök üzerine çöksün ve bitsin" planıdır.

Dediğim gibi biz bunun tam başarıya gitmemesinin hikayesini şahadetler çizgisine bağlılık biçiminde gösterdik. Büyük bir olasılıkla düşman şimdi son bir hamleyle denilebilir ki iç ve dış dayanaklarını ve en gelişmiş özel savaş tecrübesini de son bir hamleyle planlayarak sonuca gitmek istiyor. Daha dün düşman genelkurmayı "üç-dört ay ömürleri kaldı" diyordu. Şırnak'a gitti ve giderken de komutanu verdi; "Daha denemediğimiz yöntemlerimiz var" dedi. Herhalde kimyasal silahları kastediyordu; "Gerekirse onları da kullanırız" diyordu. Tehdit! Sanki kullanmadığı başka bir şey kalmış gibi. Fakat çok sıkışmış. Mutlak çılgınca uygulanması gereken bir imha seferini – ki bu bin yıldır yürütülüyor–, onun son birkaç ayını da böylece kendine göre atalarına yaraşır bir biçimde, sözde başarmak istiyor. Tam bir barbarlık. İnsanlık aliesiyle hiçbir ilişkisi olmayan, politikayı insan imhasının temel aracı olarak gören, bütün iç ve dış ittifakları halkların soykırımından ibaret olarak değerlendiren, en talancı sömürüyü bir ekonomik yaşam biçimi olarak belirleyen, hiçbir insani değer tanımamayı yiğitlik belleyen bir tarzın en son sahipleri olarak, bizim gibi gerçekten bir insanlık hareketini, bir onur hareketini, son bir nefesle de olsa düşmüş ve zayıf insanı ayağa kaldırma hareketini böyle çok dengesiz koşullarda imha etmek istiyor. Böylesine bir insanlık katliamcısı ve suçlusu olarak kendisine karşı bir insanlığın hesap sorucusu biçiminde ortaya çıkan hareketimizden duyduğu derin korkuyla karışık bir saldırgan tutum içinde sonuca gitmek istiyor.

Şimi bunu anlamak gerekir, düşmanın bu niteliğini anlamak gerekir. Siz belki **Haki KARER** yoldaşın şahadetini hiç anlayamadınız; ondan sonraki bütün şahadetleri de anlayamazsınız. Ama bugün yaşamak istiyen sizlersiniz. "Devrimciyiz, hazırlanıyoruz" deyip de yarın öbür gün savaş alanlarına gideceksiniz. Hiç olmazsa şimdi anlayın. Kendinize biraz saygınız olsun. Bunun olabilmesi için düşmanı tanımayı bilmek gerekir. Onun bütün planlarından haberdar olmak gerekir. Bunlar işin alfabesidir ve yetmez. Senin kendi karşı planlarını ortaya çıkarman gerekiyor. Bu da yetmiyor. Savaş günlük vuruşma sanatıdır. Savaşmanın an be an nasıl verilmesi gerektiğini bilmen, hem planını yapman ve hem de uygulamasını başarman gerekiyor. Sen bu plandan başka türlü kurtulamazsın. Bu plan senin için yaşamayı değil, teslim olmayı bile öngörmüyor. Son açıklamalarda teslim olabilirler deniliyor. Onların teslim almaktan anladıkları şey, ölümden daha beter bir yaşamadır. Şimdi kendinize saygının bir gereği olarak anlayabilmelisiniz. Yaşamak mı istiyorsunuz, gerçekten biraz dürüstçe ve özgürce mi durmak istiyorsunuz? O zaman bu gerçeği anlayacaksınız. Bugün düşman gerçeğini anlamadan, yarın öbür gün başınıza nelerin gelebileceğini kestirmeden, nasıl "PKK çizgisindeyiz, savaşıyoruz" diyebilirsiniz? Bugüne kadar sergilediğiniz ve içinde her türlü gafletin, hafifliğin, yüzeyselliğin olduğu ve başarısızlık için her şeyin adeta mevcut bulunduğu bir yaşamla nasıl bu düşmanın üzerine gidebilirsiniz? Bu düşmanın üzerine böyle bir tarzda gitmek büyük bir saygısızlık ve gaflet olmayacak mı? Bu da sonuçta belli bir kaybetme değil midir? Bunu kendine böyle yedirenin insanlığından kuşku duyulmaz mı? Böyle biri, militan ve komutan olmayı bir yana bırakın, sıradan bir sempatizan olabilir mi bu büyük savaşta?

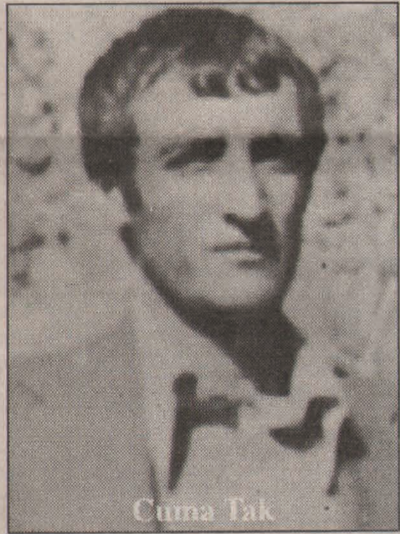
> "Değerler uğruna nasıl kavga edileceğini bilenlerdenim. Maddi ve manevi olarak yaşamın nasıl seyrettirilmesi gerektiğini çok iyi bilirim. Ben küçük bir buğday tanesi için bile büyük savaş yürütmüşüm. PKK'nin değerlerini mi öyle harcattıracağım? Bana mı bu yapılacak? Mümkün değil."

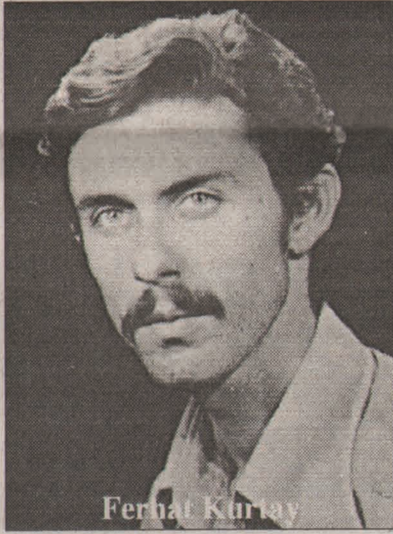
O halde hiç olmazsa şahadetlerin anısına vereceğiniz bir karşılık olsun. En önemlisi de yaşamınıza duyduğunuz saygının bir gereği olarak bu düşmanla doğru karşılaşmasını bilmelisiniz.

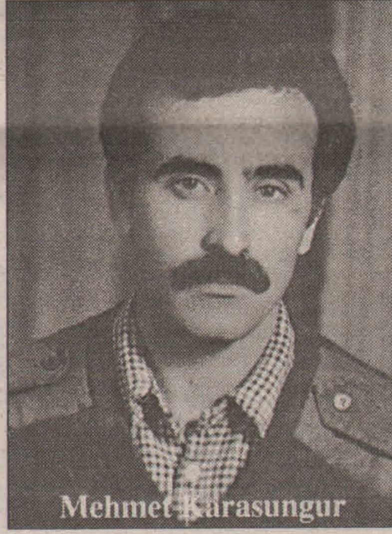
Kendi payıma söyleyeyim, ben bugün de aynı duyarlılıkla düşmanın o sinsi planlarını her an kestirmeye, kendi örgütlü gücümle, azim, irade ve kararlılığımla karşı koymaya çalışıyorum. Ha onsekiz yıl önce ha şimdi, benim yaklaşımım hiç değişmemiştir. İlk başladığım andaki tempom ve tarzım neyse şimdi de odur. Bir-iki sözcüğe ve amaca yaşamımı adamışsam, o ilk günkü ciddiyeti ve her şeyi buna bağlama tarzımı sürdürüyorum. Amacı ikinci plana atmamışım. Amaç üzerinde yoğunlaşmama imiş! Siz hala kendinize bunu söylüyorsunuz. Ben ilk anda bunları sorun olmaktan çıkardım. Amaç esastır, yoğunlaşma sonuna kadardır, bunun dışındaki her şey talidir ve buna bağlanır. İşte o günden beri bu temel özelliklerimle amacıma bağlıyım. Bir yoğunlaşma sorunum yok, bir ardı ardına cevap vermeme durumum yok ve yenilmemişim, ayaktayım.

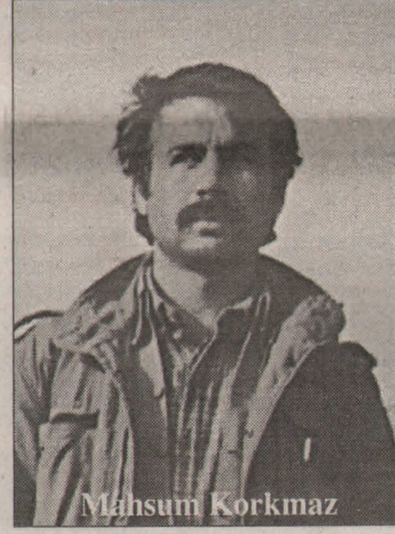
İntikam tarihini arkana al ve yürü!

Şimdi bu sizin için de gerekli. Lafazanlığı bırakın, kendinizi aldatmayı bırakın, bizim savaş gerçeğimize hiç olmazsa şimdi saygılı olun, bundan sonra sözümüz olsun. Yoksa yaşamınız gider. Ben sizin kolay ölmenizi istemiyorum. Bütün bu yaramazlıklarınıza ve yetmezliklerinize rağmen, yine de yaşamaya hakkınız olduğuna ve bunun kazanılabileceğine inanıyorum. Kendime tanımadığım savaşım olanaklarını size sunuyorum. Bin defa şükür etseniz de karşılığını veremeyeceğiniz değerleri hiçbir şey istemeden ve karşılık beklemeden size sunuyorum. Bunu gerçekten de iki gün sonra başıma felaket getireseniz diye değil, yaşamaya duyduğum saygıdan yapıyorum. Silahlı ve örgütlü savaşım gücünün sağda solda çarçur edilmesi için vermem. Onları nasıl koruduğumu biliyorsunuz. Kendinizi nasıl yetiştirdiğimizi biliyorsunuz. "Bu can benimdir, istediğim gibi kullanırım" demeye de hakkınız yok. Bu can bin defa borçludur; önce borcunu ödesin,

Cuma Tak

Ferhat Kurtay

Mehmet Karasungur

Mahsum Korkmaz

ondan sonra ölsün. **M. Hayri DURMUŞ** yoldaşın sözünü unutamayız. Bütün PKK'liler için; "Mezartaşıma borçluyum diye yazılsın" derken, bunu herhalde yalnız kendisi için söylemiyordu. O yine bir şeyler vermişti. O an için hem de büyük vermişti. Sizler sadece yemişsiniz; vermekten değil, her gün yemekten bahsediyorsunuz. Dolayısıyla halkın hamalıyız ve borç denilen kavrama açıklık getirmek kadar, verme gücünü de gösterebilmeliyiz. Bunlar doğru örgütsel yaklaşımdır. Örgütsel yetmezlik bir borçluluk oluyor, gizlilik bir borçluluk oluyor, aslında savaşın bütün hususları doğrudan birer borçtur. "Ben bütün bunları götüremediğim için suçluyum" diyor. Bize de vasiyet bırakıyor, hiç olmazsa bunu siz ödeyin diyor.

Şimdi yine anlayamadığınızı söyleyemezseniz. Anlamadım desiniz de her gün başınıza "bela" kesilirim. Bir değerler sistemi olduğumuza ve bir şeyler yapmamız gerektiğine inanacağız. Bunu lafazanlıkla geçiştiremeyiz. Savaş gerçekliğiyle alay edercesine, kendi canıyla bile alay edercesine yaklaşarak karşılık veremeyiz. Bu, ajanlık olur. Objektif ajanlık çok kötüdür. Siz onunla kendinizi dayatamaz ve yürütemezsiniz. Yani bu savaşa varım diyorsanız, yanlış ve başarısız yaşamı, onun savaşa yansıtılmasını dayatamazsınız.

Ben bu planı daha fazla açmak istemiyorum, açıkça gözler önünde cereyan ediyor. Düşmanın başı her gün bağırıp çağırarak, "Kuzey Irak üzerine ortak bir planla yürümek istiyoruz" diyor; Irak rejimiyle de alttan anlaşması söz konusu veya KDP şöyle bütüne egemen olmak istiyor. Ya da KDP bütün sömürgeci devletlere verdiği güvenceyle Kürdistan'daki bütün devrimci-yurtsever güçleri boğmak istiyor. Veya "PKK kıskaca alınmıştır, teslim olmaktan başka çaresi kalmamıştır; her gün çözülüyorlar, çöküyor ve kaçıyorlar" deniliyor. "Bu kadar vuruyoruz, peşindeyiz" diyorlar. Bütün bunlar planın göstergeleridir. Düşmanın başı ve her düzeydeki temsilcileri işi gücü bırakıp "peşindeyiz" çığlıkları atıyorlar. Ekonomileri altüst oluyor, umurlarında değil. Kitleleri kandıracakları kadar kandırmışlar, halkı soyup soğana çevirmişler, hiç umurlarında değil. Zaten o yüzyıllardan beri yaptıkları bir iş. Yeter ki o barbarlık bir kez daha yesin ve başarsın.

Bizim savaş gerçekliğimiz her isyanda acı bir katliam ve yenilgiyi yaşadığı, artıklarının darağaçlarında can verdiği ve işkencehanelerde çürütüldüğü, yine en uğursuz bir teslimiyetle boğun eğdirildiği lanetli bir tarihin tersine çevrilmesidir; büyük bir sorgulama ve intikam hareketi olarak gücünü göstermesidir. Hiç olmazsa PKK böylesine uğursuz ve lanetli bir tarihi tekerrür ettirmemesini düşünüyor ve buna büyük bir hassasiyetle yaklaşıyor. Bu bizim çalışma ve vuruş tarzımız oluyor. Bunun ne denli önemli, hatta ilk ve son bir onur ve yaşam kavgası olduğu çok çarpıcı olarak ortadayken, bütün bunları bir tarafa iterek kendi güncel, sığ, beş para etmez ve aslında düşmana da sorsan bir ajan yaptırtmaz tarzına sevdalanamayız; biz bu tarzla savaşa yönelemeyiz. Binlerce yılın intikam anlayışı bir şey ifade edecekse; darağaçlarında bu kadar can verenleri ve işkencehanelerde bu kadar katledilenleri unutmamışsak, günlük olarak da maddi ve manevi yaşamı kahredilenlere önderlik etmek istiyorsak, bunların ahdının ve şu son şeref sözünün sahibi ve sözcüleri olmak istiyorsak, nasıl yaklaşmamız gerektiği açıktır.

Düşman bu tarihi iliklerine kadar arkasına alarak, zulüm ve ihanet tarihini arkasına alarak yürüyor. Bundan hiç kuşku yok. O zaman sen de intikam tarihini arkana al ve yürü. Ne güne duruyorsun! O bütün plan ve perspektiflerini arkasına alarak yürüyor, sen de karşısına geç. O her adımını büyük bir dikkatle atıyor. Sen de at, ne güne duruyorsun! Peki, gerçekten ortayolculuğa yer bırakmamak için cepheler bu kadar karşı karşıya gelmişken, tarih bir kez daha böyle tekerrür biçiminde senin başında patlatılmak istenirken, sen nasıl bunalımlı, dar ve yüzeysel olduğunu söyleyebilirsin! Bunu dersen, sen en büyük namussuz ve düşkün değil de nesin! Hani devrimciliğin, hani tarihe doğru sahip çıkışın! Hani özgür ve onurlu yaşam için biraz istem ve hak sahibi olacaktın? Bu yürüyüşle, bu savaşımla intikam alacağına inanıyor musun! Başaracağına inanıyor musun? Hayır diyorsan, o zaman sen kimsin, nesin? Bu soruları kendine soracaksın ve cevabın "tanıyorum, farkındayım, daha da ötesi ne yapmam gerektiğini de iyi biliyorum, hazırlıklıyım" olacak. Elinden geldiğince bütün gücünü, olanakları ve fırsatları değerlendir. Vurulması gereken yeri iyi belle, dönemi iyi hisset; "ilk kurşunu, ilk hamleyi, taktik atılımı nerede ve ne zaman başlatacağımı iyi biliyorum, sözüme bağlı olarak bunun gereklerini anı anına yerine getiriyorum" de. Militanın özü de, sözü de kendini biraz böyle dile getirir.

Siz bunun gafletini yaşamakla sadece ve sadece değişik tarzlarda yitmiş ve teslim olmuş kişiliği maskeleyerek bize dayatabilirsiniz. Bunun da hiçbir başarı şansı yoktur. Yani bu tarihin hesabını sormayı ve bazı değerlerin intikamını bunlardan almayı bir yana bırakalım, siz kendinizi yaşatamazsınız. Bu gaflet, bu sözümona özgür yaşam adı altındaki kölelik, bu direniyorum adı altındaki teslimiyet, bu başarıyorum adı altındaki yenilgi felakettir. Yaşasanız da bunu yaşamak diyemezsiniz. Bu hakarettir, bırak saygılı olmayı, kesinlikle adam yerine koymayacağım. Kendime ahdim var. Kolay kolay satacağımı sanmıyorum. Kendimi sizin koyduğunuz hallere koymayacağım. Kendi halkım içinde olduğu gibi, gücüm yettiğince bütün gerici tarihe karşı da direneceğim. Başka türlü düşman karşılanamaz; başka türlü sosyalizmin ve ulusal kurtuluşçuluğun savaşı verilemez.

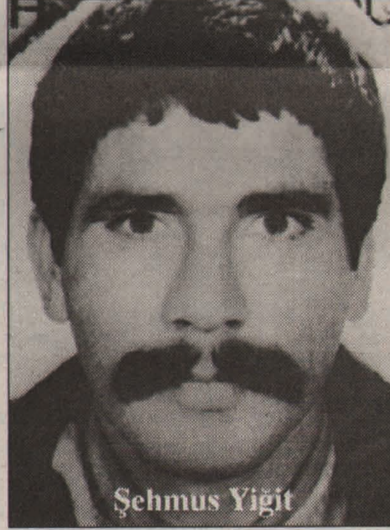
Bu sinsi plan devrilmek, parçalanmak zorunda. Ama halk savaşçılığına gerçekten inançlı bir tarzda sarılmak olursa bu olur. Sizler hiçbir zaman bu doğru militan tarzı tutturamadınız. Ben bunları çözmeye çalışıyorum. Hiç olmazsa bundan sonrasının başarı şansını yükseltmek istiyorum. İşte sizi yine çok şanslı bir dönemin eşiğine getirdik. Onsekiz yıl önce elimizde bir tabancamız yoktu, bir kuruş paramız yoktu, çıplak yürekten başka avucumuza alacağımız bir gücümüz yoktu. İntikamımızı nasıl alacaktık? Ama şimdi her şey var. İntikam almak isteyen için arayıp da bulamayacağı hiçbir şey yok. Savaş var, ortam ve olanak da var, hem at, hem de meydan var, silah da var. Biz yine kendi kararlılığımızla bu hayli özel savaş olaylarına ve bunların yardakçılarına yöneliyoruz. Bizi Antep gecekondularında vurmak istediler; şimdi biz Güney Kürdistan'ın eteklerinde bunların peşindeyiz. Bunları kendi merkezlerinde takip ediyoruz. Sen bize bu haksızlığı dayattın, bu ihanet tarihiyle bize yönelme cesaretini gösterdin, seninle hesaplaşacağız diyoruz. Ben de sözümün adamıyım. Kim takmışsa takmış, adım "intikam alan" ise, o zaman biraz intikam almaya çalışacağım. Tamam, böyle çok fakir ve kullanılmaya çok uygun bir durum bize dayatılmış olabilir, ama gözümüzü açmayı becerdik. Talih mi dersiniz, tesadüf mü dersiniz, bilinç mi dersiniz, ne derseniz deyin, biz bir fırsatını bulduk, biraz intikam alma düzeyine geldik. Ya bu uğursuz sanattan vazgeçersin, ya da gidersin.

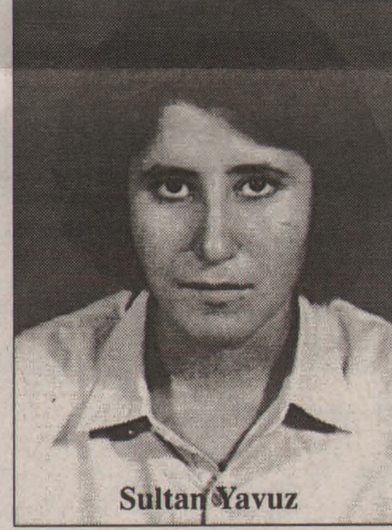
Şu çok açıkça görüldü: Özel savaşı arkasına alıyor ve onun emrine giriyor. İlk darbeyi yaptırtıyor ve üzerinde Kürtçülük yapıyor. Daha dün, özel savaşın emrindeki bir hain Kürt, başını nasıl doğrultuyor? Kürt kimliğini kabul edecek, ama Türk devletine mutlak bağlılık içinde olacak! Müslüman olacak, ama şeriatı esas almayacak; (biz şeriata doğru İslamiyet diyelim) ona karşı olacak? hem Müslüman olacak, hem de şeriata karşı çıkacakmış? Bu büyük bir ikiyüzlülük, münafıklık. Bilmem liberal mı olacak, ama şuraya buraya da bağlı olacakmış! Gericilikle özgürlüğü bu kadar ikiyüzlülükle karıştıracaksın. Özel savaşın emrindeki bay, sözümona Kürtlerin Özal'ı olmaya özeniyormuş. Güya devrimci savaş bu birkaç ay içinde eziliyormuş; plan başlatılmış, son derece umutlular. Bu kadar umutlu olmasalardı, başlarını böyle uzatmayacaklardı. İhanet düşmanın vahşi ve barbar gücüne çok umutlu bakıyor. Bu 1992 Güney Savaşı'nda da aynen böyle bakıyordu ve "Yaşasın TC" diye bağırıyordu. Zor anlarda gerçek sahipleri böyle sloganlarla karşıladı. Şimdi daha fazla güveniyor, herhalde güvence almış. Eminim ki, büyük ajanlık ve ihanet hareketi gün sayıyor. Devrimci militanlık ve yurtseverlik Güney'de bastırılarak ve tasfiye edilecek; Kuzey'de bastırılarak tasfiyeye gidecek ve onlara büyük bir Kürdistan sofrası kurulacak. Sat satabildiğin kadar, ye yiyebildiğin kadar; kırk yıl değil dört yüzyıl daha yeter, bu sülaleyi kurtarabilir.!

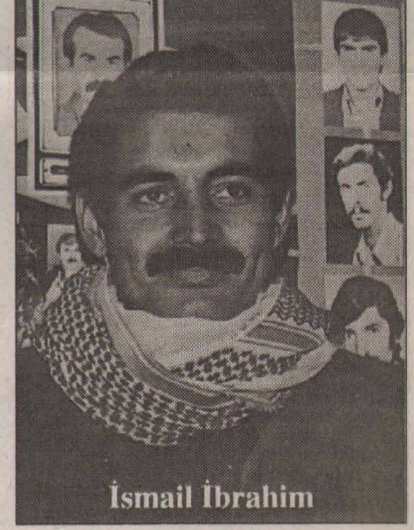
Planın ne kadar acımasız olduğu açık. Vatan, halk, özgürlük ve yaşamla hiç ilgisi olmayanların gırtlağına kadar çapulculuğa, emek sömürüsüne ve insan kanına batmış olanların gerçekten insanlık kadar eski bir ülkeyi bu kadar inkar etmeleri ve yine insanlık kadar eski bir halkı bu kadar alaya almaları, hala ellerini çekmemeleri ve bu konuda son bir iddiayla başarıyorum adı altında kendilerini inandırmaları ve yüklenmeleri her zaman sizler konusu. Bizim halkımız gerçekten güçsüz olabilir, önemli oranda çarpıtılmış da olabilir. Fakat nasıl söylesem, kendi payıma benim için yaşam biraz da böyle intikam almasını bilmektir. Kendi tarzımla yürüyebilmektir. Bütün ayarlamamı, bütün yaşamımı bu temelde özetledim. Ben size yük olmadım. Sizin namus anlayışınız, yaşam anlayışınız asla benimki gibi olmayacak. Benim kendime has namus ve yaşam anlayışım bu temelde sürüp gidecektir. Şimdiye kadar intikam alan benim, siz değilsiniz. En uzun süredir yaşayan benim, siz değilsiniz. Hainin en çok çekindiği benim, siz değilsiniz. En çok aldatılan, kullanılan sizsiniz, ben değilim. Güçsüz bırakan ben değilim, sizsiniz. Düşmanından bir türlü doğru dürüst hesap soramayan ben değilim, sizsiniz. Verdiği tüm sözlere karşılık veremeyen sizsiniz, ben değilim. Neden? Bunu kendinize sormalısınız. Gerçeklik buysa, düşman buysa, insanlık ve yurtseverlik buysa, yaşama sahiplik etmek buysa, ben onun da zenginiyim, ben onun da söz sahibiyim, ben onun da vericisiyim, onda da ben sorumluyum, onda da ben başarılıyım. Saygınız ciddiyse, bu tarzı biraz kendinize yakıştıracaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra yaşam umutlarınıza, varsa bazı dürüstçe niyetlerinize bir işlerlik kazandırmaya çalışın. İntikam alma yeniminiz varsa, ona başarı şansı verin. Bu kadar alçak ve kalleş bir düşmana bir darbe indirmek istiyorsanız, buna başarma olanağı verdirmeye büyük özen göstermelisiniz.

> "Her alanda şehit kanının akmadığı bir dağ parçası kalmamış; bir köy, bir kent kalmayacak, ama oralarda devrim bayrağı o anıya bağlı olarak yükseltilemiyor, bunu anlamam. Oralarda yüzlerce devrimci olduğunu söyleyecekler, yüzlerce savaşçı olduğunu söyleyecekler; doğru tarzı, tarihi intikamı, düşmanı hatırlamayacaklar! Bir karmaşa var, bağlılıkta bir zayıflık ve bir saptırma var."

Rahime Kahraman

Şehmus Yiğit

Sultan Yavuz

İsmail İbrahim

Canlar kolayca savaş meydanına atılmaz

Görüyorsunuz, şimdiye kadar bu şansları doğru değerlendiremediniz, yaşamın çok kenarından geçtiniz. Başarılı yaşamın, savaşçı yaşamın, özgür yaşamın çok uzağından gittiniz; çok kuyruğundan gittiniz, çok sağına veya soluna düştünüz. Varsa gerçekliğiniz, bütün yönleriyle ve kudretlice yaşamadınız. Onun savaş bağlantısını kuramadınız; önünü açamadınız, kendinizi yürütemediniz ve boğulup kaldınız. Büyük militana, büyük savaşçıya bu yakışmaz. Ders çıkarılıyor mu, doğru yöneliniyor mu, söz kadar günlük yaşamınız yetiyor mu bu savaş gerçekliğimize? Yine zorlama yok. Siz gelip bizim sahamızda savaşmak istiyorsunuz, siz ilgi duyuyorsunuz. Bizim ilgi sahamızda büyük savaşım değerleri var, savaş düşüncesi var. Savaş taktikleri gece gündüz tartışılır, tutku yaşanılır, saygı ve sevgi yaşanılır. Büyük kin ve öfke var; her türlü geriliğe ve düşman etkilerine karşı müthiş bir çalışma tarzı ve temposu var; en canalıcı yerinden koparma tarzı var. Bunlardır, bizim sahamız budur. İnkara ne gerek var, görmeme ve anlamamaya ne gerek var, ne haddinize? Yine sizi zorlamıyoruz, gönlünüzce geldiniz. O zaman işin özüne inin.

Benden daha fazla sizin savaşma azminde olduğunuza ve gerçekten bunun için o zorda kalan canınızı vermek istediğinize inanıyorum. Üzülüyorum da, çünkü canlar böyle kolay pazara sunulmaz, savaş meydanına atılmaz. Buna üzülüyorum. Canınıza kastetmeyin. Bu can çok örgütlü değilse, çok planlı değilse, kendinize ve çevrenize karşı bir canisiniz. Buna da hiç hakkınız yok. Ben böyle savaşçı istemiyorum. Bu kadar örgütsüz, bu kadar plan ve perspektiften yoksun, bu kadar yoldaşın kıymetini bilmeyen, bu kadar etrafını dağıtan savaşçı olamaz. Kontrayı da aşan pratiklerle insan bu savaşa doğru yaklaşamaz. Hiç olmazsa şimdi bu gerçeği anlayın ve yeniden gelin. Hiçbir şey yapamıyorsanız, yerinizde doğru oturun. Savaş değerlerimize yaklaşmayın, kurnazlık yapayım demeyin. Bu büyük namussuzluk olur. Ben gerçekten günlük olarak savaş gerçeği ile bu kadar çelişeni kurşuna dizin demek istemiyorum; her gün bu tür kararlar vermek istemiyorum. Çok zorunlu olmadıkça bu kuralı işletmek istemiyorum. Ama günlük haberler bazılarının kurşuna dizilmesini gerektiriyor. Hem de adı sanı belli kişiler! Şaşacaklar, ama bazılarının çoktan kırk defa kurşuna dizilmeleri gerekirdi. Ben savaş yasalarıyla bu kadar çelişmem, direniş yasalarıyla bu kadar çelişmem. Bizi bu kadar savaş gerçeğimizle, onun kuralları ve taktik esaslarıyla çelişir duruma getirmeyin. Günde bana ne tür kötülükler yaparsanız yapın, ama savaş yasalarımızla oynamayın. Ben diğerini kabul ederim, gülerek kabul ederim. Ama bizim için, bir halk için yaşamın ta kendisi olan bu savaş yasalarıyla oynamayın.

Siz buna bayılıyorsunuz. Aslında bu bir namussuzluktur. Örgüt taktikleriyle, onun savaşım taktikleriyle oynamak namussuzluktur. Bazıları pisliğe çomak sokmaya bayılır, çomak sokarak oynar. Bu iyi bir oyun değildir. Taktikle oynamaya çalışmak, çubukla pisliği eşelemeye benzer, bunun hiçbir iyi tarafı yoktur. Savaş çok ciddi bir iştir. Biz ilk defa bu işi fazla kaybetmeden, "Birkaç ayları kaldı, son operasyona

Devamı 31. sayfada

SAVAŞ GERÇEKLERİ VE TAKTİKLERİ ÜZERİNE

3. BÖLÜM

SAVAŞTA BAZI DUYGULAR VE SAVAŞA ETKİLERİ

Savaşta maddi gücün oynayacağı rol, manevi güce nazaran daha sınırlıdır. Manevi gücün savaştaki rolü belirleyicidir. Bu husus **"Savaşta İdeolojinin Yeri"** bölümünde önemli oranda ortaya konuldu. Yine, bazı önemli hususları işlemekte yarar vardır. Bunu dört başlık altında işleyebiliriz; savaşta insan, savaşta cesaret, savaşta düşmanlık duygusu ve savaşta sevgi konularını ele almaya çalışacağız.

Savaşta insan

Bu başlık altında işleyeceğimiz hususları, önemli oranda işlenen konular içinde erittik. Yine de derli toplu olması, insanın savaştaki rolünün daha iyi kavranması açısından bu konuya bir kez daha değineceğiz.

Neden savaş? İnsan için savaş. İnsan savaşın nedeni midir? Evet, insan için savaşılıyorsa doğrudur. Kim savaşı başlatıyor? İnsan. Öyleyse insan savaşın başlatıcısıdır da. Savaşı geliştiren de, sonuçlandıran da insandır. Savaşın sonuçlandırılmasına barış diyorsak, barışı yaratan da insandır. Öyleyse savaşın nedeni, başlatıcısı, geliştiricisi ve sonuçlandırıcısı olan insanın, savaşın şu veya bu dönemindeki rolü belirleyicidir.

Savaşı kazanan da, kaybeden de insandır. Bu gerçeklik dün de böyleydi, bugün de böyledir. Teknolojinin gelişimi, bu gerçekliği değiştirmemektedir. Süreç içinde ideolojiler, savaş taktikleri, tekniği ve yöntemleri değişti, fakat insanın savaştaki rolü değişmedi, değişmez de.

Savaşta önce insan gelir. Savaşan güç eğitimliyse, örgütlüyse ve en önemlisi de savaşı çok iyi bir şekilde işletiyorsa, onu kazanmak için en büyük neden yaratılmıştır. Savaşta insan bütün yeteneklerini ortaya koymuşsa ideolojiyi en iyi bir biçimde temsil edebilir. Taktik öğretebilir, tekniği çok iyi bir şekilde kullanabilir. Sonuçta savaşı da kazanabilir.

Karşımızda savaşı kazanabilecek kişiliğin bazı yönleri ortaya çıkıyor. Nasıl bir kişiliktir bu? Beynini patlatırcasına çalıştıran, düşüncesini savaş sorunları üzerinde yoğunlaştıran, her gün yenilikler yaratan, takip eden, inceleyen, öğrenen, özümseyen, bilincini ve bilgisini çevresiyle paylaşan, daha ince ayrıntıları adeta mikroskopla arayıp bulan, ayrıntıdan genele ve genelden ayrıntıya inen bir kişiliktir. Olaylara, olgulara gerçekçi ve her yönüyle bakan, biçimiyle birlikte özünü kavrayan, kavrayış düzeyiyle yetinmeyen kişilik, ideolojiye olduğu kadar teoriye, genel teoriye olduğu kadar savaş teorisine, pratiğe, pratiğin de girinti çıkıntılarına önem veren kişiliktir. Savaş kişiliği geçmişin deneyimlerini unutmaz. Günceli çok iyi değerlendirir. Geleceği çok iyi görür, iyi bakarak görür ve en önemlisi de savaşta edindiği tecrübelerden faydalanarak görür. Havayı koklama derler buna, tahmin gücü derler, İslamiyette keramet derler. Savaş kişiliği, savaş kanunlarını dinler, politik çıkarları dinler. Dostları da dinler.

Askeri kişiliğin en önemli bir yönü de hitabıdır. Hitabı olgundur, anlaşılırdır, emirdir; emri kesindir, nettir. Yaklaşımları radikaldir, hal ve hareketleri militancadır. Dört yürekli kişilikten bahsediyoruz, cesaretli kişilik, korkmayan, yenilgiyi kabul etmeyen, engel tanımayan gözüpek kişilik. Bütün her şeyiyle kendisini davaya adayan fedakar, yiğit kişilik.

> ***"Askeri kişiliğin en önemli bir yönü de hitabıdır. Hitabı olgundur, anlaşılırdır, emirdir; emri kesindir, nettir. Yaklaşımları radikaldir, hal ve hareketleri militancadır. Dört yürekli kişilikten bahsediyoruz, cesaretli kişilik, korkmayan, yenilgiyi kabul etmeyen, engel tanımayan gözüpek kişilik. Bütün her şeyiyle kendisini davaya adayan fedakar, yiğit kişilik."***

Cesaret

"Savaşta bir kör cesaret bin tane korkaklıktan daha iyidir" der Glaustwiz. Aslında bu ilke, yaşamın her alanı için geçerlidir. Savaşta önemi bir kat daha artsa da, barışta da buna şiddetle ihtiyaç vardır. Sadece insanlarda değil, hayvanların da yaşamlarını örgütlediği bir psikolojidir. O halde üzerinde durma gereği vardır. Cesaret nedir? Kör cesaret nedir? Kararlılık ve inat nedir, korkaklık nedir? Öncelikle bu hususlara açıklık getirmek gerekirse; genellikle doğal cesaret denilen duygu, kişinin içinde yetiştiği yaşam koşullarından ve çevreden kaynağını bulur. Yani zorluklarla, kıtlıklarla, imkansızlıklarla örülü bir yaşam içinde yetişmiş kişide doğal bir cesaret gelişmiştir. Arazinin, iklimin şiddeti de doğal cesareti ortaya çıkartır. Yani cesaret denilen olay riske katlanmaktır, riske atılmaktır, bazı şeyleri göze almaktır. Bundan başka bir şey değildir. Kişi yaşamını örgütlemek için bazı şeyleri göze almışsa ve bu şekilde yaşamını örgütlemişse bu cesarettir. Bilinçli olarak riski göze almaya "bilinçli cesaret" diyoruz. Fakat bilincinde olmadan tehlikeye atılmaya "kör cesaret" diyoruz. Hatta anlamsız yere, bir hiç uğruna veya çok basit şeyler uğruna, çok büyük riskleri göze almaya da "intihar" diyoruz. Savaş, bir risk alanıdır. Risklerle örülü bir alandır. Tehlike alanı, her an her şeyin gidebileceği bir alan, fedakarlıklarda bulunma alanı, zorluklara katlanma alanıdır. Bütün bunlar, savaşın bedelidir. Bedeli ödemeye hazır olanlara "cesaretli", bu bedeli ödemeye hazır olmayanlara, bundan çekinenlere "korkak" diyoruz. İşte bu noktada, savaşta hep cesaret arandığı ortaya çıkıyor. Çünkü savaş aynı zamanda kendini feda etme olayıdır. Kör cesaretin savaşta oynayacağı rol sınırlıdır. Bazen kişiyle birlikte olur, bazen de zıttına dönüşebilir. Bir devrimcinin cesareti giderek gelişir. Sürekli kişiyle birlikte olan, kişinin savaşta en büyük silahı olan, ona moral, coşku, hakimiyet gücünü kazandıran, zafere inancını geliştiren duygu, "bilimsel cesaret"tir. Bilimsel cesaretin kaynağında ideolojiye bağlılık –tabii ki özümseme temelinde – vardır. Demek ki bu konuda yanılmamak gerekir. Cesaretli olanla korkak olanı ayırt etmek için keskin laflara ve görüntülere takılmamak gerekir. Kişinin kazandığı sınıf ve ulus bilincine bakmak gerekir.

Bizde, savaşı geliştirirken, zamanında gerekli adımları atmama durumları yaşanıyor. Bazen gelişmeleri bilince çıkarmamaktan kaynaklansa da, bazen de riske katlanmamaktan kaynaklanmaktadır. Gelişmelerin riskine katlanmamak korkaklıktır. Fakat bizde bu, bireysel düzeyde değil, kolektif değerlere yaklaşımda görülür. İdeolojinin verdiği ruhla donatılan savaşçı ve komuta yapımız cesaretten de öteye fedaidir. Her türlü riske atılacak, zorluklara katlanacak kadar gözüpektir. Fakat eski yaşamın toplumsal değer yargılarına olan bağlılıkları onları riske atılmaktan alıkoyuyor. Kişinin iradesi dışında da olsa, bu durum savaşın ağırlaşmasına ve tıkanmasına yol açıyor. Savaşı geliştirmek için eski yaşamın değerlerini söküp atmak gerekmektedir. Bu şekilde büyük değerlere ulaşılabilir. Hiçbir şey kaybetmeden bir şeyleri kazanmak mümkün değildir.

Dikkat edilirse, ülkemizde, toplumun derinliklerinde inşa edilen, benliğine kadar işletilen, iliklerine kadar sızdırılan korku duvarları yıkıldıkça ve cesaret duygusu geliştikçe savaş gelişti. Ölüm küçümsendikçe, zorluklara dayanma gücü ortaya çıktıkça, savaş yürütüldü. Öyleyse savaşan güçlerde bu duygunun gelişmesi hayati önemdedir. Bizde bir potansiyel cesaret yaratılmıştır. Bunu, bilinçli cesarete dönüştürme sorunu vardır. Bilinçli cesaret tüm topluma hakim kılındığında, o halk yürüttüğü savaşta yenilmez. Cesaret, eğitimle de kazanılır. Kişi işletilerek, işlenerek, onun sınırsız yetenekleri ortaya çıkartılarak cesaret edinilir. Kişiye deneyim, tecrübe kazandırılarak cesaret gelir. Düşmanın gücü gerçekçi bir biçimde ortaya konularak, savaşmanın zorunluluğu, hedefi kanıtlanarak cesaret oluşturulur. Düşmana karşı hep savaşan, bu şekilde başarı kazanan, hareketinde, pratiğinde bazı sonuçlara ulaşan kişiliklerde cesaret gelişir. Hep savunmada, hep geri çekilmede, tedbirsiz, örgütsüz, eğitimsiz olan, ne yaptığını veya ne yapacağını bilmeyen savaş birliklerinde cesaret oldukça sınırlı olur. Hatta gittikçe tükenir. Eğer doğru planlar doğrultusunda hareket edilmesine rağmen eylemde, muharebede başarı sağlanmamışsa, zamanında taktik değişikliklere gidilmemişse, uygulama sahasında bir cesaretsizlik ortaya çıkar. Teoride cesaretli tespitlere gidilmesi gerektiği kadar, pratikte de uygulamalar cesaretli olmalıdır.

Kürdistan tarihini kendi kısa tarihçesinde tüm yönleriyle yaşatan partimizin tarihine bakalım; ilk sözlerin söylendiği, ilk adımların atıldığı 1970'lerde söz söylemek için, adım atmak için ne gibi olumlu zeminler vardı! Ülke unutulmuştu. Hiç kimse ülkeyi, benliğini dile getirmiyordu. Herkes gerçekleri dile getirmekten oldukça ürküyordu. Hele hele halkları kıyımdan geçiren bu vahşi düşmana karşı savaşma iddiasında bulunmak herkes tarafından akıl dışı olarak değerlendiriliyordu. Lehte olan bir şey yok, bütün koşullar aleyhte ve bir anlamda her şey düşmandı. İşte böylesi bir ortamda Kürdistan gerçekliği dile getirildi. Kürdistan halkının gerçekliğinden bahsedildi. Bu halkın insanca yaşama hakkı vurgulandı. Bunun için savaşmanın gereği dile getirildi. Savaş teorisi, savaş taktiği geliştirildi. Örgütü oluşturmak için pratik adımlar atıldı. Evet, silahın yok, paran yok, dostun yok, üzerinde yaşayacağın bir karış toprağın da yok ve tüm bunlara rağmen savaşmaya karar veriyorsun. Büyük bir cesaret, cesareti de aşan büyük bir kahramanlık olayı değil midir? Bu tutum da olmasaydı, çıkış ve savaş olmayacaktı ve sonuçta bu da daha fazla erimeye neden olacaktı. Kahramanca bir çıkışla bunun önü alındı. Çıkış her an bastırılabilirdi. Büyük riskler, büyük tehlikeler söz konusuydu, ama ne pahasına olursa olsun bu çıkış gerekliydi.

İdeolojik mücadele sürecinde düşman silahla karşılık veriyor. Önderlerimizin başları üzerinde kılıç salanıyor, "terk edin bu düşünceyi yoksa hepinizin sonu imhadır" deniliyor. Ama geri adım atılmıyor, ikircikliğe düşülmüyor. Tam tersine politik mücadeleye adım atılıyor, parti ilan ediliyor. Partinin gövdesini doldurmak için kadro çalışmaları ve kitle çalışmaları yürütülüyor. Estirilen devlet terörüne ve adım adım geliştirilen sıkıyönetime rağmen, bu çalışmalar derinliğine sürdürülüyor. Bütün bir ülkeye yayılıyor. Ve 12 Eylül 1980'de ise askeri-faşist darbeyle karşılaşılıyor. Düşman bu kez de bütün güçlerini devreye sokarak orduyu iktidara taşıyor, terör ve baskı yöntemlerini katmerleştirerek yöneliyor. Buna karşı dağda, zindanda, köyde, şehirde direnişler sergileniyor ve en önemlisi de geleceğin hazırlıklarına yönelmek için de yurt dışına çıkılıyor.

Yurt dışına çıkışta da büyük bir cesaret olayı vardır. Bu çıkışı, bir kaçış, iltica etmek, değişik güçlerin çıkışı şeklinde değerlendirmemek gerekir. Bu, planlı, örgütlü, bilinçli bir geri çekilmedir. Tekrar dönüşü esas alan bir geri çekilmedir.

Ülkeye dönüş de aynı biçimde bir cesarettir. Birkaç sınırı aşmak, tanımadığımız dağlara ulaşmak, düşmanın döşediği binbir tuzağı aşmak büyük bir cesaret olayıdır. Herkesin "gidemezler" dediği, "gitseler bile tutunamazlar, tutunsalar da birkaç ay dayanamazlar, imha olup giderler" dediği bir alana geri dönüldü. Ülkenin diğer alanlarına da yayılma aynı şekilde gerçekleştirildi. 15 Ağustos Atılımı'na yine bu cesaretle gidildi. Daha sonraki hamlelerin tümü cesaretle geliştirildi. Bu gücünü sosyalist bilinçten alan, olmazı olur hale getiren, en karanlık dönemleri bile aşan, gelişme yaratmaktan başka bir şey tanımayan ve giderek tüm Kürdistan'a yayılan Apocu cesarettir. Apocu denilince akla gelen ilk olgu cesarettir. Öyle ki Apocuyla cesaret, cesaretle fedakarlık birleşmiştir.

Apocu cesaret, doğruları keşfetmekten, özümsemekten, bunun sözcülüğünü yapmaktan, onu korumak-

tan, doğruları herkese mal etmekten korkmaz. Apocu cesaret bilimselleşmekten, teorisyenleşmekten, aydınlanmaktan, yeniliklerden, değişikliklerden korkmaz, çekinmez. Apocu cesaret, kendisine güvenmek demektir. Dayandığı ideolojiye, önderliğe ve zafere inanmaktır, Kürdistan halkına, insanının olağanüstü yeteneklerine inanmaktır. Apocu kendisini olduğu kadar, düşmanını da tanımıştır, düşmanın kokuştuğunu anlamıştır. Ne uzun vadede, ne kısa vadede düşmandan korkmaz, düşmandan çekinmez. Düşmanı yenmeyi kendisine bayrak edinir.

Apocuysan, savaşçıysan gereğine inandığın işleri yapacaksın. Gerekiyorsa taktik olarak geriye adım atacaksın. Görevler karşısında titremeyeceksin. Görevlerin üzerine üzerine yürüyeceksin, fethedeceksin. Engel tanımayacaksın, duraksamayacaksın, ilerleyebildikçe ilerleyeceksin. Gözünü daha büyük hedeflere dikeceksin. Bilinçle çözeceksin, bilincin yetmediği noktada pratikle çözeceksin, fiziki güçle yükleneceksin, bunun da yetmediği noktada ise gerçek iradeyi ortaya koyacaksın. Apoculuk insan iradesinin her türlü engeli aşabilmesinin adıdır.

"Bizde bir potansiyel cesaret yaratılmıştır. Bunu, bilinçli cesarete dönüştürme sorunu vardır. Bilinçli cesaret tüm topluma hakim kılındığında, o halk yürüttüğü savaşta yenilmez. Cesaret, eğitimle de kazanılır. Kişi işletilerek, işlenerek, onun sınırsız yetenekleri ortaya çıkartılarak cesaret edinilir."

Savaşta düşmanlık duygusu

Nerede kavga varsa, orada kötülük, haksızlık, zulüm var demektir. Tabii ki bu, kavganın olmadığı yerde, adalet vardır anlamına gelmez. Kötülük bazen her iki taraftan, bazen de bir taraftan kaynaklanır. Bazen bir güç diğer bir gücün çıkarına göz diker, bazen de bu karşılıklı gelişir. Her ne biçimde olursa olsun, zulmün, baskının, acının, işkencenin olduğu yerde düşmanlık vardır. Ezende de düşmanlık duygusu vardır, ezilende de vardır. Ama ezilende düşmanlık duygusu daha fazladır.

Düşmanlık duygusu savaşın en önemli nedenidir. Düşmanlık duyguları uyandırılmamışsa savaş gelişmez. Savaşı geliştirmek için, bu duygunun olması gerekir. Savaşı kazanmak için, düşmanlık duygularını sonuna kadar kamçılamak gerekir. Acaba birileri çıkıp "karşındaki düşmanı sev-say" diyebilir mi? Bunu yapmak mümkün değildir. Bunu dayatmak, düşmanca bir dayatmadır. Savaşta, "daha fazla aşırıya gitmeyin" şeklindeki nasihatlar da, "düşmanı vurun, ama incitmeyin, darbeleyin ama imha etmeyin" anlamına gelir. Bu da, savaş mantığına ters ve düşmanla uzlaşmaya götürür. Düşman senin her şeyine yönelmişse, ona yönelişin acımasızca olmak zorundadır. Düşman düşmana acımaz. Savaşta acımak yoktur. "İnsan insana acır" denilir. Doğru, insan hayvanlara da acır, ama canavarlara, canavarlaşan insanlara acımak, acıyanın sonunu getirir. Bunun tasfiye olmamızı getirmekten başka bir sonu da yoktur. Daha da öteye gidiyoruz ve diyoruz ki; düşmana gözükaraca vurulmalı, her vuruşta kinimiz fışkırmalıdır. Tabii bunu yaparken karşı tarafın da bağlı kalması koşuluyla genel savaş yasalarına bağlı kalıyoruz. Savaş yöntemlerimizi anlayışımıza göre şekillendiriyoruz.

Bugün karşısında savaştığımız düşmanla aramızda düşmanlık duyguları ne düzeydedir? Bizim ona, onun bize düşmanlık yapmasının nedenleri nelerdir? Bunlar acaba ortadan kaldırılabilir mi? Bu soruların cevaplarını bulmak için tarihimize bakmak yeterlidir.

Orta Asya'dan geldikleri 11. yüzyıldan günümüze kadar ülkemizi işgal eden, önce ikiye ayıran, daha sonra dörde bölerek sömürgeleştiren, bütün değer yargılarımızı gasp eden, yakıp-yıkan, talan eden onlar. Yeryüzünün cenneti Mezopotamya'yı yaşanmaz hale getiren, cehenneme dönüştüren, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarımızı gaspeden; insanlarımızı işine geldiğinde köle gibi çalıştıran, işine geldiğinde asker yapıp dünyanın her tarafında savaştıran, mezheplere bölerek, suni çelişkiler yaratıp onları birbirine düşürerek kırdırtan onlar. Kendi deyimleriyle 28. isyanımızı kanla, silahla bastıran, yine kendi deyimleriyle, dağlarımızı, evlerimizi başlarımıza yıkan, çocuklarımızı, kızlarımızı mağaralara doldurup ateşe veren onlar. Ülkemizi, toplumumuzu, gelenek ve göreneklerimizi, tarihimizi, kültürümüzü inkar eden, unutturan, bu konuda tek bir söz söylememizi yasaklayan onlar. Bizi bize yabancılaştıran, bizi dünyaya yabancılaştıran, dünyaya cahil, barbar bir topluluk diye tanıtan yine onlar. Acaba düşmanlık için daha başka hangi nedenler gerekir?

1980 öncesinde önderlerimizi katlettiler ve sonrasında bizi zindanlarda, her türlü insanlık dışı muameleye tabi tuttular. Tam bir vahşet sergilediler. Dağlarda da, köy meydanlarında da, sokak ortalarında da vahşetlerini doruğa çıkararak, binlerce insanımızı sakat bıraktılar, binlerce insanımızı katlettiler, yine binlerce insanımızı vatan topraklarını terk etmek zorunda bıraktılar. Sürgünler, göç ettirmeler günlük yaşamın bir parçası durumuna geldi. Yurt dışında da bizi yaşatmamaya çalıştılar. Başta önderimiz olmak üzere, Kürdistanlı tüm insanlarımıza "yaşam hakkını vermeyeceğiz" dediler. Sinsice, kalleşçe yöneldiler. Her yıl ülkemizi yeniden işgal edercesine operasyonlar, harekatlar yaptılar. Güneyi, Kuzeyi işgal ettiler. Şırnak'ta, Cizre'de, Nusaybin'de, Amed'de, Kulp'ta ve onlarca şehrimizde yüzlerce insanımızı tarayarak katlettiler. Sivil savunmasız insanlarımızın üzerine ateş yağdırdılar. Yüzlerce yurtsever arkadan ve kalleşçe kurşunlanarak öldürüldü. Köyler yakılıp-yıkıldı, şehirler bombalandı. Bütün bir ülke, her gün bombalanıyor. Ülkemizde kıyım var, ülkemizde yıkım var. Faşist anayasalar bile işletilmiyor. İnsan haklarının, demokrasinin zerresi yok. Ve daha da saymak mümkün. Ancak tüm olup bitenleri dile getirmek mümkün değildir. Evet, bütün bunlar bize yapılıyor. Bunlar, karşısında savaştığımız düşman tarafından yapılıyor. Tüm bunlar düşmanlık beslememiz için yeterli nedenlerdir. Bu olup bitenlere bakıldığında ülkemizdeki düşmanlık potansiyeli oldukça güçlüdür. Bunun uyandırılması gerekir. Bu potansiyelin uyandırılması ise bilinçlenmekle gelişir. Olup bitenleri halkımıza anlatmakla olur. Fakat bu konuda düşman bizden daha fazla çalışıyor. Her geçen gün düşmanlığını daha da açığa vuruyor ve adeta halkımıza "siz beni kabul etseniz bile, ben sizi kabul etmem" diyor.

Bundan daha büyük düşmanlık yoktur ve daha büyük bir düşmanlık duygusu da olamaz. Çünkü karşı taraf seni tamamen imhayı amaçlıyor. Yani olayın, öyle sınırlı bir sömürgecilikle de alakası yoktur. Seni istediği bir mal, ülkeni de ülkesi görüyorsa bu öyle normal bir düşmanlıktan da öteye bir barbarlık, bir vahşet olayıdır.

Biz bu düşmana karşı kinli olduğumuz kadar, kendisi de bize kinlidir. Çirkin emellerini boşa çıkarttığımız oranda kini, öfkesi artarak devam ediyor. Diyor ki; "ben kendimi dünyaya heybetli bir güç olarak tanıtmıştım, siz bu heybetimi kırdınız. Ben Ortadoğu'nun tek hakim gücü olacaktım, siz bunu engellediniz. Ben Asya'ya, Avrupa'ya açılacaktım, beni bundan da alıkoydunuz; iç yapımı bozdunuz, devlet yapımı allak-bullak ettiniz, ekonomimi bitirdiniz, beni gelişme sürecinden gerileme sürecine ittiniz, binbir sorunla karşı karşıya getirdiniz." Bütün bunları düşünüyor, söylüyor ve bize yöneliyor.

Evet, şimdi Kürdistan'da gelişen savaşın bu kadar şiddetli olmasının önemli bir nedeni ortaya çıkıyor. Ama sadece bununla da sınırlı değil. Bir de halkımızın "ilerici dünya", gerici dünyaya karşı çıkması, kafa tutması vardır. Hem de reel sosyalizmin yıkıldığı, ABD öncülüğünde "yeni dünya düzeni"nin oluşturulmaya çalışıldığı, ancak büyük düzensizliklerin yaşandığı bir süreçte bunlar oluyor. Durum bu olunca, emperyalizmin de var olan öfkesi artıyor, kini gelişiyor. O da bu kinini TC sömürgeciliğiyle birleştirerek dışa vuruyor. Dolayısıyla savaş, ülkemizde daha şiddetli oluyor. Şiddeti her geçen gün daha da artıyor. Bu şiddet artmaya da devam edecek. Çünkü düşmanlık duyguları artıyor. Savaşın gidişatı, düşmanlığı körüklüyor. Tarafların atılım yapmalarıyla boyutlanan savaş, ancak bir tarafın amaçlarına ulaşmasıyla sonuçlanabilir. Hiç kimse bu gerçekliği çarpıtmaya kalkışmamalıdır. Buna hiç kimsenin gücü yetmez. Bu nedenle sınırlandırılmış savaşta, aşırıya gitmeden sorunun bazı demokratik, ekonomik, kültürel hakları vererek halledileceğini ileri sürmek, tam bir hayal ürünüdür. Bunda ısrar etmek gaflettir.

Burjuvazi, hukuk içinde kalıp şiddet uygulayarak sorunu çözeceğini iddia ediyor. Ama burjuvazinin hukuku yoktur. Şimdiye kadar uygulanana hukuk diyorlarsa, bu da onların hukuktan ne anladıklarını gösterir. Onların uyguladıklarına hukuk değil, ancak vahşet denilebilir. Düşmanın dedikleri anlaşılırdır. Fakat dostluk adına kimi çevrelerin ileri sürdüğü bazı savlar anlaşılmazdır. Adeta her iki tarafa da seslenerek "sorun zor'la çözülmez, siyasi yöntemlerle çözülür" diyorlar. Zaten siyasi yöntemler tıkandığı için zor'a başvuruldu. Ve şimdi zor, sorunu çözmek durumundadır. Yine barıştan, özgürlükten, demokrasiden bahsediyorlar. Ne acı ki günlük gelişmelerin onları yalanlamasına rağmen yine de bahsediyorlar. Seni tümüyle tasfiye etmeyi önüne koymuş, uluslararası yasaları çiğneyen, kendi yasalarını bile uygulamayan bir düşmanla, hangi esaslar üzerinde barış sağlanır! Tarihinde demokrasiyi uygulamamış bir düşmandan demokratik haklar talep etmek düşünülebilir mi? Bir karış toprağın yok, kendini yaşatabileceğin kadar olanağın yok, nerede ve nasıl özgür yaşayacaksın! Doğrusu savaşta en kötü şey kişinin kendisini ve başkasını yanıltmaya çalışmasıdır.

Doğru tutum; düşmanımızı iyi tanımaktır! Savaşa karşı olmamıza rağmen, bu düşmanın savaş dışında hiçbir yöntemle hizaya gelmeyeceğini iyi bilmeliyiz. Kendimizi buna inandıracağız. Zorunlu olarak karar verdiğimiz savaşı, zafere ulaştırmak için ne bedeller gerekiyorsa katlanacağız. Düşmandan aman-yaman dilemeyeceğiz. Şefkat de beklemeyeceğiz. Ondan sadece bir şey bekleyeceğiz: Düşman, namuslu bir düşman olsa ne ala! Daha da vahşileşirse bizim vereceğimiz karşılık elbette ki büyük olacaktır. Hani "dinsizin hakkından imansız gelir" derler ya, işte bu düşmanımıza karşı da öyle bir düşmanlık gerekiyor. Öyle bir inancı taşıyoruz. Bunun dışındaki yaklaşımlar yetmezdir. Yetmez yaklaşımlar da savaşta geçersizdir.

Savaşta sevgi

Savaşın başlamasında ve gelişmesinde düşmanlık duygusunun oynadığı rol neyse, savaşan güçlerin kendi içerisinde geliştirdikleri sevgi ruhu da o kadar önemlidir. Nasıl ki, düşmanlık duygusu olmadan iki gücün birbirleriyle savaşmasının temeli olmazsa, sevgi olmadan da bir gücün kendi içinde çelikten birliğini yaratarak savaşın amansız zorluklarını aşması mümkün değildir. Savaşın zorluklarına, acımasız koşullarına değindik. Savaşan birliklerin ne kadar birlik ve beraberlik içinde birbirlerini koruma hırsıyla hareket etmeleri gerektiğini vurguladık. İnsanların birbirlerini koruması ancak birbirlerini sevmeleriyle mümkündür. İnsan doğruluğuna inandığı için, tutkuyla sevdiği insanlık için, vatan ve halk için savaşabilir. Bu sevgi geliştikçe vatana ve halka bağlanma gelişir. Bu da savaşı geliştirir. Savaş da sevgiyi geliştirir.

Biz Kürdistanlılar geçmişte birbirimizi sevmesini veya ülkeyi sevmesini bilmiyorduk. Sağduyumuz zayıftı. Hep oyuna getirilen, hep üzerinde oynanılan bir toplum olduğumuz için, birlik-beraberlik oluşturmamız gereken yerde, birbirimize düşmüştük. Birbirimize düşen bizler, güçsüzdük, yitiktik. Bu olumsuz koşullar içinde PKK'nin öncüleri sevgiyi yaşatmayı bildiler. Bir kişiden sevgi yansıdı, ileri kişilere, giderek tüm topluma yansıdı. Savaş süresince bu gelişti. Kan döktükçe, kalktıkça, emek sarfettikçe sevgi perçinleşti. İnsanı sever olduk. Hepimiz insan olduğumuz için, birbirimizi sever olduk, halkımızı sever olduk. Üzerinde doğup büyüdüğümüz toprağımızı daha çok sever olduk. Sever olduk, çünkü parçamızı gömdük bu topraklara. Bu halk için, insanlık için kan döktük. İnanılmaz acılara, zorluklara katlandık, emek verdik, büyük çabalar ortaya koyduk. Ve bunlar bizim değerlerimiz oldu. Biz özgürleştiren bu değerlerimizi sever olduk. Değerlerimize bağlandık. Bağlılık bizi değerleri korumaya götürdü ve bu koruma hissi bizi daha fazla değer yaratmaya götürdü. Daha fazla değer yaratmak, savaşla mümkün olduğu için, sevgi bizi savaşmaya götürdü. Bugünlere biraz da böyle gelindi.

Tabii ki geçmişten, mücadele tarihimizden haberdar olmayanlar, buna değer vermezler. Diğer biçilmeyen bir nesne ise sevilmez. Sevilmeyen bir nesneye bağlı kalınmaz ve onun için mücadele edilmez. Bugün sahip olduğumuz değerlerin nasıl yaratıldığını bilmeyenler, bunlara gerçek değeri vermezler. Oysa sevgi, değer verme olayıdır. Bir silah nasıl ele geçirildi? Küçük-büyük maddi değeri olan araçlar nasıl yaratıldı? Bir dost, bir savaşçı, bir kadro, bir önder nasıl ortaya çıktı? Bilmeyen değer vermez. Bütün bunları, nasılından haberdar olmayanlar koruyamaz. Koruma bir tarafa, savurur, gözükaraca üzerine oturur, çarçur eder.

Öyleyse sevgi olayını yaratmak önemlidir. Önemli olduğu kadar zorunludur. Nasıl yaratmalıyız? Belli ki geçmişiyle, bugünüyle verilen mücadeleyi, yaratılan gelişmeleri, ortaya çıkan değerleri anlatarak, tanıtarak bağlılığı geliştirmeliyiz. Bir de kişiyi emek üretkenliğine iterek emeğiyle değerlere bağlamalıyız. Baba bir çocuğu anne kadar sevemez. Çünkü babanın emeği, annenin emeğine nazaran daha sınırlıdır. Çocuğu yaratan, büyüten, onun tüm ihtiyaçlarını karşılayan ve tüm zorluklarına katlanan anne olduğu için, onu bir parçası olarak görür ve sever.

Bu durumu gündemleştirmemiz önemlidir. İnsanlar niye duyarsızdır, niye tedbirsizdir, neden hoşgörüden yoksundurlar, insanın kötülük kaynağı nedir vb. sorular soruyoruz. Bir insan kendi emeğine, kendi değerlerine daha çok duyarlı olur ve ona daha çok sahip çıkar. Kendisini zorlasa da başkasının değerlerine karşı sorumluluğu sınırlı olur. Demek ki sorumluluk geliştirilmek isteniyorsa kişinin emek üretkenliğinde bulunması, değer yaratması ve savaşı esas alması zorunludur. Tedbirsiz, kendisini barından kişi, insanın her şeyden daha çok değer verdiği yaşamdan küsen, kendi içinde ölümü yaşayan kişidir. Bu kişi yaşama karşı sevgi değil, öfke besler. Dünyaya darılmış ve öfkelenmiştir. Kendisini sevmeyen bu kişi, başka hiçbir şeyi, kimseyi sevemez. Kendisini seven, ancak kendisi dışındakileri sevebilir. Çünkü sevgi, insana özgü bir duygudur. İnsanın en yüce erdemlerindendir. En çok sevmesini bilen insan, çağdaş insandır. Kendisini insan yerine koymayan kişi bu duygudan mahrumdur.

Sevgi, güler yüzle ifade ve sağ duyuyla temsil edilir. İkna edici, eğitici, çekici hitap tarzıyla dile getirilir. Sevgi dayanışmadır, yardımlaşmadır, destektir; insanı, değer ifade eden kavramları yüceltmektir. İnsanlık için yeni şeyler yaratmaktır. Tüm bu yaklaşımlara savaşta şiddetle ihtiyaç vardır. Bu hususlar sivil toplum için ne kadar gerekliyse, savaşan güçler için de ondan daha fazla gereklidir.

"Apocuysan, savaşçıysan gereğine inandığın işleri yapacaksın. Gerekiyorsa taktik olarak geriye adım atacaksın. Görevler karşısında titremeyeceksin. Görevlerin üzerine üzerine yürüyeceksin, fethedeceksin. Engel tanımayacaksın, duraksamayacaksın, ilerleyebildikçe ilerleyeceksin. Gözünü daha büyük hedeflere dikeceksin."

Kırıcı üslup, sert, sekter tavır ve davranışlar, asık surat, çatık kaşlar, küçük görme, değer vermeme, alt etmeye çalışma, horlama, azarlama vb. yaklaşımlar kaynağını sevgide değil, düşmanlıkta bulur. Bu da bir tarafın saflarında uygulandığında, sorunları çözme yerine daha da ağırlaştırır, dolayısıyla karşı tarafa hizmet eder.

Niye bağrında binlerce şehidimizi yatıran, güzellikleriyle bize yaşamı çekici kılan, savaşta da barışta da bize analık yapan toprağımızı sevmeyelim! Niye bizi bağrına basan, emeğiyle, suyuyla besleyen, gözyaşıyla, kanıyla sınırsız zorluklara katlanan, koruyan, güç kaynağımız olan halkımızı sevmeyelim, korumayalım, onun acısına da sevincine de ortak olmayalım! Niye bizim için yirmi yılını katık eden, kendisini bir nokta haline getiren, gecesini gündüzüne katan, bize

insanlığı, benliğimizi kazandıran öncümüzü sevmeyelim! Hangi gerekçeyle sağımızda, solumuzda, önümüzde, arkamızda göğsünü düşmana siper eden, düşmanı yenmek için gencecik canını ortaya koyan silah arkadaşlarımızı sevmeyelim? Neden bir insan olarak, kendimizi sevmeyelim! Neden kanla, canla, başla, yılların emeğiyle yarattığımız değerleri sevmeyelim! Bütün bunları sevmemek için haklı bir neden olamaz. Sevilmeye layık olanı seveceğiz. Sevgiyi birliğe, birliği güce, gücü zora dönüştürerek savaşacağız. Bu duyguyla düşmanı yeneceğiz.

4. BÖLÜM

SAVAŞ BİÇİMLERİ

Savaşacağız! Savaşmak zorunda olduğumuz için savaşacağız. Savaşmak zorunda olduğumuz kadar, savaşı kazanmak zorundayız da. Nasıl kazanacağız? Sadece savaşın savunma, saldırı taktiklerini ortaya koymak veya savaşta rol oynayan faktörleri belirlemek savaşı kazanmak için yeterli değildir. Bir de günümüz dünyasında teknolojinin ve silahlanmanın varmış olduğu boyutları göz önünde bulundurarak, yine savaşı yürüttüğümüz zeminin özelliklerini, koşullarını dikkate alarak, hangi biçimle savaşı geliştirebileceğimizi iyi tespit etmek zorundayız. Bu nedenle, bir kez daha savaşın bazı özelliklerine değinmekte yarar vardır. Gerilla nedir, gerilla neyi hedefliyor, ne zamana kadar gerilla savaşı sürecek, hareketli savaşın amacı ne olabilir, yeni dönemin özelliklerini göz önünde bulundurarak cephe savaşını nasıl geliştirebiliriz ve bu savaş taktiklerine hangi koşullarda başvurabiliriz? İşte bu bölümde yukardaki soruların yanıtları üzerinde duracağız. Bu konuların açıklığa kavuşturulmasıyla savaşta zaman zaman içine girdiğimiz yanılgılı yaklaşımları bertaraf edebileceğimizin inancındayız.

Savaşı daha iyi tanıyalım

Birkaç genel belirlemeyle, birkaç tanımlamayla savaşı bütün yönleriyle tahlil ettiğimiz veya her yönüyle bilince çıkardığımız biçiminde bir sonuca varmayalım. Bizce günümüze kadar, savaşın tanımı için söylenen her şey doğru olsa da, bu sağlıklı ve net bir tanımlamanın ancak yüzde biridir. Çünkü savaş oldukça karmaşık yönleri ve ayrıntıları olan, anlamakta güçlük çekilen, uygulanışı ise zor olan bir sanattır. Savaşta cesaretin, düşmanlığın, sevginin önemini belirttik. Bunların yanısıra başka bazı hususlara da değinmek gerekmektedir.

Savaş alanı tesadüflerle doludur. Tesadüf kaynağını hızlı gelişmede, ani ve köklü değişmelerde bulur. Her an, her şeyle karşılaşmak olasıdır. Bu, hesapta olmayan, beklenmeyen ama savaşın gidişatının ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Sıçramaların ortaya çıkardığı kıvılcımlardır. Tesadüfen kurtulma vardır. Buna bir de kıl payı kurtuluş diyorlar. Tesadüfen düşmana vurmak da vardır. Savaşta tesadüfleri en iyi kullanan komutandır. Tesadüfleri iyi değerlendiren komutan hazırlıklı ve hep tetikte olan komutandır. Ani gelişmeler karşısında ani karar veren, ani kararların uygulanması için de ani adımlar atan komutan tesadüflerden yararlanabilir.

Savaşta tesadüfte daha fazla risk vardır. Aslında savaşçılık, ölümü göze almaktır, her şeyini ortaya koymak ve feda etmek olayıdır. Bu, savaşın bir kanunudur. Gerektiğinde riski göze alanlar savaşı kazanırlar. Riske girmeyenler, savaşı kazanamazlar. İkinciler savaşıyoruz deseler de savaşın dışındadırlar. Oysa savaşmak için savaşın içinde olmak, savaşın kavurucu bütün fırtınalarına bizzat göğüs germek gerekir. Elbette ki, ölüm yanıbaşımızda olur. Ölümle yaşam burnumuzun dibinde olur. Her an gerçekleşebilir. Saçlarımızın arasından geçen kurşunlar, yanımıza düşen şarapnel parçaları bir anda bizi bulabilir. Açlıktan kırılma, soğuktan donma riski de vardır. Tüm ömrünü savaşta tüketmek de vardır. İşte tüm bunlara katlanacaksın. Tehlikesi olmayan, zorlu olmayan, güllük gülistanlık olan bir savaş ne yazık ki henüz keşfedilmedi. Bazı kişiler, benzer savları keşfettiklerini ortaya atsalar da gerçeklikle, savaşla bağının olduğuna inanmamak gerekir.

Savaşın karmaşıklığı, genellikle bulanık bir ortam yaratır. Neyin ne olduğunu, ne amaçla, nasıl geliştiğini zamanında ve bütün doğruluğuyla kavramak zordur. Savaş cephesinden gelen bilgiler çoğunlukla abartılıdır. Biraz da bulanıktır. Net olmayan bilgilere dayanarak hareket etmek, bizi çok zor durumlara düşürebilir. Bu nedenle bilgileri netleştirmek, akıldan yararlanıp değişik yöntemlere de başvurarak bilgileri ve buna bağlı olarak hareket tarzını kesinleştirmek önem arzeder. Bir durum kesinleştiği oranda, o konuda daha da doğru ve somut talimatlar vermek mümkündür.

İşte savaşçının, komutanın kişiliği ve yaşam tarzı, bir de savaşın bu özelliğine uygun bir biçimde şekillenmelidir. Burada düşmanına karşı kin ve öfkeyle dolu olan, dostunu seven, savaşmanın cesaret ve coşkusunu yaşayan, her türlü riske katlanan, zorluklara, acılara göğüs geren, kendisini her gelişime uygun dönüştüren, tesadüflerden iyi yararlanmanın fırsatını yakalayan zeki, zeki olduğu kadar da sorumluluk bilinciyle hareket eden, hitabı kesin ve net olan savaşçıdan, komutandan bahsediyoruz. Yani bütün her şeyini savaşa adamış, savaşın tüm sorunları üzerinde yoğunlaşmış, diğer tüm konuları bir tarafa bırakarak, kendisini bu konuda derinleştirerek nokta durumuna getirmiş komutanın sade yaşam tarzından bahsediyoruz.

Savaşta gerilla

Taraflardan birisinin uzun süreli savaşı, diğerinin ise kısa süreli yıldırım savaşını tercih etmesi, hemen hemen her savaşta görülen bir durumdur. Bu durum, güç dengesizliğinden, koşulların lehte veya aleyhte olma özelliğinden kaynaklanıyor. Kendisini güçlü hisseden, gücünü örgütlü gören, hazırlıklarını tamamlayan, koşullarını da lehte gören güç hemen savaşı başlatır, hemen sonuç almaya gider ve kısa sürede zaferi yakalamaya çalışır. Çünkü zaman ilerledikçe karşı taraf, eksikliklerini giderebilir. Kendisini tamamlama ihtimali belirebilir. Bu nedenle güçlü olanın, egemen olanın genelde başvurduğu savaş tarzı, yıldırım savaş tarzı olur. Bununla sonuç alamayınca özel savaşa, psikolojik savaşa başvurur. En son olarak da topyekün savaş biçimine tırmandırılır.

Güçsüz olanın, aynı zamanda savaşmak zorunda olan tarafın zaferi kazanması için, her şeyden önce zamana ihtiyacı vardır. Bu taraf için kısa sürede zaferi kazanmak mümkün değildir. Ancak uzun bir sürede kendisini örgütleyip bir güç durumuna gelebilir, hazırlıklarını yapabilir ve karşı tarafla boy ölçüşebilecek duruma gelebilir. İşte bu nedenle söz konusu taraf stratejik olarak savaşı uzun zamana ayarlar. Bu tarz genellikle sömürge halklarının özgürlük savaşlarında görülür ve uzun süreli halk savaşı olarak somutlaşır. Biz de bu halklardan biri olduğumuz için, halk savaşıyla sonuç almayı önümüze bir yöntem olarak koymuş bulunuyoruz.

Gerilla, uzun süreli halk savaşının başka bir adıdır. Gerillayla halk savaşı, etle-tırnak gibi birbiriyle ilintilidir. Birbirini yaratır, biri diğerini yaratır; besler, güçlendirir. Dolayısıyla gerilla denilince halk savaşı, halk savaşı denilince de gerilla akla gelir. Halksız gerilla, gerillasız halk savaşı düşünülemez. Halk savaşına başvurmamızın nedeni ne ise onun gerilla taktiği de odur. Gerilla, güçsüzün güçlüye karşı koyuşun adıdır. Gerilla kendini büyüterek ordulaştırmanın, düşmanı darbeleyerek küçültmenin, daraltmanın, işlevsiz kılmanın adıdır. Eğer bir savaş alanında büyük olan taraf, her gün parça yitiriyorsa, küçülüyorsa, bunalımlara giriyorsa; küçük taraf ise her gün kendisini büyütüyorsa, yeni alanlara açılıyorsa, bu, orada gerilla vardır anlamına gelmektedir.

Gerilla vur-kaçtır. Vuruşu parça koparmayı, kaçışı ise kendisini korumayı hedefler. Bunun bütünlüğü ise var olan dengesizliği ortadan kaldırmaktır. Gerillayla zafer kazanılmaz, toprak kurtarılmaz; gerillayla düşmanı tasfiye etmek için, toprak koparmak için gerekli zemin oluşturulur. Bu nedenle rolünü oynamadan gerilladan vazgeçmek kadar, savaşı sadece gerillayla sonuca götüreceğimizi iddia etmek de bir o kadar tehlikelidir.

Ülkemizde gelişen savaşa bakıldığında, günümüze kadar yaratılan değerlerde gerillanın rolü belirleyicidir. Bu, bir süre daha da devam edecektir. Fakat bu, gerilla dışında başka savaş taktikleri uygulanamaz anlamına gelmez. Bizde gerilla rolünü oynamıştır. Ancak halen üzerine düşen görevler de vardır. Bizi düşmanla dengede tutan gerilladır. Bütün bu gelişmeler sağlansa da, eğer savaşımızın gelmiş olduğu aşama dikkate alınarak yeni savaş taktikleri devreye sokulursa gerilla rolünü daha iyi oynayacaktır. Fakat sadece gerillayla sınırlı kalınırsa savaşta tıkanma ve yozlaşma tehlikesi de vardır. Gelinen bir noktadan sonra artık gerillanın küçük çaplı eylemlilikleri savaşın ihtiyaçlarına cevap vermeyebilir. Bu eylemler kitleyi doyurmayabilir, savaşan güçleri tatmin etmeyebilir, düşmanı da ciddi olarak tedirgin etmeyebilir. Burada ortaya çıkan gerçek şudur: Zamanı geldiğinde gerillayı devrede tutmakla birlikte, gerillayı aşan daha gelişkin, daha kapsamlı savaş taktiklerine de başvurmak.

"Gerektiğinde riski göze alanlar savaşı kazanırlar. Riske girmeyenler, savaşı kazanamazlar. İkinciler savaşıyoruz deseler de savaşın dışındadırlar. Oysa savaşmak için savaşın içinde olmak, savaşın kavurucu bütün fırtınalarına bizzat göğüs germek gerekir."

Hemen vurgulayalım ki, sorunun başka bir boyutu daha vardır: Gerek içimizdeki savaşa sol sapma biçimindeki yaklaşımlarla olsun ve gerekse de düşmanın bilinçli olarak hazırladığı tuzaklarla olsun, bir üst savaş taktiğine zamanından önce geçmek son derece tehlikelidir. Düşmanın bu yönlü girişimlerinin olduğunu biliyoruz. Henüz gerillanın rolünü oynamadığı alanlarda bizi harekete geçirecek tahrikler de bulunuyor. Hareketin oturmadığı alanlarda bizi cephe savaşı vermeye zorluyor. Savaşın gidişatını gerçekçi bir biçimde değerlendiren bir komutanın, bu oyunlara gelmemesi gerekmektedir. Ne yazık ki bu oyunlara geldik, halen de geliyoruz. Bir-iki kez dışımızdaki nedenlerden kaynaklanan bir-iki eylem mi yaptık? "Evet, burada gerillanın koşulları vardır" diyoruz. Gerillaya geçelim; birkaç gün büyük birliklerle gezdik mi veya ciddi bir karşı koyuş görmedik mi, bunu hemen hareketli savaşın gerekçesi olarak değerlendirmeye çalışıyoruz. Bir-iki başarılı çatışmaya mı girdik, artık mevzi savaşını verebileceğimizi söylüyoruz. Taktik değişikliklere böyle gidilmez. Taktik değiştirmek için yapılan değerlendirmeler kapsamlı olmalıdır. Dayatılan taktik, olgunlaşmış olmalıdır. Demek ki savaşı tıkanmaktan kurtarmak için bir üst taktiği dayatma gereği kadar, taktiğin zamanlamasını iyi yapmak ve koşullarını daha iyi görmek de gerekiyor.

"Halk savaşımızda, gerillanın stratejik komumu vardır. Askeri olduğu kadar, siyasi bir araçtır da. Hem siyasi, hem de askeri gücümüzün göstergesidir. Savaşımızın savunma, denge ve saldırı aşamasında da başvurulan taktiktir."

Halk savaşımızda, gerillanın stratejik komumu vardır. Askeri olduğu kadar, siyasi bir araçtır da. Hem siyasi, hem de askeri gücümüzün göstergesidir. Savaşımızın savunma, denge ve saldırı aşamasında da başvurulan taktiktir. Günümüze kadar savaşımızı geliştirmede biricik olan bu taktik, günümüzden sonra da başka taktiklerle geliştirilerek güçlendirilecektir. Yani yeni taktikler geliştirme sorunumuz olduğu gibi gerillayı daha geliştirme sorunumuz da vardır. Gerilla, bazı alanlarda önemli bir rol oynamışsa da, halen gerillanın yeterli olmadığı alanlar da var. Bu alanlarda da rolünü mutlaka oynamalıdır. Hele hele gerilla, düşmanın geri cephesindeki rolünü tam oynamamışsa bundan sonra düşmanın geri cephesinde rolünü oynayacaktır. Şehir gerillacılığı yeni yeni gelişiyor. Gerillanın düşman metropollerine sıçratılması yeni yeni geliştiriliyor. Hatta bunu da aşan bir biçimde gerillayı uygulamak gerekebilir. Gerillaya bu rolünü oynatmak, günümüzde ve gelecekte bir görevdir. Öyleyse gerillayı geliştirme sorunu üzerinde daha çok duracağız. Onun savaş yöntemlerini, taktiklerini daha çok geliştireceğiz. Bu tarzla, daha çok yönelmemiz gereken hedefler, düşmana vurulması gereken darbeler var. Düşmanlarımız sevinmesinler, dost görünümlü düşmanlar da sevinmesinler. Ürktükleri bu silahtan, zamanı gelmeden vazgeçmeyeceğiz. Bu silahı, öyle kolay kolay işlevsiz kılmayacağız.

Gerillayı, bir yaşam tarzı, bir vuruş tarzı olarak bütün bir halka mal edeceğiz. Gerillayı bırakmak bir tarafa, bilakis halkı gerillalaştıracağız. Gerillanın ulaşılmaz yaşam tarzını halkımıza sunacağız. Ona, "gerilla gibi düşmanını vur" diyeceğiz. Bu noktada Kürdün isyancı geleneği olan kozik (mevzi savaş) alışkanlığını aşarak, gerillanın vur-kaç taktiğini, bilinçli, örgütlü savaş tarzını ve hareketliliğini hakim kılacağız. Birey olarak gerilla gibi yaşayacağız. Ordumuz gerilla ordusu olacak, halkımız da gerillalaşacaktır.

Bu noktada, dostların kaygılanmasına gerek yoktur, düşman kaygılansın, çünkü bu savaş tarzının, Kürdistan koşulları göz önüne getirildiğinde, en doğru savaş tarzı olduğu pratikte kanıtlanmıştır. Bununla sonuç alacağımız ortaya çıkmıştır.

Hareketli savaş

Bu savaş taktiğine de herkesin doğru yaklaştığını söyleyemeyiz. Bazıları çok çeşitli biçimlerde hareketli savaşı günlerce süren çatışma olarak, büyük birlikler olarak, büyük eylem olarak veya büyük alan almak olarak değerlendirebilir. Ama bu doğru değildir. İşte hareketli savaş konusunda böyle yanlış bilgiler olduğu için buna değinme gereğini duyduk. Hareketli savaş, bir alanı düşürme savaşıdır. Veya başka bir deyişle, bir alanda var olan düşman hedeflerini düşürme tarzıdır. Yani artık gerillayla darbelenen düşman, oldukça yıpranmış, işlemez hale gelmiştir. Düşmanı bu kez hareketli savaşla ortadan kaldırıyoruz. Düşmanın alandaki askeri hedeflerine yöneliyoruz. Onun askeri hedeflerini, garnizonlarını sıkıştırıyor,

sosyal dayanaklarını çökertiyor, kültürel kurumlarını işlemez kılıyor, ekonomik kurumlarını yerle bir ediyoruz. Düşmanın çalışmalarını ve hareketlerini tümüyle durduruyoruz. Her türlü örgütlemesine şiddetle yöneliyoruz. Bu hedeflerimize ulaşmak için de zengin taktiklere başvuruyoruz. İşte biz buna hareketli savaş diyoruz. Yani bunun gerilladan farklı yanı, darbelemeyi değil, temizlemeyi önüne hedef olarak almasıdır.

"Savaşta acıma yoktur. 'İnsan insana acır' denilir. Doğru, insan hayvanlara da acır, ama canavarlara, canavarlaşan insanlara acımak, acıyanın sonunu getirir. Bunun tasfiye olmamızı getirmekten başka bir sonu da yoktur. Daha da öteye gidiyoruz ve diyoruz ki; düşmana gözükaraca vurulmalı, her vuruşta kinimiz fışkırmalıdır."

Hareketli savaşın eylemliliği günlere, hatta aylara yayılabilir. Bu, mevziye yatma, günlerce mevzide çakılma anlamına gelmemektedir. Bunu reddediyoruz. Hareketli savaşın gerilladan bir farkı da operasyon şeklinde değişmesi, eyleme birden fazla birliğin katılması, uzun bir zamanı alması, geniş bir saha üzerinde gelişmesi ve çeşitli düşman hedeflerine yönelmesidir. İşte hareketli savaşın bir özelliği de budur. Düşürmek istediğin alan hakkında bilgi alıyorsun. Bilgi almak için çok sayıda insan görevlendiriyorsun; daha değişik kanallardan da bilgi alıyorsun. Keşif yapıyorsun, çok kapsamlı bilgilere ve bunların değerlendirilmesine ulaşıyorsun, tartışıyorsun. Alanı düşürmeyi gerekli görüyor ve kararlaştırıyorsun. Kararı nasıl uygulayacağını belirliyor, genel taktiği tespit ediyorsun. Alanda ne kadar hedef varsa tartışıyor ve bunlara yönelmeyi hedefliyorsun. Bütün bu planları genel bir planlamaya ulaştırıyorsun. Temel ile tali eylemleri tespit ediyorsun. Tali eylemleri sıralıyorsun, başlangıç ve bitiş eylemlerini tespit ediyorsun. Nerede suikast, nerede mayınlama, nerede sabotaj, nerede yakma, nerede tahrip etme, nerede yanıltma, nerede pusu, nerede planlı çatışma, nerede baskın, nerede kuşatma olacak? Ayrıca bu eylemler hangi koşul ve zamanda olacak; tüm bu eylemler nerede koordine edilecek; hesapta olmayan güçlere nasıl karşı konulacak; bu karmaşık plan, ne kadar güçle yapılacak, nereye ne kadar güç yerleştirilecek, nereler tutulacak; hangi birlik ilk olarak nereden yönelecek, ikinci yönelim nereden olacak; operasyonun birinci, ikinci, üçüncü hedeflerinde ne amaçlanacak? Tüm bunların planlanması yapıldıktan sonra mevzilendirmeye geçiyoruz. Mevzilendirme de bir çırpıda olmaz, bazen günleri, hatta haftaları alabilir. Bu da tamamlandı mı, operasyonu başlatıyoruz. Bir birlik baskın yapıyor, geri çekiliyor, başka birlik pusudadır, gelen düşman takviyesini pusuya düşürüyor, geri çekiliyor. Başka birlik başka yerde çatışmaya giriyor, küçük gruplar şu veya bu şekilde hedeflerine yöneliyorlar. Bu şekilde operasyon gelişiyor. Operasyonu başlatan birlikler alanın başka köşesinde başka bir eyleme girişiyor. Yani bir birlik ilerliyor, diğeri geri çekiliyor, birisi yol alıyor, diğeri pusu atıyor. Onlarca birlik de devrededir. Düşman hedefleri baskı altındadır. Yine düşman kuşatmaya alınmıştır, güçlerimiz ise atağa kalkmıştır. Artık eylem anıdır. Operasyon komutanı gece gündüz harekatı yürütmeye çalışıyor, tıkanıklıkları aşıyor, yeni taktikleri devreye koyuyor. Birlikler, savaşçılar bir yandan vuruyor, diğer yandan çıkıyorlar. Olağanüstü bir çalışma içerisindedirler. Çok çalışıyorlar, çok yoruluyorlar. Planda belirlenen hedefe ulaşmak için, döneme böylesi bir çalışmayı dayatıyorlar. Yüz tane girişimde bulunun diyorlar. Bunların önemli bir bölümü başarılıyor ve alan düşürülüyor. Alan düşürmek, düşmanı alandan çıkarmaktır, onun etkisini sınırlamaktır.

Hareketli savaşın cephe savaşından farklı yönü, alan tutmamaktır. Sadece düşmandan temizlemekle sınırlıdır. Hareketli savaşta toprak savunmak yoktur. Bir birliğin, günlerce çatışmaya girmesine gerek yoktur. Ama gerilla gibi de birkaç tane vurkaç eylemiyle de sınırlı değildir. Küçük gruplarla sürdürülen savaş da değildir. Küçük grupların yürütecekleri savaş olsa da, esasında büyük birliklerin yürütecekleri savaşlardır.

Ülkemizin birçok alanında, savaşımızın gelmiş olduğ düzey, artık bu savaş taktiğimizin uygulanmasını olanaklı kılıyor. Hatta deneme kabilinde de olsa, yer yer girişimler yapıldı. Acemiliklerle dolu olmasına rağmen bu girişimlerde önemli başarılar elde edildi. Bu da koşullarımızın hareketli savaş ortamına uygun olduğunu gösterir. Tabii ki, bu uygulamayı yaygınlaştırmak ve başarı şansını artırmak için daha büyük, daha kapsamlı ve çok yönlü düşünmek gerekiyor. Zengin ve birden fazla planlara ulaşmak gerekiyor. En önemlisi de koordineyi, tüm güçleri harekete geçirmek için oturtmak gerekiyor. Bu da komutanın çalışma ve yaklaşım tarzını hareketli savaş tarzına uygun biçimde değiştirmesiyle mümkündür. Gerilla savaşına dayatılan taktik yaklaşımlar bu savaş tarzına yetmez.

Bir alanda hareketli savaş koşullarının oluşup oluşmadığını anlamak için şunlara bakmak gerekir: Düşman önemli oranda darbelenmiş veya işlemez hale getirilmiş mi? Araziye bir hakimiyetimiz var mı? Alan kitlesi kazanılmış mı? Birlik komutanlarımızda, savaş güçlerimizde bir yoğunlaşma, bir örgütlülük oluşmuş mu? Depolamalarımız, cephanelerimiz yeterli mi? Elimizdeki teknik ne kadar yeterli, muhtemelen düşman saldırılarına ne kadar direnebiliriz? Tüm bu sorulara olumlu cevap verilmesi gerekir. Birine değil tümüne cevap bulmak gerekir. Eğer bu sorulara verilen cevaplar olumlu ise hareketli savaşın koşulları oluşmuş demektir. O zaman tereddütsüzce, girişime cesaret etmek gerekir.

Gerilladan hareketli savaşa geçerken, elbette ki, bir geçiş süreci yaşanır. Bu konuda zorlanmalar, kayıplar, riskler de olur. Hatta ilk adımların başarısızlıkla sonuçlanması ihtimali de vardır. Bu geçiş sürecinde riski ve kayıpları asgariye indirmek, başarı şansını artırmak için ilk operasyonlar dar olabilir. Rahatlıkla hareket edebileceğimiz bir alan olabilir. Tecrübe kazandıkça, operasyonlarımızın kapsamını artırabiliriz. Operasyonlarımızı daha da kapsamlılaştırıp güçlerimizi harekete geçirebiliriz. Önce bir yerelde, sonra bir mıntıkada, bir bölge düzeyinde geliştiririz. Birkaç bölgede ve hatta eyalet içinde geliştiririz. İki eyalette geliştiririz. Giderek imkan dahiline girmişse, ülkenin büyük bir bölümünde geliştirebiliriz.

Cephe savaşı

Bu savaş tarzının hangi koşullarda verilebileceğini, nasıl geliştirilmesi gerektiğini, tekniğin bu konudaki etkisini kısaca da olsa anlatmakta yarar vardır. Çünkü genellikle soruna yanlış yaklaşılmaktadır. İstenildiğinde cephe savaşının verilebileceği veya cephe savaşında hareketliliğin olmadığı biçiminde bir yaklaşım vardır. Cephe savaşı, toprak tutmayı, toprak savunmayı hedefleyen bir savaş tarzıdır. Genellikle güçlerini dengelemiş devletler arasında yürütülür. Tarihte, tekniğin fazla gelişmediği dönemlerde bu savaş tarzı, oldukça yaygındır. Fakat teknik geliştikçe, savaşım biçiminde de değişiklikler olur. Eski biçimde ısrar edenlerin fazla başarılı olmadıkları görüldü. Son İran-Irak Savaşı buna örnektir.

Cephe savaşı toprak tutmaktır. Fakat toprağa çakılıp kalmak anlamını taşımamaktadır. Hareketsizlik de değildir. Cephe savaşında hareketlilik vardır. Ve cephe, kendi içinde değişkendir. Özellikle bu konuyu açmayı yararlı görüyoruz. Gelişen tekniği göz önünde bulundurursak mevzisini deşifre etmiş bir savaşçı ne kadar korunabilir, bir dağ veya bir alan ne kadar dayanabilir? Geçmişte kılıç-kalkanlı saldırılara karşı bir kaleyi, bir sur'u yıllarca savunmak mümkündü. Yine ateşli silahların fazla gelişmediği dönemlerde, özellikle hava tekniğinin ortaya çıkmadığı koşullarda, sokaklarda barikatlar kurarak bir şehri elde tutmak mümkündü. Arazinin stratejik noktalarına, geçitlerine yerleşerek bir süre araziyi tutmak mümkündü. Birçok halk dağlara yerleşerek kendisini bir süre koruyabiliyordu. Ama mevcut tekniğe rağmen, bir kaleyi savunabilir miyiz? Bir şehri savunabilir miyiz? Bir tepeyi, bir araziyi savunabilir miyiz? Arazinin elverişli özellikleri, savaşçının savaşma gücü ne olursa olsun, eski tarz cephe savaşının sonuç almadığı kesindir. Hele bir de cephe savaşının koşulları yoksa bir gücün bu savaş tarzını uygulaması, tamamen intihardır. Şunu söylüyoruz: Cephe savaşı hareketsizlik değil, hareketliliğin ta kendisidir. Yani savaşçı bir mevziyi bırakır diğerini tutar, birlik bir tepeyi bırakır, diğer bir tepeyi tutar. Bir gün bir yerde, başka bir gün başka yerde cephe oluşturulur. Bazen ileri cephelerde, bazen de düşmanı içlere çekmek için yeni cephelerde savaşılır. Bazen göğüs göğüse cephe savaşı yürütülür, bazen geçici cepheler hazırlanır, bazen sökülmesi zor cepheler oluşturulur. Her cephenin ileri öncüleri ve geri takviyeleri olur. Bu hususlar sadece güçler için değil, silahlar için de geçerlidir. Bir silah hep aynı mevzide kullanılmaz. Silaha rolünü oynatmak için, sürekli yerini değiştirmek gerekir.

Geçmişte de cephe savaşında bu tür hareketlilikler vardı. Ama günümüzde, daha çok vardır. Çünkü tekniğin gelişimi bunu etkiliyor. Teknik, taktikleri etkiliyor. Denilebilir ki, sekiz yıl süren İran-Irak Savaşı'nın her iki tarafın ağır yenilgisiyle sonuçlanması, biraz da tekniğin gelişmini gözardı etmelerinden kaynaklanıyordu. İki taraf da cephe savaşını esas aldı ve bunda da ısrar etti. 2. Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği'nin Hitler Almanyası'nın ordusuna karşı kazandığı mucizevi zaferin bir nedeni de tekniğin gelişimini göz önünde bulundurarak değişken esnek cephe savaşını, cephedeki hareketliliği esas almasıdır. Kızıl Ordu gerektiği kadar geri çekilerek kendi cephelerini güçlendiriyor, düşman cephesini zayıflatıp öyle zafer kazanıyor.

"Hareketli savaş, bir alanı düşürme savaşıdır. Veya başka bir deyişle, bir alanda var olan düşman hedeflerini düşürme tarzıdır. Yani artık gerillayla darbelenen düşman, oldukça yıpranmış, işlemez hale gelmiştir. Düşmanı bu kez hareketli savaşla ortadan kaldırıyoruz."

Körfez Savaşı'nda, Saddam'ın dev askeri gücü, yönelen saldırılara karşı tek bir gün bile korunamamıştır. Cepheyi olağanüstü geliştirmesi, savunmaya yetmemiştir. Ulusal kurtuluş güçlerimize yönelik Güney'de geliştirilen saldırılar karşısında güçlerimizin kahramanca savaşmasına rağmen, sadece bu biçimiyle toprak kazanılamamıştır. Toprağı kırk gün savunmamızda gösterilen kahramanlıkların yanısıra, dağların sarp olması önemli bir rol oynamıştır. Fakat sonuç, bu faktörlerin yeterli olmadığını ortaya koymuştur.

Bugün ülkemizde savaş yeni bir aşamaya girmiştir. Düşman bazı alanlardan tamamen çekilmiştir. Hemen hemen dağlık alanların tümünden çekildi. Acaba düşmanın boşalttığı bu toprakları tutup, toprak savunmasına geçilmeli midir? Belki düşman savaşta yıprandığı için güçlerini toparlayarak kendisini savunmaya alıyor olabilir. Belki de her iki nedenden dolayı bazı alanları boşaltmış olabilir. Nedeni ne olursa olsun, biz buraları boşalttığından hareketle toprak savunmasına geçmeyeceğiz. Eğer düşman, fazla zorlanmamasına rağmen geri çekilmişse ve biz de bu boşluğu doldurmak amacıyla toprağa yerleşmişsek, unutmayalım ki düşman bir kez daha yönelecektir. Kendisine hedef oluşturarak saldıracaktır. Elindeki tekniği kullanma fırsatını değerlendirecektir. Bu noktada, ağır kayıplar verebiliriz. Geri çekilme kaçınılmaz olur. Bu durumda kârımızdan çok, zararımız olur. Bu biçimde hem gerilladan, hem hareketli savaştan ve hem de topraktan oluruz. Eğer düşman zayıfladığı için geri çekilmişse bu durumda yine güçlerimizin bir noktada toplanmasının hiçbir nedeni yoktur. Bu güçleri atıl bırakmaktan, pasif bir ortamın içine itmekten başka bir işe yaramaz. Hatta düşmanın diğer alanlara yerleşmesine yardımcı olur. Öyleyse yapılması gereken doğru şey düşmanı diğer alanlardan da geri çekilmeye zorlamak için onu daha da yıpratmaktır. Yıpratma savaşını daha da derinleştirmektir. Yine eğer düşmanın geri çekilmesi hem bilinçli bir tuzak kurmaktan ve hem de kendisini savunma amacından kaynaklanıyorsa, yapacağımız şey tuzağa düşmemek, onun daha da gerilerine yönelmektir.

Her şeyden önce Kürdistan koşulları ve karşımızdaki düşmanın karakteri, yürüttüğümüz savaşta dikkate alınması gereken hususlardır. Cephe savaşına yaklaşımımız ve kurtarılmış bölge anlayışımız bu gerçekleri dikkate alan tarzdadır.

Peki nasıl olacak? Kırsalı, küçük-büyük yerleşim birimlerini, küçük-büyük kentleri, ülkenin tamamını nasıl kurtaracağız? Aslında günümüzde yürütülmekte olan savaşın ortaya çıkardığı bazı gerçekler, bu soruları da önemli oranda aydınlatmıştır. Biz yaygın, ilginç taktiklerle, savaşan gerillayla, hareketli savaşla, hareketli savaşın en gelişkin biçimiyle düşmana vuracağız. Düşmanı her taraftan yıpratacağız. Yıpranan düşman, bugün görüldüğü gibi, bazı alanları gözden çıkarmak zorunda kalacak ve güçlerini toparlamak için geri çekilecektir. Oluşan bu boşluğu, savaşımızın ortaya çıkardığı yeni bir imkan, yeni bir fırsat olarak değerlendireceğiz. Buraları savunmaya geçmeden, savaşın bir geri üssü durumuna getireceğiz. Sıçrama tahtası yapacağız. Buralardan gerillayı ve gerillanın en gelişmiş biçimi olan hareketli savaşı sevk ve idare edeceğiz. Düşmana daha fazla yöneleceğiz. Böylelikle düşman geri çekilmeye devam edecektir. Bazı alanları tümden bırakacaktır. Hatta kırsal alanın tamamını da boşaltacaktır. Buraları da savunmayacağız. Üzerimize gelir, geri çekiliriz, dağılırız, arkasına geçeriz, kuşatmaya alırız. Daha etkili vururuz. Bu sefer de çarşıdaki pirince uzanırken, evdeki bulgurdan olur. Bazı şehirleri bırakmak zorunda kalacaktır. Şehirleri de korumayacağız. Öyle barikat, öyle askeri kordon oluşturmayacağız. Düşman nereye çekiliyorsa, oraya gideriz. Gerisine sızarız, metropollerine sızarız, gerekirse oradaki Kürdistanlılara dayanarak bir gerilla mücadelesini de orada geliştiririz. Bu durumda da çekilmeye devam edecektir. Tüm ülkeyi bırakmak zorunda kalacaktır. Hem de öyle koşullu değil. Çünkü bundan başka yapabileceği bir şey de olamaz.

Özellikle günümüzde "en iyi savunma, saldırıdır" ilkesini esas alıyoruz. Topraklarımızı kurtarmak, kurtarılan toprakları savunmak ve düşmanın saldırı planlarını boşa çıkarmak için saldırıyoruz. Belki, kaba anlamıyla savunma tedbirleri görünmüyor. Fakat saldırı, en güçlü savunma tedbiridir. Ülkemiz kurtulsa da savunma politikamızın özü bu olacaktır. Öyle fiziki engellerin savunmada rol oynayabileceğini sanmıyoruz.

Toprağı savunmasak, halkın korunması nasıl sağlanır, üretim nasıl sağlanır, ekonomi nasıl örgütlenir vb. sorular da gündeme gelebilir. Nitekim çoğu komutan, bu hususlara takılıp kalmaktadır. Bir halk savaştaysa hangi savunma tedbirlerini geliştirirsek geliştirelim kayıp veririz. Yine de halk açısından en iyi savunma, halkın tümünü savaşkan kılmak, hareketli kılmaktır. Gerekirse bir halk, topraktan kopacak, üretimden kopacak, "her şey savaş için" diyecek ve savaşı bir an önce sonuçlandırmak için çalışacaktır.

5. BÖLÜM

SAVAŞ VE BARIŞ

Savaşın özünü anlayanlar, barışın koşullarını tahlil etmede zorlanmazlar. Aksi takdirde savaşa hayalci yaklaşanlar, barışa da hayalci yaklaşırlar ve savaşla barış arasındaki ilişkiyi göremezler. Bu nedenle savaşın bazı yönlerini bir daha hatırlatmakta, barışın koşullarını ortaya koymakta yarar görüyoruz.

Bir kez daha savaşa yaklaşım üzerine

Bir insan veya bir güç, savaşmaya karar verdi mi, savaşı kazanmak için her şeyini ortaya koymak zorundadır. Çünkü onun için önemli olan kazanmaktır. Savaşı kaybetmek eğer beraberinde her şeyi kaybetmeyi de getiriyorsa, o zaman söz konusu güç kazanmak için hiçbir bedelden, riskten kaçınamaz. Savaşı ticarete benzettik. Tüccar ticaret yaparken, iflas etmemek için her türlü tedbiri alır. Ancak yine de iflası göze almak zorundadır. Savaş bir maçsa, bir oyunsa her iki taraf da düşüp yere serilmeyi, oyunu kaybetmeyi göze almak zorundadır. Demek ki, savaşın kazanılmasıyla çok şey kazanılacağı gibi, çok şey de kaybedilebilir. İyi savaşçılık kaybetmemenin tedbirlerini almak, kazanmanın girişiminde bulunmaktır.

Savaşa cesaret edildikten sonra, onun tüm süreçlerini de cesaretle

karşılamak gerekir. Meydana inmekten çekinmemek gerekir. Kıyısından, köşesinden yakalayarak, ucuz yaklaşımlar sergileyerek savaşın kazanılmayacağını iyi görmek gerekir.

Savaş; iki hasmın birbirini alt etme uğraşısıdır dedik. Fakat bu, dar ele alınmamalıdır. Savaş derken, ilk akla gelenin silahlı mücadele olduğunu biliyoruz. Fakat savaş sadece silahlı mücadeleden ibaret değildir. Silahlı mücadele, bunun örgüt tarzı olan ordu, dolayısıyla askeri faaliyetler, savaşın temelini ifade eder. Bunlar olmadan, savaş kazanılamaz. Fakat sadece bunlarla da savaş kazanılamaz. O halde olay daha derin ve kapsamlıdır. Siyasi yollar tıkandığı için silahlı mücadeleye başvurulmuşsa da politik faaliyetlerin önemli bir rolü vardır. Ayrıca güçlü bir savaşın giderlerini, ancak güçlü bir ekonomi karşılayabilir. O halde, ekonomik faaliyetlerin önemi vardır ve bunu savaşla ilişki içinde ele almak gerekiyor. Kültürel faaliyetler de hakeza önemlidir. Savaşın gelişimi için, savaş kültürü gereklidir. Diplomasi alanı tümüyle kapatılmışsa da girişim yapmak, bu alanı açmak önemlidir.

En önemlisi de savaşan gücün belli bir kitleye dayanmasıdır. Haklı-haksız, ilerici-gerici olsun kitlenin nabzını elde tutmayan, kitleye dayanmayan, kitleden güç almayan hiçbir savaş, başarıyla sonuçlanamaz. Bazı başarılar elde edilmişse de bu, kısa soluklu olur. Hele hele uzun süreli soluklara dayanan tek güç, kitledir. Kitle desteği olmadı mı, silahlanma dev boyutlara ulaşsa, ekonomi bir o kadar gelişse, diplomatik alanda zafer kazanılsa da savaş kazanılamaz.

Savaş gerekli hiçbir taktiği veya hiçbir yöntemi dıştalamaz. Anlayışımıza uygun ilerletecek, güçlendirecek her türlü taktik denenip uygulanabilir. Ama önce denenir, sonra uygulanır. Özgülde denenir, genele mal edilir. İlkel-geleneksel yöntemler de, yeni ve özgün yöntemler de denenir. Bu anlamıyla denilebilir ki, savaş taktikteki zenginlik olayıdır. Taktikteki zenginlik eşittir savaştaki zenginliktir. Tek yönlü uygulama, savaşın daraltılması, tıkatılmasıdır. Taktikler birbirini güçlendirme, geliştirme temelinde uygulanır. Her bir taktik, yeni bir taktiğin oluşumuna zemin edilir ve öyle olursa bir anlamı olur.

Savaş tüm olanakların birlikte seferber edilmesi olmasa da, daha fazla olanağın harekete geçirilmesi olayıdır. Savaşan bir güç, tüm olanaklarını harekete geçirerek sonuç almaya çalışabilir. Fakat bu güç hiçbir zaman başaramaz. Bunun yerine, sahip olduğu olanakların daha fazlasını harekete geçirmeyi esas almalıdır. Tabii ki bunu yaparken, savaşın süreklilik kazanması ve bazı yenilgilerin ortadan kaldırılması için güçler yeni olanaklar bulmak zorundadırlar. Bu nedenle, yeni olanak ve fırsatlar yaratmak durumundadırlar. Bunun için de dayandıkları potansiyele yüklenip onu en iyi bir biçimde işlemek zorundadırlar. Savaşta mevcut olanakları kullanmakla sınırlı kalana komutan diyeceksek, mevcut olanaklarla yeni olanaklar yaratana da "deha komutan" diyebiliriz.

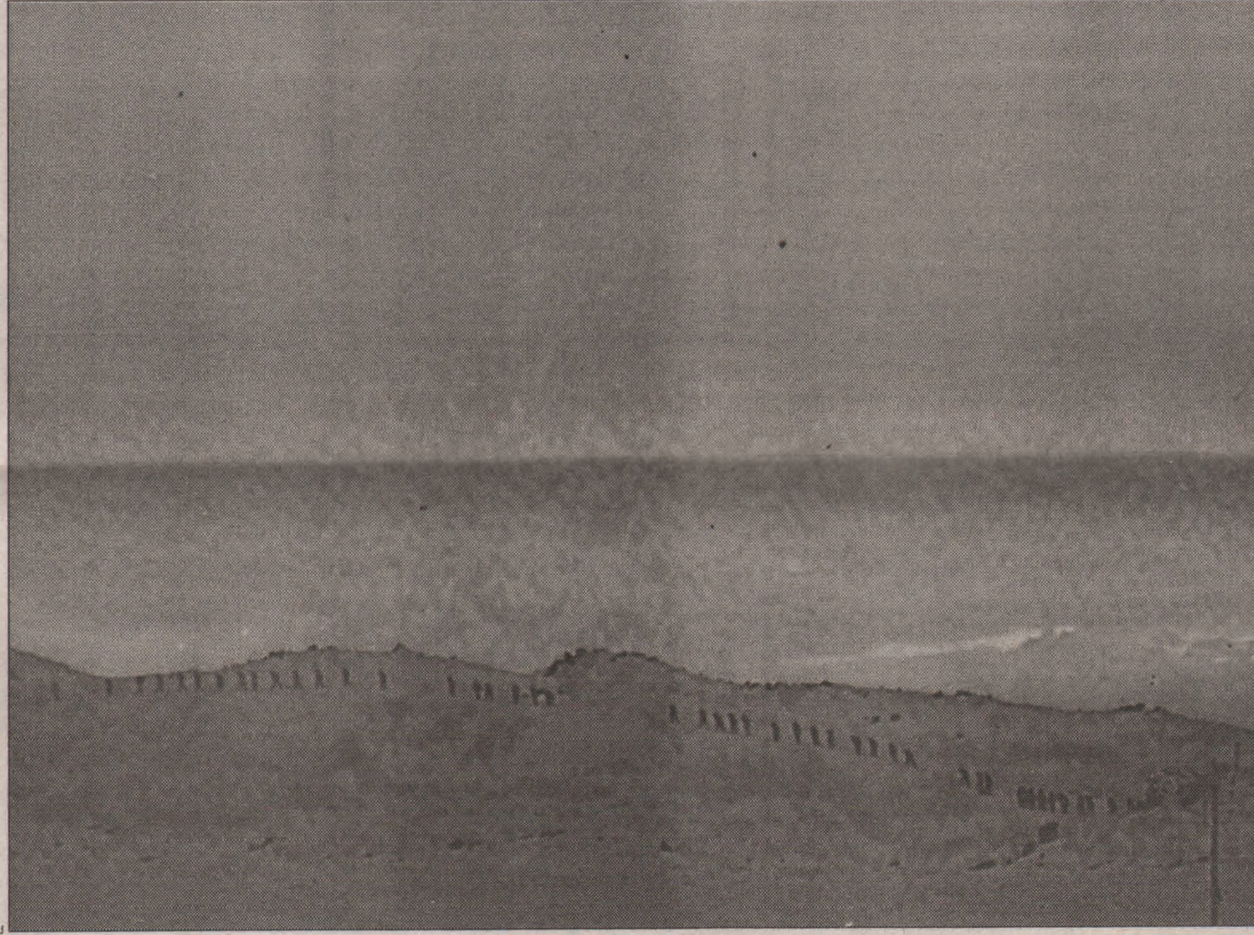
İyi birer komutan olmadığımız, bir de bu noktada ortaya çıkıyor. Bu noktada düşman bizden daha fazla savaşın üslubuyla hareket ediyor. Özel savaş diyor, psikolojik savaş diyor, sınırlandırılmış savaş diyor ve daha da ileriye giderek topyekün savaş diyor. Topyekün savaş için, topyekün savaşı kazanmak için her şeyimizi ortaya koyacağız deyip, devlet bütün imkanlarını, bütün kurumlarını devreye koyup savaşı bütün alanlara yayıyor. Yurt dışında, yurt içinde yürütüyor, siyasi, diplomatik alanda yürütüyor. Ekonomik alanda yürütmeye çalışıyor. Yine buna yargı kurumlarını katıyor, basın-yayını katıyor. Askeri faaliyetlere önem verdiği kadar, propaganda, ajitasyon faaliyetlerine de önem veriyor. Büyük düşünüyor, küçük düşünüyor. Uzun vadeli tedbirler, kısa vadeli tedbirler alıyor. Derken, savaşı geliştiriyor. Esasında savaşa bu şekilde yaklaşımı doğrudur. Buna rağmen kazanamamışsa, hatta daha da kaybetmişse bu, doğru yapmadığından değil, karşı tarafın değişik şekilde kendisinden baskın çıkmasındandır. Yani düşman, yenilmez bazı yanlarımıza yeniliyor. Bu yenilgi ona her şeyi kaybettiriyor. Oysa, bizim olanaklarımız daha fazladır. Savaşı her alana yayma, geniş bir kesime mal etme, her türlü yöntemi kullanma bizim inisiyatifimiz dahilindedir. Kitle bizimdir, arazi bizimdir. Güçlü bir ideolojiye dayanan ve bu ideolojiyle, saldırı ruhuyla donatılan savaşçı bizimdir. Düşman tarafından ulaşılamayan, destanlara konu olabilecek normal yaşam sınırlarını zorlayan ve insanın gücünü kanıtlayan yaşam tarzı bizdedir.

> ***"Savaş gerekli hiçbir taktiği veya hiçbir yöntemi dıştalamaz. Anlayışımıza uygun ilerletecek, güçlendirecek her türlü taktik denenip uygulanabilir. Ama önce denenir, sonra uygulanır. Özgülde denenir, genele mal edilir. İlkel-geleneksel yöntemler de, yeni ve özgün yöntemler de denenir. Bu anlamıyla denilebilir ki, savaş taktikteki zenginlik olayıdır."***

İlerici olan biz, haklı olan biz, çağdaş olan biz, gelecek vaat eden yine biz. Düşmanın bu avantajları da yoktur. Eğer biz mevcut bütün güçlü yanlarımızı daha iyi kullanabilseydik, düşmanın tekniğini de, devlet yapısını da tümden boşa çıkarabilirdik. Bu düşmanı kırk kez yenilgiye uğratmanın imkanları bizde vardır.

Halen düşman her yönüyle yenilgiye uğratılmamışsa bu, bizim var olan imkanlarımızı kullanamamamızdan kaynaklanıyor. "Bu kadar yapılabilirdi, bundan daha fazla yapılamazdı" demek gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Özellikle geçmişte ve hatta günümüzde de bazı sıkıntılarımızın olduğu bir gerçektir. Bazı şeylerin neden yapılmadığına anlam vermek zor değil. Fakat böyledir diye kendimizi yanıltmayacağız. Sıkıntılarla birlikte, olanaklar da vardır. Kestiremediğimiz imkanlarımız da vardır. Bugün bunları anlıyoruz, yeni yeni keşfediyoruz. İyi bir gelişmedir, fakat gecikmiş bir gelişmedir. Gecikmemiz komutanlaşmamamızdan, savaşa hükmedemememizden kaynaklanıyor.

> ***"İlerici olan biz, haklı olan biz, çağdaş olan biz, gelecek vaat eden yine biz. Düşmanın bu avantajları da yoktur. Eğer biz mevcut bütün güçlü yanlarımızı daha iyi kullanabilseydik, düşmanın tekniğini de, devlet yapısını da tümden boşa çıkarabilirdik."***

Savaşta barış koşulları

Barış, savaş gerçekliğinin diğer bir yüzüdür. Savaş olmadan, barış olmaz. Barış ortamının bozulması, savaşın nedenidir. Bu anlamda savaş barışı doğuruyor. Kötülük olduğu sürece bu devam eder. İnsanlar arası kötülük ortadan kalktı mı, insanla doğanın savaşı başlar. Savaş böyle bir şekillenmeyle devam edip gider.

Savaşta, barışı olanak dahiline getiren nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1- Güçlerden biri, hasmını tasfiye etmişse veya önemli oranda güçten düşürmüşse, bu durum barışa yol açar.

2- Savaş tıkanmışsa, iki taraf da birbirine üstünlük sağlayamıyorsa, tarafların barışmaktan başka çareleri kalmamıştır. Taraflardan birisinin tasfiyesiyle sağlanan barış, uzun süreli olabilir. Taraflardan birisinin zayıf düşmesiyle sağlanan barış kalıcı değildir. İki tarafın tıkanmasıyla sağlanan barış ise geçicidir.

Kısacası, günümüz dünyasında mevcut bütün barışlar geçicidir. Çünkü savaşın nedenleri vardır. Dolayısıyla bu barışlara da pek barış denilemez. Bunlar yeni bir savaşın hazırlık süreci olarak değerlendirilebilir. İran-Irak Savaşı tıkandığı için barışla sonuçlandı. Fakat çok geçmeden Körfez bunalımıyla bu barış tekrar bozuldu. Körfez Savaşı, Irak'ın yenilgisi sonrası imzalanan bir anlaşmayla sonuçlandı. Günümüzde İsrail-Filistin görüşmesini ve anlaşması da bu çerçevededir.

Sonuç

Savaşı istemediğimizi, savaşa karşı olduğumuzu, savaştansa barışı tercih ettiğimizi, bunun için üzerimize düşen görevlerin gereklerini yerine getireceğimizi belirttik. Fakat tüm bu istek ve taleplerimize rağmen, karşısında savaştığımız gericilik, bu insani taleplerimize insanca cevap vermemiştir. Toptan imhamızı hedefleyen savaşla karşılık vermiştir. Barış uğruna bir halkın imha olmasını, insanca yaşama hakkından olmasını göze alamayacağımıza göre, biz de başkomutanımızın dediği gibi barışa da var olacağız, savaşa da. Her ikisi için de kapıları aralamak zorunlu bir görevimiz oluyor.

Günümüze kadar yürütülen savaş, barışı biraz daha yakınlaştırmıştır. Fakat tam anlamıyla imkan dahiline sokmak için, savaşın daha da geliştirilmesi gerektiği ortadadır. Öyleyse bugün, her zamankinden daha fazla savaşı geliştirme göreviyle karşı karşıyayız. Savaşı geliştirebileceğimiz ortaya çıkmıştır. Savaşta bazı sonuçlara ulaşacağımız da anlaşılmıştır. Savaşın gereğini yerine getirmemek için, öyle ciddi bir engel de kalmamıştır.

Savaşı daha iyi geliştirmek amacıyla dünya devrim tarihlerini inceliyoruz. Ama en fazla da geçmiş savaş pratiğimizi inceliyoruz. Son derece zengin deneyimler, tecrübeler ediniyoruz. Önemli tespitlere varıyoruz. Savunma nedir, saldırı nedir? Savunmadan saldırıya, saldırıdan savunmaya nasıl geçilir, geri çekilmenin, hamle yapmanın koşulları, topyekün savaş, çeşitli savaş biçimleri, savaşta halk, savaşta teknik, savaşta iklim, savaşta zaman, savaşta insan faktörü vb. hususlarda oldukça netleşiyoruz. Bu soruları önemli oranda aydınlatmaya çalıştık.

Savaş teorisinin oluşturulması, savaşın geliştirilmesi için sadece bir adımdır. Bir de ikinci adıma ihtiyaç vardır. Bu da savaşın örgütü olan ordudur. Başlatılan ordu kuruluşunu başarıyla tamamlama görevimiz vardır. Nasıl bir ordu? Hangi özellikte ve hangi nitelikte bir ordu? Ordulaşmanın gerekleri, süreçleri, kapsamı vb. hususlar üzerinde duruyoruz. Pratikte önemli mesafeler kaydedilmiştir. Düşmanın ciddiye alabileceği bir güce ulaşılmıştır.

Savaş teorisini geliştirme, savaş örgütünü oluşturma görevimiz halen olmasına rağmen önemli oranda esas görev olmaktan çıkmıştır. Esas görevimiz henüz küçük de olsa, oluşturulan gerilla ordusuyla ulaşılan savaş teorisini pratiğe uygulamaktır. Yani daha kapsamlı savaş pratiğiyle karşı karşıyayız. Çünkü ancak savaş pratiğinin gelişimiyle savaş teorisi zenginleşir, ordu kuruluşu başarıyla tamamlanır. Aksi taktirde ulaşılan teoriler sözde kalır, ordu gücü yozlaşır ve çözülür.

Nasıl savaşacağımız sorusuna esas ilkeleriyle de olsa, burada işlenen konularla cevap verilebilmektedir. Bu hususların özüne bağlı kalmanın, savaşı kazandıracağına kesin bir biçimde inanıyoruz. Daha fazla ayrıntılara inmek isterdik. Fakat içinde bulunduğumuz savaş koşulları bizi bu kadarıyla yetinmek zorunda bıraktı. Koşullar elverdiğince önem derecesine göre, bazı konuları daha ayrıntılı incelemeye çalışacağız. Bu biçimde önderliğimize, halkımıza, savaşta verdiğimiz şehitlerin anısına, direnişçi yoldaşlarımıza bağlı olmanın bir parçasını yerine getireceğiz. Tabii ki, sadece teorik alanda değil, pratik uygulama sahasında da tüm yeteneklerimizi ortaya koymak, savaşı geliştirmek için, olabilecek her türlü katkıyı sunacağız.

Kişi olarak, savaşan birlikler olarak, komutan veya savaşçı olarak, öncelikle geçmiş savaş deneyiminde içine girdiğimiz eksiklikleri göreceğiz. Bunlardan dersler çıkaracağız. Hızla kurtulmaya çalışacağız. Araştıracağız, inceleyeceğiz, doğru olanı özümseyeceğiz, yanlış olanı aşacağız. Özümsediğimiz doğruları kişiliğimize, yaşamımıza ve savaş pratiğimize yansıtacağız. Güçlü bir savaşın geliştiricileri olmak için, kendimize oldukça yükleneceğiz. İnsanın yenilmezliğini, insanın heybetliliğini bir de kendi savaş pratiğimizle kanıtlayacağız.

Savaşı ciddi bir uğraş olarak görüyoruz. Buna ciddiyetimiz, olgunluğumuzla yaklaşacağız. Kıyısından, köşesinden geçmek biçiminde değil, bizzat içine gireceğiz. Oynamayacağız, yasalarını, kaidelerini, kurallarını uygulayacağız. Hedefi yakalamak için özünü uygulayacağız. Uygulamada akıllı olacağız, kurnaz olacağız, çok yönlü olacağız, uzun ve kısa vadeli çıkarları ustaca birleştireceğiz. Attığımız her adımdan fazlasıyla ders çıkaracağız. Yeni bir adımı, bir öncekiyle birleştireceğiz. Çabamız, emeğimiz yoğunlaşarak devam edecektir. Bu uğurda ölüm de dahil hiçbir şeyden, hiçbir fedakarlıktan çekinmeyeceğiz. Zafer inancıyla, zafer coşkusuyla ilerleyeceğiz. Engel tanımayan, engelleri aşmasını mutlak sayan bir yürüyüşle ilerleyeceğiz ve zaferi böyle kazanacağız.

Bütün bu yazılanların gereklerini, bizzat kendimiz yerine getireceğimize dair, başta başkomutanımız APO olmak üzere, öncü gücümüz PKK'ye, Kürdistan devrim şehitlerine, Kürdistan halkına ve direnen tüm yoldaşlara söz veriyoruz. Tüm savaşanlara selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

Bitti

Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Kişiliğimizi ve çalışma tarzımızı

PARTİ ÇİZGİSİNDE DÜZELTELİM!

Bugün 30 Nisan ve yine düzeltme işlerine devam ediyoruz. Hızından hiç eksiltmeden kendini dayatan ve mücadele gerçeklerimize doğru ve yeterli yaklaşmamayı ifade eden ve artık dayanılamaz boyutlara ulaşan durumların yorumunu doğru yapmamız gerekiyor. En temel işlerimiz söz konusu edildiğinde onlara böyle ilgi, yöntem ve üslup yetersizliğiyle yaklaşmanız, buna cesaret etmeniz ve böyle yaşanabileceğini sanmanız, herhalde kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük oluyor.

Biz, bir insanın kendine bu kadar kötülük etmeye hakkı yoktur diyoruz. Siz bu biçimde yaşamı kurtarmak şurada kalsın, onu bir suç olmaktan bile çıkaramazsınız. Bu ne ağızlardır? Bu ne yöntemlerdir? Bu ne anlayışlardır? Bu ne yaklaşımlardır? Bu ne tarz ve tempodur? Bu ne üsluptur? Bununla ne kazanılır, ne korunur, ne geliştirilir? Eğer bunların doğru yorumunu bile kendinize mesele yapmazsanız, o zaman sadece sınıfta çakılmakla kalmayacaksınız, bir de tepetaklak başaşağı gideceksiniz. Nitekim gerçeğimizde sıkça yaşanan biraz da böyledir. Ve düzeltmek bunun için büyük bir öneme haizdir.

Kendim tüm gücümle buna katkı sunmak ve payıma düşeni yapmakta bir an bile tereddüt etmediğim ve kaçmadığım halde, sizlerin habire ters yorumlamanız ve bireycilik temelinde kendinize yol bulmanız çok ciddi bir hesap hatası olmuştur. Sosyalist tarzı yakalayamamanız ve onu küçük-burjuva kurnazlığıyla boşa çıkarmanız herhalde ömürboyu kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük olmuştur. Sosyalist eğitimi böyle hafif ele almak ve devrimci emek sürecini böyle sorumsuzlukla ve bireycilikle kapatmak, sadece kişinin ne kadar iflah olmaz olduğunu gösterir. Başka hiçbir şeye, o birey açısından da herhangi bir gelişmeye yol açmaz.

Şimdi size çaresizsiniz dersem, bu pek gerçekçi olmaz. Çünkü ortada sözler var. İnanılmaz zorluklarla karşı karşıyasınız dersek, bu da gerçeği ifade etmez. İmkan kıtlığıdır dersek, yine bu da gerçeğimize uygun değildir. Sizinki niçin devrimci olduğunuzu ve nasıl devrimcilik yapmak gerektiğini kendinize kabul ettirmemeniz, ne idüğü belirsiz amaçlarla ve yine ne idüğü belirsiz yaklaşımlarla dolanıp durmanızdır. Kendini öz disipline tabi tutma, yaşamı büyük bir mesele yapıp üzerine gitme, yaşamı kazanmanın hesabını bütün tutarlılığıyla önüne koyma ve en çok da bunun sosyalist emek süreciyle bağlantısını tam kurma yerine, bütün bunları dıştalamanız sizin karmakarışık durumunuzu ifade ediyor.

Yıllardır özellikle sorumluluk düzeyinin çok gelişkin olması gereken arkadaşların halen bununla bağdaşır bir pratiğe yol açmamaları düşündürücüdür, esef vericidir. Dediğim gibi, bu kadar imkanı yakaladığı halde onu kullanamaması veya sağ kullanması kendine yapabileceği en büyük kötülük olmuştur. Neden bu böyle? Yıllardır niye bu böyle sürdürülüyor? Nereye varmak istiyorlar? Her gün kendi kendime sorduğum sorular oluyor bunlar. Böyle gelişme gereğini duymama, işlere doğru yaklaşım gereğini duymama, her şeyi böyle örgütün sırtına yıkma, nasıl bir anlayıştır, nasıl bir hesaptır? Bunu kestirmek gerçekten güç! Önderlik tarzını yakalayamamak, kendini işlere başarıyla yaklaştıramamak, böylece ortada sallanıp durmak! Bunun nasıl kabul gördüğünü anlamak gerçekten zor.

Özellikle son dönemlerde kitleselleşme ve biraz da iktidarlaşma durumu ortaya çıkınca kendini çarpıcı bir biçimde açığa vuruyor bu. Yetkiyle örgüt içi değerleri bireysel tasarrufa çekmek bir mücadele tarzı haline gelmiştir. Sizin yönteminiz sosyalist emekle savaşıp tam başarıya götürmek biçiminde gelişme göstermiyor. Bazı imkanları özellikle kişinin güçlendirilmesi temelinde kullanmaya ağırlık vermeniz büyük bir yöntem hatası, ondan da öteye sınıf eğiliminizin kendini ele vermesi oluyor. Küçük-burjuva sınıf özelliğiniz ve özellikle o geçmiş feodal aile yapısıyla da ilişkilenmeniz, böyle sizi çok erkenden kendi bireyciliğinizi güçlendirmeye götürüyor.

❑ "Uzlaşmacılık dediğimiz olay şudur: Bireyciliğinizin aleyhine bile olsa, hoşunuza da gitmese, size zor da gelse örgütün temel değerlerine katılmanız yerine, örgütün değerlerini kendi keyfi eğiliminize tabi tutmanız. 'Bu kadar hoşuma gidiyor, bu kadar eğilimime cevap veriyor, ben o kadar katılırım örgüt işleyişine' diyorsunuz."

Böyle PKK içinde yürümeyecek bir tarza sevdalanmanız en büyük hesap hatanız olmuştur. Ve bu hesap hatanızın sonuçlarını habire kendinize de, örgüte de çektiriyorsunuz. Yetkiye sarılmanız, iktidarı ucuz ele almayı tasarlamanız, hakim olma ve etkinlik kurmanın böyle ucuz köylü kurnazlıklarıyla mümkün olacağına kendinizi inandırmanız, sonuçta sefaletinizi ve basitliğinizi ortaya çıkarmıştır. Bu işin emekle bağını kurmamanız ve devrimci emeğin yaratıcılığını esas almamanız bu temelde siyasi ve askeri çalışma yapamayışınız ve onu dıştalamanız, sizin mevcut durumunuzun izahıdır. Böyle devam ederseniz başka türlü de olamazsınız.

Dünyada köylüler kadar kendini kurnaz ve köşe dönmeci sanan başka bir kesim yoktur; ama en iflas eden, bir hiç durumunda olan da odur. Sizin parti içindeki konumunuz bu köylü özelliğini oldukça andırıyor. Büyük bir kısmınız da küçük-burjuva esnaf kökenine sahipsiniz. Onların da durumu aynıdır. Bir dükkancı küçük-burjuvanın mülkiyet anlayışı ortadadır; kendini hep kurnaz sanır ve dar ufkunu dünya merkezinin yerine koyar, ama onun da ne kadar iflas etmiş bir konumda olduğunu güncel durum daha iyi gösteriyor. Bu tip kişiliklerle kaplanmış örgüt yapımız tabii ki sosyalist büyüklüğe ulaşamaz. Bunlar böyle bir gelişme önünde engeldirler.

Herhalde bu sınıf özellikleriniz nedeniyle sosyalist eğitimi esas alamıyorsunuz. Ve erkenden köşeyi dönmek isteyen köylü veya esnaf gibi, biraz kitleselleşme ve beklenmedik iktidarlaşma olanakları ortaya çıkınca siz de erkenden iktidar olmak, güç ve yetki sahibi olmak istiyorsunuz. Tabii PKK'nin genel örgüt ölçüleri buna fırsat vermeyince de tasfiyeciliğe yöneliyorsunuz, bunalıma yöneliyorsunuz, bozgunculuğa yöneliyorsunuz. Sosyalist tarzı kendinize yediremediğiniz için örgütü boşa çıkarmaya, örgütte protestoculuğu geliştirmeye başlıyorsunuz.

Şimdi PKK'nin örgüt içi yapısında yaşanan biraz budur. Birçok adamımız habire etrafında ayarlama yapmakla, kendini yetki ve etki sahibi kılmakla uğraşıyor. Tabii bu yanlış bir yöntemdir. Fakat erkenden yetki ve iktidara yaklaşım göstermek, kendinizi bir an önce güç sahibi kılmak hoşunuza gidiyor. Halbuki buna cesaret etmek bir nevi hırsızlıktır ve bu emek gaspıyla mümkün olabilir. Tabii bunu da göremiyorsunuz ve göremediğiniz için de demagojiye, yanıltmaya, her türlü subjektif veya gerçekçi olmayan izahlara başvuruyorsunuz. Bu açıdan, PKK diyalektiğini veya esas gelişme tarzını yakalayamamanız, kişiliğinizin buna elvermemesi sizi de, partiyi de zorluyor. Ve daha fazla da bireyi zorlar. Zorlanmanızın temel nedeni de budur. Bunu çok önceden anlamanız gerekirdi. Bakıyorum hala içinizde bu temelde kendine yönelen çok az. Düşünün yani, bu kadar yoğun eğitim çabalarımıza rağmen, bir fırsat buldunuz mu hemen kendinizi konuşturuyorsunuz. Tabii konuşturulan bireyciliktir. Çok az kişi sosyalist dürüstlük ve emek yaklaşımıyla bize yaklaşıyor. Ve özellikle ustalık söz konusu olduğunda bu daha da azalıyor.

❑ "Erkenden yetki ve iktidara yaklaşım göstermek, kendinizi bir an önce güç sahibi kılmak hoşunuza gidiyor. Halbuki buna cesaret etmek bir nevi hırsızlıktır ve bu emek gaspıyla mümkün olabilir."

Gafil kişilikle iktidar olunamaz

Çok ciddi bir eğitimle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Fakat sadece eğitim değil sorunumuz. Yıllardır parti içinde her türlü eğitimi görenlerin yarattığı sorunlar daha ağırdır. Onlar için gerekli olan, eğitimden ziyade kendini ıslah etmek ve düzeltmektir. Bu kişiliklerin pratikleri, iktidar olmak şurada kalsın, savaş alanlarında düşman karşısında yerle bir olmaya götürüyor kendilerini. Elbette gafil bir kişilikle iktidar olunamaz. Yani birçoklarının yetki ve iktidar anlayışları, düşmanın ufak bir saldırısı karşısında yerle bir olmaya götürür. Nitekim pratikleri de onu gösteriyor; örnekler bu kişilerin gafletliklerinin ne kadar tahripkar olabileceğini her gün gösteriyor. Niye böyledirler? Israrla niye böyle olmaya devam ediyorlar? Dedim ya, sınıf eğilimi işte, böylesi hoşuna gidiyor. "Ya bir tutarsa" diyor. Yani büyük bir kısmının çok ucuz başkanlık sevdaları var. Herkes benden daha fazla bir önderlik havasına kendini kaptırmış gidiyor. Böyle ucuz önder olmak çok hoşlarına gidiyor.

Bu bir Kürt hastalığıdır aslında. Ve daha da boyutlandırılabilir. Tarihi temeli ortaya konulabilir. Yoksul düşmüş ve her şeyden edilmiş; işte bir iktidar fırsatı yakalayınca da kendini kaybediyor. Bu hastalık hayli derin olacağa benziyor. İşbirlikçiler de çoğunlukla kendilerini iktidar sanırlar. Aslında bir oyuncak, maşadırlar; fakat devlete sahip olduklarını sanırlar. Bizdeki işbirlikçilik budur. Uşaktır, haindir; ama "ben en iyiyim, çünkü devletleyim" der. Devletle olmanın ne anlama geldiğini belki şimdi farkedecek bunlar da.

İşte bizdeki de aynı şeydir. Bizdeki iktidar olayında da bu böyledir. Aslında iktidarın ne olduğunu bile bilmiyor, iktidarın savaşla bağlantısını göremiyor. Nasıl bir savaşla iktidar olunur, etki ve yetki sahibi olunur? Örgüt çalışması nedir? Bunları hiç aklına bile getirmek istemiyor. Tersine yüzyılların boşluğunu böyle ucuzdan gidermek, tatmin etmek istiyor. Yok, gerçekçi değil, böyle iktidar olunamaz. Olsa olsa serseri, başbelası olunur.

Şimdi bu gerçekleri biraz hissettirince de, karşı tepki olarak derinliğine bir kölelik tekrar geliştiriliyor. "Eğer böyle iktidar olamayacaksam, o zaman ben de eski köle tarzımı biraz inceltip sürdüreceğim" deniliyor. Tepki bu; ya ucuz iktidar olurum, ya eski köle kalırım! Bunun aşılmasını mesele yapmak, doğru tarzı esas almak bir türlü akla getirilmek istenmiyor. Üzerinize biraz geliyoruz, en basit birisi olup çıkıyorsunuz. Ortamı biraz açık bırakıyoruz, o zaman da canavar kesiliyorsunuz. Neden böyle? Bunun doğru biçimi yok mu? Doğru bir iktidarlaşmayı ve bunun her alandaki çalışma tarzına yansıtılmasını bulamayacak mısınız? O zaman ne diye eğitim görüyorsunuz? Ne diye pratik görev talep ediyorsunuz? Bu kadar yanlışlık yapa yapa, yetersizlik sergileye sergileye siz ne olacaksınız? Böyle bir tutum sahibinin savaşçılığı yenilgidir, kendisinin sağ olması da tesadüfidir. Bu tutum belki de düşmanın verdiği zarardan daha fazla zarara yol açmıştır. Dolayısıyla tarzı değiştirmeniz, biraz yorum kabiliyetinizi geliştirmeniz gerekiyor. Benim size sunduğum değerlendirmeler hayli yoruma açıktır. Ama siz okuma gereği bile duymadınız. Orada öyle yorumlanacak hususlar var ki, dağlar kadar bilinç ve doğru yaklaşım verebilir size.

Dediğim gibi, ben ne kadar geliştirirsem geliştireyim, bizimkinin yaptığı ya es geçmektir, ya da kendisine lazım olduğu veya kendi eğilimlerine, bireyciliğine hizmet ettiği oranda ilgi göstermektir. "Benim için ne kadar faydalıysa o kadar iyidir derim"; yaklaşım bu oluyor. Yoksa "örgüt için ne kadar gerekli, partinin objektif ölçüleri için ne kadar lazım, ben kendimi ona göre katabilmeliyim" biçiminde düşünülmüyor ve buna gelinmiyor.

Uzlaşmacılık dediğimiz olay şudur: Bireyciliğinizin aleyhine bile olsa, ho-

şunuza da gitmese, size zor da gelse örgütün temel değerlerine katılmanız yerine, örgütün değerlerini kendi keyfi eğiliminize tabi tutmanız. "Bu kadar hoşuma gidiyor, bu kadar eğilimime cevap veriyor, ben o kadar katılırım örgüt işleyişine" diyorsunuz. İşte sınıf uzlaşmacılığı budur ve bunu da parti gerçeği kabul etmez. Çünkü partide uzlaşma olmaz; partide ideolojik, politik ve örgütsel birlik mutlak esas alınır. Parti budur. Cephe örgütü olsa, orada uzlaşma anlayışınıza göre yer bulabilirsiniz ve sınıf özellikleriniz uzlaşarak yaşayabilir. Ama partinin birliği, hele çekirdek birliği söz konusu olduğunda kesinlikle uzlaşmaya yer yoktur, burada erime şartı vardır. "Kim eriyor parti ölçüleri içinde, elini kaldırsın" dersek, belki de hiç el kalkmayacak. El kadırılsa bile, çok yanılgılı ve çok yüzeysel cevaplar verilecektir.

Gerçeği böyle değerlendirip eğitim ve tecrübeyi güçlenme lehinde kullanacağınıza, siz yine "biraz daha yetkiye dayanayım, PKK'yi biraz daha yanılgılı ele alayım, bireyciliğimi biraz daha derinleştireyim ve kendimi katmayayım, kendimi frenleyeyim" hesapları içindesiniz. Sizin tutumunuzu günlük olarak bu temelde izlemek benim için hiç doğru değil. Şu anda PKK'de yaşanan en yoğun sınıf savaşımı bu özelliklerinizledir. Farkında değilsiniz ama, sizinle parti savaşıyor ve siz de partiyle savaşıyorsunuz. Yetmezliğin altında bu var, yetmezlik bir sınıf savaşımı biçimidir. İlgi yetersizliği, üslup yetersizliği, anlama yetersizliği, hepsi sınıf savaşımıdır. Öyle doğal özellikler filan değil, kişinin şu veya bu nedenle oluşan normal bir doğal özelliği de değildir. Bunların hepsi sınıf mücadelesine girer. Bu tür yetersizlikler daha çok askeri taktiklerde, temel örgüt çalışmalarında kendini açığa vurur. Siz çok çizgi gerisinde, dışında ve hatta çizgiye karşıt konumdasınız. Ve ancak böyle bir izahla durumunuzu ortaya koyabilirsiniz.

Şimdi bütün bunları biz de gözden geçiriyoruz. Bu kadar çabaya rağmen, sizler niye bu kadar büyük bir inatla parti içinde kendinizi yaşatıyorsunuz? Sosyalist önderlikte iddialı olduğuma göre, bu sınıf özellikleriniz niye bu kadar yaşayabildi veya yaşatabildiniz? Biz mi acaba zayıftık? Biz mi acaba etkili yöntemlerle üzerinize gelemedik? Dolayısıyla bizim yöntemlerimiz biraz daha nasıl etkili olmalı? Sizlere yaklaşımı daha nasıl derinleştirmeliyiz? Bunlar benim için de çok önemlidir. Yoksa sizin karnınızı doyurmak bile meseledir. Hatta sizin bu kişiliklerinizi taşımak bile bizim açımızdan tahammülü zor bir iştir. Bu kadar yaramaz ve yetmez adamı, savaş ortamına kendini komalık gibi atan adamı biz ne yapacağız? Bu kadar hastayı biz niye saflarda taşıyalım? Bu kadar zeka geriliği varken, biz niye "ordulaşıyorlar" biçiminde kendimizi aldatalım? Doğru dürüst bir taktiğe bile işlerlik kazandırmayacaklarsa, doğru dürüst düşmana yönelmeyi planlayamayacaklarsa, "bunlar komutandır, şöyle devrimcidir, böyle savaşçıdır" diye niçin paye biçelim? Biz bunları düşünüyoruz ve sizin de mutlaka düşünmeniz ve yorumu doğru yapmanız gerekiyor.

Biz mecbur değiliz sizleri taşımaya. Çünkü sosyalist örgüt özgürlük örgütüdür, gönüllülük örgütüdür. Siz bir köle olarak bize katılmıyorsunuz, yüce amaçların zaferi uğruna katılıyorsunuz. O zaman "bu amaçlara nasıl ulaşılır?" sorusuna da cevap vermeniz gerekir. Aksi halde bela mısınız veya geri zekalı mısınız derler adama. Niye elinizden iş gelmesin! İnsan üretken bir varlıktır, insan her şeyin esasıdır, niye gelişmesin! Bu da sizin kendinize sormanız gereken bir sorudur. Bunu sormadan yaşayamazsınız, cevabını vermeden hiç yaşayamazsınız.

Pratiğinizi gözden geçirin ve cevap verin

Bizdeki köylü yaşam tarzı, esnaf yaşam tarzı bütün sonuçlarıyla ortadadır. Hain, işbirlikçi kesimlerin yaşam tarzı ortadadır. Hiçbir şeyin sahibi değildirler; ne aklın, ne şerefin, ne onurun, ne ülkenin, ne kimliğin, ne yüceliğin, ne saygının, ne sevginin, hiçbir şeyin sahibi değildirler. Eğer bunlar gerçek ise, o zaman biz neye ve nasıl yüklenmek zorundayız? Bunlar sizin için yakıcı sorulardır. Ve yaratıcılığa yol açar. Buna rağmen saflarımızdaki yaratıcılıktan uzak tarzı görüyoruz. Sizlerin günlük yaşamınızı da görüyoruz. İçinde fethetme tutkusunu yaratan kaç kişi var? İçinde yoldaşlığı esas alan ve yaşamı doğru yorumlayan kaç kişi var? Doğru sınıf mücadelesini ve sosyalist önderlik tarzını yürüten kaç kişi var? Bunlar sizin için hep yeni sorulardır. Yıllardır belki de ilk defa karşı karşıya geliyorsunuz. Halbuki en temel sorulardır. Başka türlü insan sosyalist olamaz.

Elbette bir örgüt davanız varsa, sosyalist bir kimlikle savaşmakta iddialıysanız bunlar anlam ifade eder. Yok Allahın bir zavallısıysanız, ciddi bir siyasi ve örgütsel mücadeleden haberiniz yoksa, laf olsun diye ve dostlar alışverişte görsünler diye katılmışsanız, o zaman sizin bu yaklaşımınız gerçekten sizi zora sokar. Bu tarz aşılmadığı için bütün örgütler tasfiye olmuştur Türkiye ve Kürdistan'da. Biz biraz zorluyoruz, halen gelişmeleri bu tutum, bizim tutum sürdürüyor. Düşünün yani, benim bu tarzım olmasa, çalışmaya biraz bu biçimde bir yüklenim olmasa, acaba adınızı bile ağzınıza alabilir misiniz, bir tek savaş mevzisi elinizde kalabilir miydi? Kendi pratiğinizi gözden geçirin ve cevap verin.

Sosyalist yaratıcılık tarzıyla kaç kişi ayaktadır, cevap versin! Peki cevap veremeyişiniz sizin haklı ve doğru olduğunuzu mu gösterir? Veya subjektif niyetlerle kendinizi savunmanız doğru yolda olduğunuzu mu gösterir? Hayır zorlanıyorsunuz, sıkılıyorsunuz. O zaman siz emekten hiçbir şey anlamamışsınız. Hele sosyalist emek aklınızdan bile geçmez. Yaşamınızın ne kadarı sömürgeciliğe, ne kadarı işbirlikçiliğe, ne kadarı küçük-burjuvaya özgürlük tanır, belli değildir. Ve ne kadar kendiniz için yaşadığınız da bilinmez. Bu kadar yaşam hatası, plan hatası olanlar sosyalist olamaz; örgüt adamı, üyesi olamaz. Bunlardan çıkarılacak sonuç, kendinizi doğru örgütleştirmeniz, doğru örgüt üyesi haline getirmeniz ve bunun ölçülerini asgari düzeyde de olsa temsil etmenizdir. Bu da sizin bir meselenizdir.

Unutmayın ki, doğru dürüst bir tartışmaya bile gelemiyorsunuz. Doğru dürüst bir planlamaya ve iş bölümüne gelemiyorsunuz. Aldığınız bütün görevlerin çok kısa süre içinde cılkı çıkıyor, bayatlıyor ve çürüyor. Yoksa yüksek başarı arzeden tutumlar azdır. Gerçekten beş-on kişi desin "bu işe varız", ben zaferi sağlayabileceğimi söyleyeyim. Ama yoktur. Gidilen bütün alanlarda geliştirilen şey ucuz şikayetçiliktir, buradan aldıklarını sağa sola ucuz satmaktır. En yakın dönemde eğittiklerimiz de dahildir buna. Biraz öğreniyor bizden, bunları satıyor ve bununla birkaç yıl yaşayabileceğini planlıyor. Şimdiye kadar hep böyle yaptılar zaten. Sonuç örgütün başına bela olmaktır.

Doğru bir çalışmanın sahibi olmadan bu dünyada hiç kimse sana yer vermez. Başarı imkanını kendinizde yakalamadan, örgüt içinde de dışında da azmettiğiniz ve amaç bellediğiniz konularda söz sahibi olmazsınız, bir iddianız ve başarınız olmaz. Biz bütün bunlara çözüm bulmuştuk aslında. Fakat siz yorumu bizim gibi doğru yapamadınız. Ayları ve yılları ucuz geçirdiniz, şimdi de zorlanıyorsunuz, ülke içine gidince daha da zorlanıyorsunuz. Öyle fazla yüksek bir başarı elinizden gelmiyor. Çocuklar gibi şikayet etmekten öteye gidemiyorsunuz. Tabii önder de bu değildir. Söylediğim gibi, önderlik, işlerde başarıyı mümkün kılan yaklaşımın sahibidir. Bu konuda engel-mengel tanımayan, hepsini aşan, engel ne kadar içte, ne kadar dışta ve ne kadar zorlu olursa olsun hepsine cevap veren kişiliktir; işleri düzeltebilen, yola sokabilen ve bunu gözleyebilen kişiliktir. Önderlik tanımı budur. Ama size göre her türlü sıfat yakıştırılabilir; "önderlik ağalıktır"dan tutalım "önderlik sevdalanmaktır"a kadar, "önderlik ucuz yaşam sahibi olmaktır"dan tutalım "önderlik kendi değerlerini hovardaca çarçur etmedir veya sonuçları toplayamama ve gözetemenin her biçimidir"e kadar. Açık ki sizin yaşamınız önderlik gerçeklerimizle çelişiyor.

Dediğim gibi, bütün bunları görüp kendinizi eğiteceğinize, es geçtiniz. Eğitimi biraz aldıysanız, "bununla bireyciliği derinleştirelim" dediniz. Ortamı yakaladığınızda, "biraz daha kendimizi konuşturalım" hesabı yaptınız. Atadan kalma bir özelliktir bu. "Bir ağalık da ben oluşturayım, bir beylik veya bir uşaklık tarzını da ben geliştireyim" deniliyor. Hoşa giden olay budur. Yoksa biraz benim gibi yapsaydınız kesin böyle olmazdı. Hani ben de buralara geldim ve sıfır imkanlarla başladım. Ama çalıştım, ilişkilere uzandım, ilişki yarattım ve sonuçları da ortada. Bizim ele aldığımız bütün süreçler yokluklarla yüklü ortamlarda başlatıldı. Şimdi sizin elinize hazır verilen bu kadar şeyi de koruyamazsanız, elbette fazla ciddiye alınamazsınız. İmkanlarla oynanarak örgüt içinde yetki sahibi olunur mu hiç? Bu durum ciddiye alınamaz.

Karşınızdaki gerçekliği göreceksiniz ve kavrayacaksınız

Bütün bunlar sizin sorunlarınızdır, benim sorunum değil. Ben sizin yaramazlıklarınıza her zaman alet olmam ve beni kandıramazsınız. Ben size çok çarpıcı bazı gerçekleri anlattım ve belgeler elimizdedir. Bireysel emellere göre düzenlenen her şey bana göre bitmiş, yenilmiştir. PKK içinde saygı duyulmayacak bütün yaklaşımlarınıza, tutum ve davranışlarınıza ben büyük bir öfkeyle karşılık vermişim ve ciddiye bile almamışım. Ve bu konuda kendimi oldukça da açmışım. Siz bunları yorumlayamamışsınız aslında. Eğer bazı çarpıcı cümleleri yorumlasaydınız, bir inatçılık bu kadar devam etmezdi. PKK'deki önderlik kimdir? Nasıl yaşar? Nasıl üretir? Neyi esas alır? Buna biraz ilginiz ve katılımınız olsaydı, yüzde on uygulama düzeyiniz olsaydı, o zaman işler başka türlü gelişirdi. Ama kendinizi çok akıllı sandınız. Ben onun için diyorum, ne kadar adım da çıksa aslında sizin daha çok kendi büyüklüğünüze sevdalanmanız ve hiçliğinizi tutum bellemeniz söz konusudur.

Bazılarına göre benim tarzım zormuş, ulaşılması ve temsili zormuş! Ama bu ülkede başka türlü de bir şey yapılamamış. Bin yıldır direniyorlar, bin yıldır çalışıp çabalıyorlar, hiçbir şey elde ettiler mi? Ben şunu kanıtladım: Ne kadar zor da, ince de olsa tek iş yapan tarz budur. Ve sonuçlarıyla ortadadır bu. Alın gidin kendinizi, eğer düşmana karşı yirmidört saat sağlıklı bir direnmeniz olduysa, o zaman her şey sizin olsun. Başka doğru söz söyleme imkanınız varsa, gidin deneyin. Diğer örgütler de var ve bizi hiç beğenmiyorlar, ama düşmana karşı kendilerini kanıtlasınlar. Düşmana karşı kendisini kanıtlayamayan bütünüyle bir yalandır, hiçtir, yenilmiştir. Yine örgüt içinde kesin başarı doğrultusunu temsil etmeyen de bir hiçtir. Eğer önderlik diye bir kavrama, siyaset diye veya çizgi diye bir kavrama anlam vermek istiyorsanız, gerçekler böyledir. Tabii siz çok geleneksel bir toplumun üyeleri olduğunuz için, ahbap-çavuşluğu ve hatta diyebilirim ki, klan kültürünü esas aldığınız için, bu gerçekleri kendinize göre yorumladınız. "Sen yine ağamızsın, paşamızsın, canımızsın, ciğerimizsin" dediniz ve böyle ucuz bir yaklaşımla geçiştirmek istediniz.

Örnek olsun diye ben çok erkenden bütün yaşantımı ortaya koydum. Büyüklük kavramlarına nasıl yaklaştığımı gösterdim. Allah yorumundan tutalım ana-baba yorumuna kadar, eş-dost yorumundan tutalım bayağı böyle basit amele işlerini yapmaya kadar hepsine ilişkin tutumumu dile getirdim. Biz, böyle bir çalışmanın sonucu olarak bu işleri yürütüyoruz. Ne bir hamal olmayı kabul ettim, ne de emek dışı bir yöntemle yaşamayı. Yine kendimi geliştirmeden, düzeltmeden işleri başkalarına dayatmak tenezzülünde bulunmadım.

Gerçekler işte böyledir. Başka türlü bizi yorumlayamazsınız, kullanamazsınız. Yani bir temel gerçeklik var karşınızda ve ancak onu kavrayarak doğru iş yapabilirsiniz. Nasıl ki doğa kanunlarını, fizik kanunlarını doğru yorumlayarak bir motoru çalıştırırsanız, bir su çarkını döndürürseniz, bir kimya kanunu kullanarak bir bileşimi elde ederseniz, siyasi önderlik kavramı da öyledir, ancak onu doğru kavrayarak bir oluşuma yol açabilirsiniz. Kanunu kavramadan, kanunun gereklerini yerine getirmeden, tersine karıştırarak doğru bir sonuca ulaşamazsınız. O zaman sizinki simyacılara benzer, kimyacılara değil. Büyücülere benzer ki, hokus-pokus yöntemleriyle de bu işler yürümez. Fakat sizinki aynen böyle, hokus-pokus yöntemiyle çalışıp yaşıyorsunuz. Siyasetin de kendine göre kanunları var. Ve onları uygularsanız sonuç alırsınız. Benim nenemin yöntemlerine benziyor sizin önderlik yöntemleriniz, anlayışlarınız. "Ha oğlum iyidir, ha kızım şöyledir, ha bizimkiler paşadır" edebiyatıyla yaşıyorsunuz.

Aslında bunları aşmak için ben doğrulara büyük ağırlık verdim. Ve size yapabileceğim en büyük iyiliğin bu olduğunu gösterdim. Ama çoğunuz nazlı bebek, çocuk gibisiniz ve gerçeklerle temasa gelmekten hala korkuyorsunuz. Tabii sıkıştığınızı görünce insan üzülüyor. Çocuk kalmakta çok ısrarlısınız. Ama sahte büyüklükler çizmeye de çok bayılıyorsunuz. Bunların ikisi de yanlış. Kesinlikle yılları doğru değerlendirecektiniz. Eğer geçmiş yılları iyi değerlendiremediyseniz de, sağlam başlangıçlar üzerine çok konuştum, siz onu da anlamadınız. Sağlam başlangıçlardan bahsettim ben, geçen derslerde sağlam başlangıçlar üzerine çok konuştum, siz onu da anlamadınız. Sağlam başlangıç nedir? Nasıl yapılır? Bunu hiç ciddiye bile almadınız. Halbuki sağlam başlangıçlar yapmaya mutlak ihtiyacınız vardı. Çünkü geçmişte pek başarılı değilsiniz. Bu nedenle sağlam bir başlangıca ihtiyacınız vardı. Onu da es geçtiniz. sonuç daha da artan eleştiri ve daha da kabul edilemez durumlarınızın yargılanmasıdır. Çünkü siyasetin de kanunları vardır.

Devrimde kendini yaşamak sefalettir

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç şu: Ya doğru önderlik gerçeği hayat bulur ve bu başarıya götürür, ya da sizin bireysel yorumunuz egemen olur ve bu da yenilgiye götürür. Çarpışma bu temeldedir ve hayatidir. Ya siz bizi mağlup edersiniz, ya da biz sizi. Şimdi bunu kimin için söylüyorum? Elbette PKK'de işleri böyle çığrından çıkaranlara söylüyorum, bir türlü taktiğe gelmeyenlere söylüyorum, doğru yaşama kendini katmayanlara söylüyorum. Yoksa bu, boyun eğmemiz gereken bir kader midir? Eğer böyleyse, o zaman ne diye devrimciliğe başladık? Bu kadar çalışmalarımız boşuna mı? Niye bu kadar kan döktük, işkence yaşadık o zaman? Nedir bu korkunç koşullar altında bunca yıldır yaşamamız? Eğer bütünüyle bunlar çok önemlidir diyorsanız, o zaman nedir bütün işlere yaklaşımdaki yetmezlikleriniz, bir işe doğru yaklaşım gücü olamayışınız! Nasıl izah edeceksiniz bunu? Nasıl yaşamayı kabul edersiniz? Ve bana göre, bu "nasıl"lara rağmen kendinizi yaşamanız bir sefalet örneğidir. Zaten bizim toplumun düşürüldüğü durum da ancak böyle tanımlanabilir. Ve yaşanan, bu köleliğin ve her türlü boyun eğme ideolojisinin felsefesidir.

İster köylü, ister kentli olsun, küçükburjuvazinin kendini bireyselleştirmesi ve bireysel yorumunu partiye ısrarla dayatması boşunadır. Sosyalist kolektivizme kendini katabilmesi tek doğru yoldur. Onun tarzını ve temposunu yakalaması, eğitim ve pratikten hangisi ne kadar gelişmeye yol açıyorsa, onunla bunu becermesi tek yaşam ve

❑ "Bin yıldan beri köhnemiş köylü kurnazlığını, tefeciliğini ve işbirlikçiliği, toplumumuzda var olan o binbir çeşit olumsuzlukları, belki de bin yıldan beri sürüp gelen hayvani gerilik özelliklerini atmamışsan, insan olarak kendini geliştirmemişsen, ben sana ne diyeyim!"

❑ "Doğru bir çalışmanın sahibi olmadan bu dünyada hiç kimse sana yer vermez. Başarı imkanını kendinizde yakalamadan, örgüt içinde de dışında da azmettiğiniz ve amaç bellediğiniz konularda söz sahibi olmazsınız, bir iddianız ve başarınız olmaz."

başarı şansıdır. Kime ne kadar ve nasıl gerekliyse, o kişi onu becerebilmelidir. Partinin imkan ve yetkisini bu temelde kullanabilmelidir. Başka türlü asla parti yetkisine sığınmamalıdır. Parti yetkisine ve olanaklarına sarılarak ne köleliğini kapatabilir, ne de iktidar olabilir. Yanlıştır bu tür yönelimler. Bu açıdan tartışma platformları açtık, bayrağını şurada burada çekmeye sıra gelir. İşte biz bunu önlemek istiyoruz.

Parti gerçeklerimize, bunun üyesi olmaya, çalışmasını becermeye bir kez daha böyle yaklaşılabilir. Bu ucuz iktidar hevesini bir tarafa bırakmalıyız, yetkiyle yürütülen devrimciliği bir tarafa bırakmalıyız. Kendimizi habire da-

❑ "Kanunu kavramadan, kanunun gereklerini yerine getirmeden, tersine karıştırarak doğru bir sonuca ulaşamazsınız. O zaman sizinki simyacılara benzer, kimyacılara değil. Büyücülere benzer ki, hokus-pokus yöntemleriyle de bu işler yürümez."

ülke içinde her düzeyde ve ülke dışında konferanslar düzenlettik gerçeği görsünler diye. Maalesef yine ağır yanılgı ve yetmezlikleriyle bu süreci yüzeysel geçiştirdiler. Mevcut pratik gelişmeler, pek de öyle yüksek başarı imkanını yakalayabildiklerini göstermiyor. Yine kendiliğindencilik, yine bireysel yorumlar ağırlıktadır. Örgütlü, planlı ve sosyalist politik ilkeyle askeri çalışmalarımız, örgüt ve cephe çalışmalarımız yürümekten uzaktır. Kendini dayatanın bireycilik yanı ağar basar. Yine sağa çekme ve taktik dışına gitme, yine en az emekle başabuyruk kesilme, yaygın olarak da köleliği yaşama hayli etkindir. Sosyalist tarzın ısrarlı takipçileri gerçekten ne kadar? Elle sayılabilir bile diyemiyor insan. Herhangi bir alandan yüksek sosyalist önderlik doğru bir çıkış yapıyor, doğru bir çalışma tarzı şekilleniyor diyemiyoruz.

Belirttiğim sosyalist tarz çok önemlidir. Bütün kölece çabalarınız fazla sonuç vermez. Hamal gibi ölümüne çalışmanın fazla bir değeri yoktur. Zaten halk da öyle yaşıyor, bir kuruş için kırk takla atıyor. Bu, herhalde çok değerli, saygıdeğer bir çalışma tarzı değildir. Sömürgecilikten bir iş bulmak için binlercesi sürünmeye razı ve iş bulunca da kırk takla atıyor. Herhalde bu, çok iyi bir iş bulduğu anlamına gelmiyor. Yani sizin bu hamalca yaklaşımlarınız toplumdaki düzeyi andırıyor. Ve bunun da hiçbir değeri yoktur. Yine bir köşe dönmeci, bir işbirlikçi gibi, bir yetkiyi yakalayıp ona sarılmanız da hiçbir şey ifade etmiyor. Birkaç işbirlikçi devlete kapılandı diye, "devlet oldular" diyemeyiz ona. Siz de PKK içinde bir yetki kazanıp da onunla biraz yaşadınız diye, iktidar oldunuz diyemeyiz. Bu da dolaylı bir işbirlikçiliktir. PKK işbirlikçiliği olur bu. Zaten bu terim de çıkmış, "PKK işbirlikçileri" deniyor. Bir sürü böyle sevdalılar var içimizde ve dışımızda. Ve bu çok yanlış bir yaklaşım.

Görüyorsunuz ki, örgüt işleri sorumluluk işleridir, büyük eğitim işleridir. Pratik yaşamak; iğne ucuyla kuyu kazar gibi yaklaşma ve en ufacık bir hataya bile yol açmamak için bütün duyarlılığı göstererek değer yaratma işidir. İşte bu PKK tarzıdır. Ve böyle bir tarzla biz bu kadar yaşayabildik, bugüne gelebildik. Uzun süreli olarak tarzın düzeltilmesi, anlayış ve yöntemin düzeltilmesi dedik buna. Ve devam ediyoruz. Aksi halde, düzeltemez ve yetkinleştiremezsek biz yenilgiyi kabul ediyoruz demektir. Ve süreç içinde teslimiyet yatmayı, sağa sola yamandırmayı, hamalca ve kölece yaşamayı kesinlikle bir tarafa bırakmalıyız. Zamanınızı çok iyi kullanarak kendinizi doğru yorumlayın ve düzeltin. Aksi halde bir yalancı, iflah olmaz bir küçük-burjuva olduğunuz kesinleşir ki, onlar da günümüzde yaşayamıyor; kiminin intihar ederek, kiminin teslim olarak, kiminin zarar vererek en olumsuz biçimde yaşamları sonuçlanıyor. Ama diğer tarz da mümkündür. Niye başarı tarzını bulamayacağız! Niye kendinizi düzeltmeyeceksiniz! Geçmişiniz ne kadar günahkar olursa olsun, ne kadar kötü yetiştirilmiş olursanız olun, yine de kendinizi düzeltebilirsiniz. Çünkü parti de büyük yetiştiriyor, parti de büyük kazandırıyor, hem de güzelce kazandırıyor. Niye kişiliğiniz kendini buna katmasın? Niye onurunuz, gururunuz partinin onuru ve gururu haline kendini getirmesin? Niye bireysel gururunuzu, onurunuzu bu kadar esas alıyorsunuz da, partinin büyük onuruna ve gururuna göz dikmiyor ve onun gibi olamıyorsunuz? Büyük olan partinin onurudur, onun kişiliğidir ve esas alınması gereken de budur.

Bu konulara yaklaşıma ilişkin bu kadarı herhalde yeterlidir. Gerek bu küçük grubumuz için olsun, gerekse parti geneline ilişkin olsun, bu düzeltme işine açıklık kazandırmak istiyoruz. Ve sizleri de "artık sağlıklı birer yoldaş olabilirler" yaklaşımı altında tutmak istiyoruz. Yoksa hep "bela olacaklar veya tehlikeli olabilirler" diye sizleri değerlendirmek zorlar bizi. Tabii sizi de zorlar. Yani en azından tartışmayı bilmeliyiz. Şimdi biz neden adam olamayız? Mesela bunu bana kanıtlarsanız, o zaman birbirimizi bırakırız. Biz neden başaramayız, neden adam olamayız, neden eşek teorisine göre yaşayacağız? Eğer böyle diyorsanız, o zaman tamam! Sizlere sıkça hatırlattığım bir köylü vardı: "Beyim" diyordu bana, "benim kulaklarím var böyle uzun." Kulağı böyle uzun olana sen nasıl laf anlatabilirsin? Adam eşek teorisinin önemini vurgulamak istiyordu bana. Eğer bu teori sizin gerçekliğiniz için de geçerliyse, o zaman ben bir daha yaklaşmayayım, tasımı tarağımı toplayıp başka diyarlara göç eyleyeyim. Tabii ki bu, kendine saygıyı bütünüyle yitirmek anlamına gelir. Biz kendimizi bu kadar insanlık dışı, bu kadar basit göremeyiz. Kendimizi gelişemez ve başaramaz noktasında tutamayız.

❑ "Ayları ve yılları ucuz geçirdiniz, şimdi de zorlanıyorsunuz, ülke içine gidince daha da zorlanıyorsunuz. Öyle fazla yüksek bir başarı elinizden gelmiyor. Çocuklar gibi şikayet etmekten öteye gidemiyorsunuz. Tabii önder de bu değildir."

Burada bazı somut örnekler vereyim size: Bazıları kendilerini hudut boylarında tutmuşlar, "bir adım içeri atamayız, bir adım atarsak batarız, başarı tarzına doğru bir adım atamayız, hep inkarcılık, hep imhalık, hep yenilgilik durumların sınırında kendimizi tutarız" diyorlar. Peki derdin ne? Bunun PKK ile ilişkisi ne? Aslında PKK bunu hak etmemiştir. Genelde iyi savaşmak isteyen bir partidir, iyi gerillacılık yapmak isteyen bir partidir. Ama ne idüğü belirsiz bazı kişilikler ve anlayışlar mıh gibi çivilemiştir birçok karargahımızı. Ve düşman silip süpürüyor böyle karargahları. Ve bir kişi yüzünden, belki bir anlayış yüzünden. Biz bunları anlamaz ve boşa çıkarmayı bilmezsek, kendimize yazık ederiz.

Ama çoğunuz bunun kurbanı oluyorsunuz. Yani bir koridor da mı açamıyorsunuz ülkeye girmeye? Bu kadar kuvveti bir araya getirdikten sonra, düşman üzerine gidecek delici bir tarzı mı bulamıyorsunuz? Bir gece saldırısı mı yapamıyorsunuz? Düşman o kadar baskın yaparken, sen de on gün düşünseydin, bir baskın tarzı mı yaratamazdın? Uygulanan baskın tarzına bakıyorsun, bu hepsi komalık gibi, yani kendiliğindenci ve böyle biçilmesi işten bile değil. Pususu da hakeza öyle. Allahlık hepsi, pusuya giderken pusuya düşerler. Peki kader midir bütün bunlar? Bakın pratikteki kayıp izahlarına, hep dikkati yok, sorumluluğu yok, tarzı yok, planı yok, ilgisi yok, hesabı yok vb. durum işte böyle. O yaşamı herkes esas almış veya böyle yanlışlar temelinde herkes birbiriyle uzlaşmış. Tabi sonuçta da başarı yok. Ben istediğim kadar destek sunayım, o tüketmesini bilir. Bütün bunlar, bizim halkın "adam olamayız", bizim köylünün ve basit küçük-burjuvanın "ancak yaşam böyle olur" anlayışının bir sonucudur. Bu kadar eli silahlı adamın sonuç almaması, bir yerde alamıyorsa başka yerde, bir biçimde alamıyorsa başka bir biçimde sonuç almaması düşünülemez. Yani gerçekleri gerçekten doğru kavramanın zamanıdır. Doğru partili olmayı bu açıdan bilmek ve gidilir gidilmez bir çalışmaya güç yetirebilmek şarttır. Düzeltmekten kastettiğimiz işte budur.

❑ "Farkında değilsiniz ama, sizinle parti savaşıyor ve siz de partiyle savaşıyorsunuz. Yetmezliğin altında bu var, yetmezlik bir sınıf savaşımı biçimidir. İlgi yetersizliği, üslup yetersizliği, anlama yetersizliği, hepsi sınıf savaşımıdır."

Görev adamı yıkmasını ve eser yaratmasını bilmeli

PKK ve PKK militanlığı işte böyledir. Siz PKK'yi ne sanıyorsunuz? PKK militanlığını böyle kavramayanlar ne diye geziyorlar içimizde? Aslında ben, "halen ne cesaretle duruyorlar" diye düşünüyorum. Sende böyle PKK'lilik yoksa, o zaman sen kimsin, ne geziyorsun demezler mi adama? Dediğim gibi, son zamanlardaki genişlemelerden ötürü bazıları neredeyse en ucuzundan hizip oluşturup başarı isteyecekler. Neredeyse her türlü teslimiyete, her türlü tasfiyecilik çabalarına onay isteyecekler. İşte bu kadar şımarmışlar. Halbuki insan biraz terbiyeli olmayı bilmeli. Biz, öyle küfür etmiyoruz, sille tokat patlatmıyoruz diye, acaba iktidarsız mıyız, otoritesiz miyiz? Bunlar çok uyanık, kurnazlar da biz çok enayi miyiz? Yok, öyle bir şey yok. Eğer işine gelmiyorsa git! Veya hizip savaşı ver, anlayış savaşı ver! Fakat bunu açıkça ver, kalleşçe verme. Örgütü kritik süreçlere sokarak, görev ve yetkilerini kötüye kullanarak, bizi zora sokarak ikiyüzlülük etme, münafıklık etme, yalancılık yapma! Savaşmak istiyorsan, hiç olmazsa açık yap! Eğer gücün yetmiyorsa, açık söyle! Başka türlü ne istiyorsun? Yetişemiyorsan, gelişemiyorsan, bir çalışmaya cevap veremiyorsan, o zaman ne geziyorsun!

Dün yine kendini en yakınım sananlara çok ağır küfürler söyledim.

Beni buna mecbur ediyorlar ve daha da söyletmek istiyorlar. Görevine dört elle sarılmayan adamın benim için kaç para ettiğini ben size derslerde söyledim. Yine anamla nasıl konuştuğumu söyledim. Çünkü, bana göre ilişkinin emekle ilgisi olmalı, birisi bunun gereklerini yapmadı mı kabul etmem. Sosyalist kişiliğim böyle başlamıştır. Bir kişi bunu göz önüne getirmeden, nasıl kendini özel ilişkileriyle, yakınlığıyla bana dayatıp yaşatabilir, nasıl böyle yaşayabileceğini sanır? Diyeceksiniz, yine anlamamışız önderliği! Anlamamak ne demek, o zaman sen anlamışsın! Diyeceksiniz, biz başka türlü anlamışız. Ne demek başka türlü? Her şey açık seçik ortadadır; nasıl yaşadığı, nasıl çalıştığı, nasıl yaklaştığı ortadadır. Köylü kurnazlığıyla git, yetkiyi ayarla, bilmem git ağalığı ayarla, kendini bana yutturacağını san! Sonra da ben kaçarım de! Haydi kaç istersen, ben tek kalayım. Şerefli olan yine ben kalırım. Alçak olan sen olursun. Tabii öyle. İnsan her zaman kendi haddini hududunu bilmeli, kendini geliştirmesini bilmeli. Sende o yetenek yoksa ne duruyorsun? Git kendini nereye satarsan sat, nasıl satarsan sat, ama beni kullanarak değil!

Evet, tartışıyorum; görev, yetki ve sorumluluk üzerine yoğunlaşıyoruz. Eğer güç yetiremiyorsan söyle, "yoldaş, ben yapamıyorum" de. Biz sıradan bir gerillacılığa da çok değer verdik. Bizim için herhangi bir çalışma alanı da çok değerlidir. Bizim için hepsinin bir kıymeti vardır. Hepsiyle oynarım de! Kendine göre ayrım yap; şu iş bana göre, bu iş bana göre değil de ve sonunda kendi çıkarını esas al: Bu olmaz. Kaldı ki, biz herkese yapabileceği işleri iyi gösterdik. Tabii devrimci tarzda. Hepsi böyle kurnaz, küçük-burjuva. Durumu kendine göre ayarlıyor; kıyamete gidiyor, onu da ayarlıyor; her türlü tasfiyeciliğe gidiyor, onu da ayarlıyor. Bir de kendisi en üstte kalsın, en akıllısı bellensin! Hoşuna gideni budur. Bu olmadı mı ağlayıp sızlıyor, olmadı mı kendini yere atıyor, olmadı mı düşmana kaçıyor. Öyle yap, biz senin hikayeni yutar mıyız! Bin yıldan beri köhnemiş köylü kurnazlığını, tefeciliğini ve işbirlikçiliği, toplumumuzda var olan o binbir çeşit olumsuzlukları, belki de bin yıldan beri sürüp gelen hayvani gerilik özelliklerini atmamışsan, insan olarak kendini geliştirmemişsen, ben sana ne diyeyim!

Bunlar PKK olayını basite almanın sonuçlarıdır. Hem PKK müthiş bir örgüttür diyeceğiz, hem de onun bu kadar geriden bir militanı olacağız: Bu kabul görmez. Yazık, çünkü görev istiyorsunuz, gidip hemen düşüyorsunuz. Böyle görev istemek olmaz. Görev isteyen bir savaşçı, bir komutan etrafını biraz yıkmasını bilmeli; biraz eser yaratmasını bilmeli. İşte bu konuda eğitilmiştir, diyoruz; söz veriyor diyoruz. Kendini pratikte göstermeli diyoruz. Aslında anlatılacak daha çok şey var. Örnek kabilinde durumlara indirgeriz, biz yine üzerimize düşeni yaparız. Şimdiye kadar anladığınız gibi anlarsanız, benden tekmeyi yersiniz. Bilmediğiniz ve beklemediğiniz yerden yersiniz. Yahu bu Apo adamı böyle de yapar, şöyle de yapar demeyin. Hayır, Apo en iyisini yapmaya çalışan adamdır. Herkeste kaypaklık vardır, bende yoktur, herkeste hırsızlık vardır, bende yoktur. Ben ne yaptığımı, nasıl çalıştığımı iyi biliyorum. Bu kadar açımlayan, kendini bu denli patlatan bir adam nasıl öyle biri olsun? Olanak yaratan ve bunu kendi sorumluluğu altında böyle kanıtlayan bir adam nasıl kötü olsun, nasıl hırsız olsun, nasıl değer-kıymet bilmesin! Bu ilk defa kendini kanıtlayan bir kişiliktir. Kendini kanıtlayamayan sizlersiniz. Kanıtlama derken, yüksek başarı temposunda yürüyemeyen sizler oluyorsunuz.

Tabii başka türlü önderlik zordur. Benim için bin defa daha zordur. Yani ben kendimi ucuz mu yetiştirdim, tesadüfen mi yetiştirdim? Ben kendimi kurnaz mı yetiştirdim? Hayır, müthiş bakış açısı kadar, ufuk kadar amansızca ve böyle iğneyle kuyu kazar gibi ilişki peşinde koşarak yarattım. Mantık ve duygu korkunç bir biçimde iç içe ve el ele vererek, kendimi buraya kadar getirebildim. Başka türlü Apoculuk yapılamaz.

30 Nisan 19994

GERİLLA HAREKETLİ SAVAŞLA YÜKLENİYOR

25 Nisan 1994

■ Gerilla güçlerinin Eruh-Şırnak yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda asker öldü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillaların Botan'ın Kaşuran köyüne yaptıkları baskında çok sayıda korucu öldürüldü. Eylemin kesin sonuçları ulaşmadı.

■ Van'da düşman güçlerinin düzenlemek istedikleri operasyona katılmak istemeyen 1 askerin cinnet geçirerek halkı taraması sonucu 1 yurtsever şehit düştü, 6 yurtsever de yaralandı.

■ Gerilla güçlerinin Sason'un Çıxas köyüne düzenledikleri baskında koruculara darbe vuruldu, ayrıca koruculara ait evler de yakıldı. Eylemde 2 gerilla şehit düştü.

■ Gerillaların Bitlis-Baykan yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer imha edildi.

■ Düşman güçlerinin Çırav alanına yönelik düzenledikleri operasyon devam etmektedir. Operasyonlar esnasında birçok yerde düşman güçleriyle gerillalar arası çatışmalar sürmektedir. Düşman yoğun bombardıman yapmaktadır. Şu ana kadar 2 gerilla şehit düşerken, düşman güçlerinin kayıpları ise tespit edilemedi.

26 Nisan 1994

■ Avaşin ve Miroz alanlarının düşman güçleri tarafından bombalanması sonucu çok sayıda hayvan telef oldu ve köylülere ait evler yakıldı.

■ Gerillaların Şemdinli'de düşman güçlerine attıkları pusuda 1 tank imha edildi. Müdahaleye giden düşman güçlerine pusu atılması sonucu da çok sayıda asker öldürüldü.

■ Diyadin'in Çoban köyünde düşman güçleriyle çatışmaya giren 1 milis şehit düştü.

■ Haftanin'e girmek isteyen düşman birliklerine gerillaların attıkları pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Silopi'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Eruh yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 dozer imha oldu.

■ Eruh'ta 1 köprü gerillalar tarafından havaya uçuruldu.

■ Tatvan'ın Küt köyünde 2 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Bitlis'in Simkan köyünde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 korucu öldürüldü, 2 gerilla da şehit düştü.

■ Diyarbakır'da 1 uzman başçavuş gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Lice'de operasyona çıkan düşman güçlerine iki ayrı noktada pusu atılması sonucu çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

27 Nisan 1994

■ Kiğı-Adaklı arasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1'i subay olmak üzere toplam 5 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Dersim'in Dorşin mıntıkasında düşmana ait 1 treni tahrip ederek, tren makinistini de cezalandırdılar.

■ Gerilla güçlerinin Pülümür'e bağlı Hasanderesi yakınlarında yola döşedikleri mayına çarpan 1 düşman aracı ve içindekiler imha oldu.

■ Dersim'in Kutuderesi yakınlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

■ Dorşin Dağı'nda düşmanın bir hareketli birliğine gerillalar tarafından darbe vuruldu. Çıkan çatışmada **Haydar DOĞAN (Burhan,** 1963-Pertek, Eylül 1990'da saflara katılma) adlı gerilla şehit düştü.

■ Maraş'ın Ekinözü ilçesinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir:

İbrahim GÜL (Xebat), Sevdili-Elbistan-1973, 1991'de saflara katılma.

Mahsuni TAŞ (Mazlum), Elbistan-1975, 1991'de saflara katılma.

28 Nisan 1994

■ Gerillaların Şemdinli'nin Gerdi mıntıkasında Çapata köyüne düzenledikleri baskında 1 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

■ Gerillaların Şemdinli'nin Çapata köyü yoluna döşedikleri 1 mayının patlaması sonucu çok sayıda korucu ölürken, korucubaşı ve yeğeni de yaralandı.

■ Düşman güçleri Cudi Dağı eteğinde bulunan Gündikê Remo, Girê Hırmo, Şax Hevler köylerini bombaladılar.

■ Şırnak'ın Xêrika köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.

■ Gerilla güçlerinin Şırnak-Cizre yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu düşman ait 1 araç imha oldu.

■ Kurtalan'ın Bağlı köyünde 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyünde 1 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Çemişgezek'in Doğunalan köyünde 4 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı. Olaya müdahale etmek isteyen korucularla çıkan çatışmada ise 5 korucu öldürüldü.

29 Nisan 1994

■ Ovacık'ın Pornova köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldü.

■ Serhat alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü, çok sayıda asker de öldü.

■ Kağızman'ın Yaylatırkê köyünde 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Gerilla güçlerinin Ömeryan'ın Stîlîlê (Akarsu) karakolu tepecilerine düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldü. Kesin sonuçları ulaşmadı.

■ Gerillaların Hozat merkezine 3 ayrı koldan düzenledikleri baskında emniyet binası, polis lojmanları, tabur binası ve tüm kamu kurumları tahrip edildi.

■ Hozat-Elazığ yolu üzerinde bulunan tüm elektrik direkleri gerillalar tarafından tahrip edildi.

■ Adıyaman'da 1 yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi. Adıyaman'da düzenlenen cenaze törenine ise 2 bin yurtsever katıldı.

■ Kaşuran, Zavitê, Mêrgan ve Geran köyleri düşman güçleri tarafından boşaltıldı.

■ Kaşuri'nin Şifreza köyünde 1 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.

30 Nisan 1994

■ Eruh'un Reşina köyü yoluna gerillaların döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 tank imha oldu.

■ Şemdinli'nin Helena karakolu yoluna döşenen mayının patlaması sonucu 7 asker öldü.

■ Sason'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker ölürken, 4 gerilla da şehit düştü.

■ Kulp-Lice-Hani ve Genç alanlarında düşman güçlerinin devam etmekte olan operasyonunda çıkan çatışmada 7 asker öldü, 2 gerilla da şehit düştü.

1 Mayıs 1994

■ Çaldıran'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker öldürüldü.

■ Nusaybin'de askerler ve kontralar arasında çıkan çatışmada 1 kontra öldü.

■ İdil'in Deşta Darê köyünde 22 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa etti.

■ Düşman güçlerinin İdil ve Gabar yöresinde bulunan Kelekê, Sılıp, Binfkê, Kepreş, Zıvıngê, Girê Milê ve Aşılmê köylerini bombalaması sonucu köyler oturulamaz hale getirildi.

■ Gerilla güçlerinin İdil ve Gabar alanında düşman güçlerine attıkları pusuda 11 asker öldürüldü.

■ Düşman güçleri İdil'in Rışmil köyünde 1 milis ve 1 köylüyü katlettiler.

2 Mayıs 1994

■ İdil'in Haruna köyünde 2 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Düşman güçleri Gabar alanında köylülere ait 70 katırı öldürdüler.

■ Gerilla birliklerinin Pinyaniş taburu askerlerine yönelik olarak düzenledikleri suikast eyleminde 1 asker öldürüldü.

■ Çukurca alanında düşman güçlerinin döşedikleri mayına basan 2 gerilla yaralandı. Daha sonra olaya müdahale etmek isteyen düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada ise çok sayıda asker öldü.

■ Erzurum'un Xınıs ilçesine bağlı Gundê Mele Tahir, Şûreş, Şilana, Koma Nezîr, Kluşa, Kupanber, Anoka ve ismi öğrenilemeyen iki mezra düşman güçleri tarafından boşaltılarak düşman güçleri yerleştirildi.

3 Mayıs 1994

■ Gerillaların Norşin'de yola döşedikleri mayının patlaması sonucu 6 asker öldü, 1 askeri araç da imha oldu.

■ Gerillalar Plümür'de TV vericisini yaktılar.

■ Gerillalar Pülümür'ün Hasandağı'nda 1 şantiye ve şantiyeye ait 4 binayı yaktılar.

■ Gerilla güçlerinin Erzincan yolu Kırmızıköprü mevkiinde düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer imha edilirken, 2 asker de öldü.

■ Gerillaların Çemişgezek ilçe merkezine düzenledikleri baskında MHP'lilere ait işyerleri bombalandı. Ayrıca Belediye'ye ait 1 otobüs de imha edildi.

■ Gerilla güçlerinin Sırtıkan karakoluna düzenledikleri baskında 4 asker öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.

4 Mayıs 1994

■ Gerillaların Dersim'de 8 ayrı noktada düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Eylemde 5 adet sırt çantası, 300 adet G-3 mermisi, 2 adet aydınlatma fişeği, 40 adet uyku tulumu ele geçirildi.

■ Düşman güçleri Bestler alanında gerillalara karşı kapsamlı bir operasyon başlattı. Namaz Dağı, Rusor, Garısan ve Pervari'de düşman yoğun uçak bombardımanları yapmakta, karadan tank ve top kullanmaktadır. Çıkan çatışmalarda çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Gerilla birliklerinin Oramar'ın Satê ve Dec korucu köylerine yönelik kuşatma ve imha saldırısı sonucu çok sayıda korucu öldürüldü. Eylemde ele geçen malzemeler şunlardır: 300 adet BKC mermisi, 1860 adet kalaşnikof mermisi, 3 adet kalaşnikof silahı, 1 adet Grinof silahı, 6 adet el bombası, 2 adet radyo ve 47 küçükbaş hayvana el konuldu.

5 Mayıs 1994

■ Gerillaların Batman'da düşmana ait 1 bankaya koyduğu bombanın patlaması sonucu bina büyük oranda hasar gördü.

■ Kozluk'un Bekirhan köyünde telefon direkleri gerillalar tarafında kesildi.

■ Hozat-Elazığ karayolunda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

6 Mayıs 1994

■ Şırnak'ın Gundikê Melle köyünde konumlanan düşman askerleri gerillalarca tarandı. Sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillaların Uludere-Kaşuri arasındaki mıntıkada konumlanan Xabur ve Aluş taburlarına düzenledikleri baskında 1 asker öldürüldü.

■ Tendürek'te düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü.

7 Mayıs 1994

■ Gerillaların Verzik köyü karako-

luna düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldü.

■ Gerillaların Yüksekova-Esendere mıntıkasında yola döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■ Viranşehir-Siverek ilçeleri arasında korucular ile halk arasında çıkan çatışmada 5 korucu öldü.

■ Viranşehir'de koruculara ait 3 ev gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Çukurca'da düşman güçlerine 3 ayrı noktada attıkları pusuda 100'e yakın düşman askeri öldürüldü.

■ Gerillaların Oramar'a bağlı Des ve Sate köylerine baskın düzenlemeleri sonucu çok sayıda korucu öldü. Ayrıca koruculara ait 16 katıra da gerillalar tarafından el konuldu.

■ Gerillaların Eruh ve Xerxol tabur yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 dozer imha oldu.

■ Düşman güçleri Xınıs ve Çemk köylerini yaktı.

■ Gerillalar Şexcuma karakoluna düzenledikleri saldırıda 4 asker öldü.

■ Pülümür'de 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

8 Mayıs 1994

■ Mutki'ye bağlı Meydan karakolundan Kürt asıllı **Osman Gümüş** adlı asker firar etti. Daha sonra TC güçleri tarafından yakalanan asker katledildi.

■ Gerillalar Mazıdağı'nda 3 korucuyu cezalandırdılar.

■ Botan'da 11 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Bagok'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Bitlis'in Xumat korucu köyüne düzenledikleri baskında 3 korucu öldürüldü.

■ Gerillaların Şırnak'ın Mile Kırye mıntıkasında devriye gezen düşman askerlerine attıkları pusuda 6 asker öldürüldü.

■ Hakkari-Beytüşebap karayolunu kesen gerillalar kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar.

9 Mayıs 1994

■ Gerillalar Yüksekova'da 2 ajanı gözaltına aldılar.

■ Sason'un Xane, Maniskot, Azadik köylerini göç ettiren düşman, daha sonra boşalttığı bu köyleri yaktı.

■ Gerillaların Pülümür-Erzincan hattında operasyona çıkan düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Kozluk'a bağlı Bekirhan köyünün telefon direklerini kestiler.

■ TC güçleri Botan'da 1 milisi katlettiler.

■ Gerillaların Batman'da döşedikleri mayına çarpan bir askeri araçta bulunan 5 asker öldü, 3 asker yaralandı.

■ Gerillaların Yayladere Hozavit'te düşman güçlerine düzenledikleri saldırıda 1 asker öldü, 2 asker yaralandı. 1 gerilla da şehit oldu.

■ Gerillalar Bulanık'ın Kasıman korucu köyüne baskın düzenlediler. Sonuçları ulaşmadı.

10 Mayıs 1994

■ Gerillalar Muş ile Genç arasındaki mıntıkada 1 trene saldırı düzenlediler. Trenin 4 vagonu imha edilirken 1 asker de öldürüldü.

■ Gerillalar Lice merkezinde 1 elektrik trafosunu imha ettiler. 1 personel gözaltına alınırken, 100 milyon değerinde bir askeri cihaz ve bir telefon gerillarca kamulaştırıldı.

■ Gerillalar Lice ile Kulp arasında bulunan ve askeri hizmetler için kullanılan Atatürkevi isimli yere düzenledikler saldırıda 1 binbaşı, 1 üsteğmen, 5 asker yaralandı.

■ Gerillaların Mazgirt-Saraç karakoluna yaptıkları baskında Çok sayıda asker öldü.

■ Gerillalar Midyat'ın Mizizek karayolunda 1 düşman panzerlerine saldırdılar. Sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillaların Uludere'nin Şivet köyü yakınında düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldü.

■ Gerillalar Şırnak ve Silopi'ye giden elektrik direklerini kestiler.

■ Garısan'da gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 6 asker öldü, 1 gerilla da şehit düştü.

11 Mayıs 1994

■ Gerillalar Mazıdağı elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Bingöl'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı. Eylemde 1 adet 60'lık havan topu, 4 adet havan mermisi, 1 adet havan çantası, 2 adet G-3 silahı, 4 askeri parka, 2 adet sırt çantası, 200 adet G-3 mermisi, 1 adet radyo, 3 adet yağmurluk, 1 adet su matarası, 1 adet MG-3 şeridi ve askerlere ait kimliklere el konuldu.

■ Varto'da düşman güçlerine esir düşen 3 gerilla işkence sonucu katledildi.

■ Gerillalar Silopi ve Kırye Reş arasında bulunan 1 köprüyü imha ettiler.

■ Gerillaların Şırnak taburuna düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü.

■ Yayladere'de gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 asker öldü.

12 Mayıs 1994

■ Diyarbakır Terkan karayolunu kesen gerillalar kimlik konrolünde bulundular ve 2 korucuyu silahlarıyla birlikte gözaltına aldılar.

■ Gerillaların Uludere-Mergeh mıntıkasında düşman güçlerine yönelik geliştirdikleri eylemde 3 asker öldü, 1 korucubaşı yaralandı.

■ Gerillalar Tatvan'ın Tandiz köyünde 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillaların Şırnak Tank taburuna düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü.

13 Mayıs 1994

■ Gerillalar Gabar Sibiryan mıntıkasına yerleşen düşman güçlerine saldırdılar. 2 astsubay, 40'ın üzerinde asker öldü. 5 adet portatif G-3 silahı, raxtlarıyla birlikte 2 adet MG-3 silahı ve 1 adet telsizle birlikte sayımı yapılmayan birçok eşyaya gerillalarca el konuldu. Yine başka bir yerde düşman güçlerinden kalma 1 adet lav silahı, 27 adet G-3 şarjörü, 5 adet askeri yelek, 2240 adet G-3 mermisi, 15 adet MG-3 şeridi, 2 adet MG-3 mermi sandığı, 1 BKC ve 1 adet fotoğraf makinesini gerillalar ele geçirdi.

■ Gerillaların Bitlis-Duxuna karakoluna düzenledikleri baskında

Şehit düşen gerillaların künyeleri

Adı, soyadı: **Özcan COŞKUN**
Kod adı: **Bedran**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991 sonu**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 15.4.1994**

Adı, soyadı: **Ertuğrul SAYIN**
Kod adı: **Dr. Agiri**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık-Erentepe, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Serhat, ...**

Adı, soyadı: **Ahmet EMEÇ**
Kod adı: **Ekrem, Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Lehize köyü-Güney Kürdistan, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 13.4.1994**

Adı, soyadı: **Adnan İBRAHİM**
Kod adı: **Malik**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlı, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 15.4.1994**

Adı, soyadı: **M. Zeki İBRAHİM**
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dırbısa-Dersim, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 13.4.1994**

Adı, soyadı: **Nedim KÖKEN**
Kod adı: **Habur**
Doğum yeri ve tarihi: **Ekiciler köyü-Erciş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **...**

Adı, soyadı: **Ahmet USTA**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Çorumlu köyü-Aralık, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **14.9.1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 12.4.1994**

Adı, soyadı: **Ferhan KEPKAŞ**
Kod adı: **Cesur**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **6.6.1990**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 12.4.1994**

Adı, soyadı: **İsmail ERSUN**
Kod adı: **Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mako köyü-Doğu Kürdistan, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 15.4.1994**

Adı, soyadı: **İsmail GÜLTEKİN**
Kod adı: **Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **15.8.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 18.4.1994**

Adı, soyadı: **İbrahim ...**
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gürpınar, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 15.4.1994**

Adı, soyadı: **Hüseyin BİNBOĞA**
Kod adı: **İbiş**
Doğum yeri ve tarihi: **Xerik Çarış köyü, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1.8.1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 14.4.1994**

Adı, soyadı: **Şakir KALIN**
Kod adı: **Bedran, Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **12.10.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **..., 15.4.1994**

Mart 1994 tarihinde Ağrı'da şehit düşen gerillalar:

Adı, soyadı: **İbrahim ERSİNGÜL**
Kod adı: **Lokman**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **18.2.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **2.3.1994**

Adı, soyadı: **Eyüp SARIKAYA**
Kod adı: **Xelil**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1.10.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **2.3.1994**

Adı, soyadı: **Mehmet KARAKOÇ**
Kod adı: **Zeki**
Doğum yeri ve tarihi: **Çoban köyü-Göle, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bilican, 22.3.1994**

Adı, soyadı: **Garbi KAYA**
Kod adı: **Mirza**
Doğum yeri ve tarihi: **Dargeçit, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kırepaso, 2.3.1994**

Adı, soyadı: **Sabri ÇELİK**
Kod adı: **Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Musheli köyü-Iğdır, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bilican, 22.3.1994**

Adı, soyadı: **Abdulselam KAYNAR**
Kod adı: **Hogır**
Doğum yeri ve tarihi: **Ecilli köyü-Iğdır, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bilican, 22.3.1994**

Adı, soyadı: **Nihat DÜNDAR**
Kod adı: **Karker**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kırepaso, 22.3.1994**

25 Nisan 1994 tarihinde sınır hattının Girevelaç mevkiinde düşmanın top atışı sonucu şehit düşen gerillalar:

Adı, soyadı: **Cemil YANAN**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **27.8.1992**

Adı, soyadı: **Yusuf ACAR**
Kod adı: **Roja İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Adı, soyadı: **Serdar DENİZ**
Kod adı: **Reşo, Zindan**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Adı, soyadı: **Yusuf AYDEMİR**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğanyurt köyü-Kars, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Adı, soyadı: **Mehmet ABDULLAH**
Kod adı: **Harun, Reşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik-Güney Kürdistan, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Adı, soyadı: **Murat KARA**
Kod adı: **Civan**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Boşat köyü-Silvan, 13.1.1994 (manga komutanı)**

Adı, soyadı: **M. Şakir ALINCAK**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1959**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **13.1.1994, Boşat köyü-Silvan (milis)**

Adı, soyadı: **Hasan KARAKAŞ**
Kod adı: **Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Akyar-Gercüş, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **8.12.1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kulp, 21.1.1994**

Adı, soyadı: **Mesut ...**
Kod adı: **Suvar**
Doğum yeri ve tarihi: **Çermik, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Deriş köyü-Arıcak, 22.1.1994**

Adı, soyadı: **Deham ACAR**
Kod adı: **Canşer**
Doğum yeri ve tarihi: **Kuyulu köyü-Mardin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Midyat, İdil 24.1.1994 (manga komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Şevki BULUT**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Tızyan-Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Ormancık, 21.1.1994**

Adı, soyadı: **Ziver ...**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Gidele köyü-Midyat, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Ormancık, 21.1.1994**

Adı, soyadı: **Şemsettin AVŞİN**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Bizgure köyü-Nusaybin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Nusaybin merkez, 1994**

4 askeri araç imha edilerek, çok sayıda asker öldürüldü.

■ Gerillaların Sason Beleşdağ mıntıkasında koruculara attıkları pusuda 3 korcu öldü, 4 korucu yaralandı. 2 korucu da gerillalarca gözaltına alındı. Eylemde 1 adet G-3 şarjörü, 3 adet kalaşnikof şarjörü ve 1 adet askeri parka gerillalarca ele geçirildi.

■ Gerillaların Lice-Derxus mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 11 asker öldürüldü, 10 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Kerboran'ın Amaron korucu köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 traktör imha oldu, 1 korucu da öldü.

■ Gerillaların Siirt merkezinde düşman tugayına düzenledikleri baskında 3 helikopter imha olurken, tugay binası da hasar gördü,

14 Mayıs 1994

■ Gerillaların Beytüşşebap Mamxuran mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldü. Ayrıca 1 adet MG-3 silahı, 1 adet telsiz, 24 adet G-3 şarjörü ve 2 adet MG-3 şeridi gerillalarca ele geçirildi.

■ Gerillalar Pervari-Garısan mıntıkasında operasyona çıkan TC güçlerini geri püskürtürken 2 gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Kurtalan'da düşmanın kullandığı 1 okulu yaktılar.

■ Uludere Meydan karakolu askerleri Kapkapo dağında gerillalar tarafından darbelendi. Sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

■ Akçadağ'da gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker öldürüldü.

■ Gerillaların Hakkari-Pinyaniş köyüne düzenledikleri baskında 12 korucu öldü, 3 korucu da yaralandı. 15 katıra da gerillalar tarafından el konuldu.

■ Gerillaların Qasrık Şexe Reş köyü yoluna iki koldan döşedikleri mayının patlaması sonucu 5 korucu öldü, 1 kamyon ve 1 traktör de infilak etti.

■ Gerillaların Sason Beleşedağ mıntıkasında koruculara yönelik geliştirdikleri eylemde 6 korucu öldü.

■ Gerillalar Bingöl-Diyarbakır arasındaki 20 telefon direğini kestiler.

15 Mayıs 1994

■ Gerillaların Şemdinli-Gerdi mıntıkasında operasyona çıkan TC güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Şırnak-Şelerut karayolunda bulunan 1 köprüyü imha ettiler.

■ Gerillalar Sirt-Kurtalan karayolunda 1 panzeri imha ettiler.

■ Zap'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 80'in üzerinde asker öldürüldü, 4 korucu da yaralandı. Ayrıca 1 helikopter de yara aldı. Eylem sonrası düşman güçleri Marufan ve Gite köylerinden 5 yurtseveri katletti.

■ Gerillaların Çukurca-Deştan köyü karayoluna döşedikleri mayına basan 6 asker öldürüldü, 7 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Siirt civarında yola döşedikleri mayına çarpan 1 cemse imha oldu.

16 Mayıs 1994

■ Gerillaların Ağrı Dağı'ndaki İnek Tepesi'ne döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç infilak etti, 1 yüzbaşı, 1 uzman çavuş ve 2 asker öldü.

■ Gabar'ın Zeve'de mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü.

■ Uludere Şivet köyünde düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü.

■ Uludere'de 1 asker gerillalar tarafından esir alındı.

■ Gerillalar Şırnak ve Silopi'ye giden elektrik direklerini kestiler.

■ Beytüşşebap'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 asker öldürüldü.

■ Gerillalar İdil'in korucu köylerine giden elektrik direklerini kestiler.

■ Karlıova-Yedisu karayolunda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı, 1 cemse ve 2 panzer imha oldu.

■ Gerillalarıh Karlıova'da yola döşedikleri mayının patlaması sonucu 2 cemse imha oldu.

■ Gerillalar Mazıdağı şehir merkezine düzenledikleri bas-kında TEK'e ait 1 trafoyu ve polis stesini taradılar. Eylemin sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillaların Uludere Meydan karokoluna yaptıkları baskında 6 asker öldürülürken, çok sayıda asker de yaralandı

17 Mayıs 1994

■ Tatvan'da 2 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Bestler'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Hizan'ın Kilinyan korucu köyüne düzenledikleri baskında 3 korucu öldürüldü, 2 korucu evi ve 1 kamyon yakıldı. Ayrıca koruculara ait 2 mavzere de el konuldu.

■ Gerillalar Viranşehir ve Derik arasında bulunan petrol boru hattını havaya uçurdular.

■ Gabar'ın Bizina Dağı'nda gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 asker ve 3 korucu öldürüldü.

18 Mayıs 1994

■ Gerillalar Sason'un Hergok köyüne düzenledikleri baskında koruculara ait 3 evi yaktılar.

■ Gerillaların Nazımiye'nin Narlıbahçe karakoluna yaptıkları baskında tepede nöbet tutan askerler öldürüldü.

■ Gerillalar Hizan'da 1 ajanı cezalandırdı.

■ Gerillalar Şirvan'ın Tırya korucularına ait 11 büyük baş hayvanı kamulaştırdılar.

■ Gerillaların Erçi köyüne düzenledikleri baskında 3 korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı. Ayrıca koruculara ait 7 ev de yakıldı.

■ Gerillaların Cudi'nin Sersava karayoluna döşedikleri mayına çarpan 1 jip ve içinde bulunan askerler imha oldu.

■ Lice-Genç arasında Körtepe'de komumlanan düşman güçleri roketatarlarla vuruldu.

■ Silvan, Kulp, Hazro üçgeninde konumlanan düşman güçleri ile köylüler arasında çıkan çatışmada 1 subay, 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı. Daha sonra düşman güçleri 6 yurtseveri katlettiler.

■ Gerillalar Yayladere'de 1 korucuyu cezalandırdılar. Korucuya ait 80 küçük başhayvana el konuldu. Daha sonra olaya müdahale amacıyla giden düşman güçleriyle çıkan çatışmada ise çok sayıda asker öldürülürken, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Gerillaların Esendere yoluna döşedikleri mayına çarpan 2 panzer ve 1 cemse ağır hasar gördü.

19 Mayıs 1994

■ Gerillaların Hazro'nun Şimsim ve Sine korucu köylerine giden elektrik direklerini kestiler.

■ Kozluk'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Şırnak ve Cizre arasındaki Tank taburunu vurdular. Sonuçları hakkında bilgi ulaşmadı.

■ Düşman Lice'de başlattığı operasyonda Sise, Derxus, Bamitne, Reşane, Heryat, Licok, Zenge, Çelik, Hevre, Pirik, Akran, Kurmek, Zengesor, Zengeli, Heşedere, Xasor, Xiraba, Ağdivan, Serdeni ve Malagir köylerini yaktı.

■ Gerillaların Çukurca-Kaşuri yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 2 korucu öldü.

20 Mayıs 1994

■ Gerillalar Zaxo'da 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Beytüşşebap'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker, 1 korucu öldü. Eylemde 1 adet 60'lık havan topu, 1 adet B-7 silahı, 1 adet G-3 silahı, 2 adet lav silahı, 5 adet lav silahı, 5 adet dolu kalaşnikof şarjörü, 21 adet sırt çantası, 2 adet normal dürbün, 2 adet gece dürbünü, 10 adet B-7 roketi, 4 adet havan roketi, 11 adet su matarası, 11adet battaniye, 14 adet çadır, 10 adet G-3 şarjörü, 1 adet MG-3 şeridi, 1 adet ışıldak ve 1 adet telsiz aküsü ele geçirildi.

■ Solhan'da tren güvenliğini sağlayan 1 korucu gerillalar tarafından öldürüldü.

■ Lice'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldü.

■ Gerillaların Şemdinli Gelişim karakoluna düzenledikleri baskında 30 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Savur'un Deleverya mıntıkasına döşedikleri mayına çarpan araç inflak etti; 4 korucu ve 6 asker öldü.

■ Gerillaların Savur'un Zıvınga ve Mendo köyleri arası yola döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■ Genç'in Suveren mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

■ Hani-Silvan karayolunu kesen gerillalar propaganda yaparak kimlik kontrolünde bulundular.

■ Gerillaların Şemdinli'ye düzenledikleri baskında 15 asker öldü.

■ Gerillaların Batman ve Hizan alanında operasyona çıkan düşman güçlerine iki koldan attıkları pusuda 10 araç tahrip edildi.

■ Gerillalar Mutki-Meydan karayolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen 7 özel tim elemanı öldürüldü, 6 tim de yaralandı. Eylemde 20 adet kalaşnikof mermisi, 41 milyon TL, 3 adet kol saati, 1 adet fotoğraf makinesi, karakola ait belgeler ve 40 adet korucu kimliği ele geçirildi.

21 Mayıs 1994

■ Gerillaların İdil-Çöplük köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 4 asker öldü.

■ Gerillaların Lice'de TC ordu güçleri ile girdikleri çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Diyarbakır-Hani karayolunda 1 korucuyu gözaltına aldılar.

■ Gerillaların Diyarbakır-Hani-Ergani üçgeninde operasyona çıkan düşman güçleri ile girdikleri çatışmada 1 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Hozat'ın Tırpkan karakol tepecilerine yaptıkları saldırıda 5 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Mardin'de NATO'ya ait radarlara düzenledikleri saldırıda 4 radar hasar gördü.

■ Gerillalar Şırnak-Cizre yolu üzerinde bulunan 1 askeri jip imha edildi.

■ Mardin'de düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Eylemde 8 sırt çantası ile 1 adet dedektör ele geçirildi.

■ Gerillaların Akçadağ'da konumlanan düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü.

22 Mayıs 1994

■ Gerillaların Ömerli köyüne yaptıkları baskında 5 korucu öldürüldü.

■ Saimbeyli-Ulucan mevkiinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Muş'un Vukçer köyünde düzenledikleri baskında 2 korucu öldürüldü.

■ Tatvan'da 2 düşman askeri firar etti.

23 Mayıs 1994

■ Gerillalar Botan'da koruculara ait 1800 küçükbaş hayvana el koydular.

■ Gerilallar Uludere'de korucular ait 47 küçükbaş hayvanı kamulaştırdılar.

■ Gerillaların Mazgirt-Yeltan karakol tepecilerine düzenledikleri saldırıda 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Gerdi mıntıkasında düşmanla gizli ilişkide bulunan 8 işbirlikçiyi gözaltına aldılar.

■ Gerillaların Çukurca merkezinde alay yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 panzer imha oldu, 6 asker öldü.

24 Mayıs 1994

■ Gerillaların Cudi'de Bespin düşman taburu ve bir korucu mahallesine yaptıkları saldırı sonucunu 1 astsubay ve 3 asker öldürüldü. Eylemde 1 adet orta otomatik silah, 4 adet G-3 silahı, 1150 adet orta otomatik silah mermisi ve 7 adet zinciri, 3 adet askeri yelek, 3 adet gece dürbünü, 15 adet el bombası, 11 adet dürbün, 1 adet telsiz aküsü, 2 adet saat, 3 adet sırt çantası, 3 adet palaska, 4 adet askeri bot, 5 milyon TL, kimlik ve benzeri ele geçirildi.

■ Gerillaların Xerxol ve Tiryan karayoluna döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■ Bestler'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada, 4 adet çadır, 7 adet yağmurluk, 4 adet dolu G-3 şarjörü, 150 adet G-3 mermisi, 3 adet sis bombası, 1 adet fotoğraf makinası, 1 adet çekmeli bomba, 1 adet dürbün, 1 çanta dolusu ilaç, 7 askeri kazak ve 8 adet battaniye kamulaştırıldı.

■ Gerillaların Beytüşşebap'a bağlı Mamxuran mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Eylemde, 1 adet MG-3 silahı, 1 adet G-3 silahı, 1 adet telsiz, 24 dolu MG-3 şeridine gerillalar tarafından el konuldu.

25 Nisan-25 Mayıs savaş bilançosu

Öldürülen asker, subay ve ajan: **512**
Öldürülen korucu: **76**
Yaralı korucu: **20**
Şehit düşen gerilla: **28**
yaralı gerilla: **8**
Şehit düşen yurtsever: **20**
Yaralı yurtsever: **6**
Şehit düşen milis: **1**
Yaralı milis: **2**

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü...

Baştarafı 15. sayfada

masına da Alman eğitimcileri önayak oldu. Belirtmek gerekir ki, Türkiye'ye gelen eğitimciler, nazi zulmünden kaçanlar değil, bizzat nazilerin temsilcisi olanlardı. Bunlar faşist Almanya'nın ve faşizmin propagandasını yapıyorlardı.

Bunlar, faşist Almanya'nın Türkiye üzerindeki yatırım ve faaliyetlerinin bazılardır. Türkiye'yi faşizmin etkisine (buna barışçıl bir işgal de denebilir) bu ölçüde açan bir egemen sınıfın, iç ve dış politikalarının da buna uygun olacağı açıktır. 1930 ve 40'lar hem Türkiye'de ve hem de Kuzey-Batı Kürdistan'da en karanlık yıllardır. Kemalist burjuvazi, siyasal egemenliğini ve buna bağlı olarak talana dayalı ekonomik palazlanmasını bu yıllarda sağlamıştır. Alman faşizminin Türkiye'de birinci derecede propapagandasını yapan Türk paşalarının yönettiği harekatlarla bu yıllarda Kürdistan kana bulanmıştır. Türk sömürgeciliği Kürdistan üzerindeki askeri işgalini isyanları katliamlarla bastırma temelinde bu yıllarda tamamlamış ve siyasal egemenliğini bunun üzerinde pekiştirmiştir. Kürdistan'daki isyanların bastırılmasına komuta eden Fevzi Çakmak açık bir Alman yanlısıdır. M. Kemal'in bir diktatör olarak başında olduğu TC, bu yıllarda eğer Kürdistan üzerinde en vahşi katliamları geliştirebilmişse, bunda başını Nazi Almanyası'nın çektiği faşist tırmanışın yarattığı bir dış desteğe dayanmış olmasının önemli rolü vardır. Kaldı ki burada söz konusu olan sadece öyle objektif anlamda bir ortam oluşturma da değildir. Faşist tırmanışla karanlık bir geleceğe doğru sürüklenen bir dünya ortamında, tecrit edilmiş Kürdistan'da her türlü vahşetin rahatlıkla uygulanabileceği zaten ortadadır. Ama, aynı faşist ruhla bezeli olmanın ve özellikle ordu içerisindeki Alman etkisinin doğrudan rolü de belirtilmek zorundadır.

Türk ordusu Kürdistan problemini katliamalarla ve ardından mecburi iskan ve sürgünlerle çözümlemeye çalışırken, Türkiye'de de işçi sınıfı üzerinde baskıların en uç noktada yoğunlaştırıldığı, sosyalistler bir yana, demokratların üzerinde bile açık bir terör uygulandığı görülmektedir. Faşizmin propagandasını yapan gazeteler dışında basının sesinin kesildiği, Türk İstihbarat Örgütü'nün yönlendirdiği çapulcular tarafından anti-faşistlere yönelik sokak terörünün geliştirildiği, binlerce insanının hapishanelere doldurulduğu, birçoğunun katledildiği bilinmektedir.

Kemalizmin, Kürdistan'ı ulusal özüne, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalistlerini sınıfsal özüne ihanet ettirme politikası bu yılların karanlık uygulamaları üzerinde derinleştirilmiştir. Alman-Türk ilişkilerinin Kürdistan ve Türkiye üzerindeki doğrudan sonuçlarıdır bunlar.

Nitekim, Alman nazilerinin Yahudilere karşı geliştirdikleri uygulamaların bir benzerini de Türk burjuvazisi Ermenilere ve Rumlara karşı geliştirecekti. İstanbul ve İzmir gibi metropol kentlerde ticaretle uğraşan Ermeni ve Rumlara ait tüm işyerleri talan edilecek, örgütlendirilmiş çapulcu çeteleri bunlar üzerine gönderilerek birçoğu sokaklarda linç edilecek ve önemli bir bölümü bütün mal varlıklarını bırakarak kaçmak zorunda bırakılacaktı. Türkiye'de devlet eliyle kapitalizmin geliştirilmesi yöntemi de budur ve bunu gerçekleştirme olanaklarına en çok faşizminin tırmanışı ortamında, işte gericiliği bu ölçülere ulaştırma fırsatını yakaladığı gibi, 1. Dünya Savaşı'nın kendisine pahalıya patlayan deneyimleri üzerinde savaşın doğrudan bir tarafı olmama kurnazlığını da göstermiştir. Alman faşizmine olan bu yakınlığına rağmen, taraflar arasında oynayarak savaşın kesin seyri belirlendiği ana kadar kendisini bir taraf olarak ilan etmemiştir. Üstelik bu konumunu her iki tarafa karşı da kullanmış ve kendi lehine sonuçlar elde etmeye çalışmıştır. M. Kemal'in son başarısı olan Hatay'ın Türk egemenliğine alınış olayı böyledir. Fransa, Türkiye'nin Alman-ya'nın yanında savaşa girmemesi için, Hatay'ı Türklere bırakmayı kabul etmiştir. Zaten 1939'la birlikte tarafların Türkiye üzerindeki çekişmesinin arttığı görülmektedir. Fransa'nın Hatay'ı Türkiye'ye bırakması karşısında Almanya'nın tepkisi büyük olmuştur, fakat Türkiye'nin durumunu göstermek açısından da oldukça ilginç. Almanya, Türkiye'nin İngiltere ve Fransa'nın yanında yer almasını engellemek için Arapları kışkırtmaktan Türk egemenlerini tehdit etmeye kadar bir yandan baskıcı yöntemler uygularken, öte yandan da Türkiye'nin esas çıkarının kendisinin yanında yer almasında yattığı propagandasına ağırlık vermiştir. Türk hükümetine basın yoluyla yapılan uyarıda bu konuda şöyle deniliyor: "-Türkiye'nin doğal gelişmesi ne Balkanlar, ne On İki Ada, ne de Kuzey-doğu yönünde olabilir; bunun yönü ancak ve yalnız Güney-doğu, Irak ve Musul'a gider. Ankara, politikasında, bu gerçeği göz önünde tutmalı, İngiltere ve Fransa'nın onu bu biricik gelişme olanağından döndürmesine razı olmamalıdır." (Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, syf:17) Gerçekte faşist Almanya'nın tedirginlik duymasına fazla bir neden yoktur. Çünkü bu özlemler Türkiye'de hiç küllenmeyen özlemlerdir. Ne var ki, Türkiye savaşa giremeyecek denli de zayıf bir konumdadır. Işgalci özlemlerin aynı yoldan geçmesi, bunların birbirlerine olan yakınlıklarını daha da artıracaktı. M. Kemal'in ölümü ardından İnönü döneminde artık savaş başlamıştı ve Türkiye savaşta tarafsız görünümünü sürdürmekle birlikte Alman ordularının ihtiyaçlarını karşılayan bir malzeme deposu işlevini üstlenecekti. Hitler 4 Mart 1941'de İnönü'ye "silah kardeşliği" temasının işlendiği bir mesaj gönderir. 18 Haziran 1941'de de Alman-Türk Dostluk ve Saldırmazlık Paktı imzalanır. Bu paktın imzalanışı Almanya'nın SSCB'ye saldırışının dört gün öncesine denk gelmektedir. Alman nazi ordularının SSCB'ye saldırıya geçmesi ardından Alman-Türk ilişkileri çok daha boyutlanır. Öyle ki, Almanya, Türk başbakanları Saydam ve Saraçoğlu'na övgüler dizerek, teşekkürlerini sunar. Türkiye bu teşekkürleri hak etmiştir. Çünkü 1944 yılına kadar Almanya'nın ihtiyaç duyduğu malzemelerin karşılanmasında bir depo görevi gördüğü gibi, boğazları ve Anadolu'yu Müttefik Kuvvetler'e kapatıp, SSCB'ye güneyden yardım gelmesini de önleyerek, nazi ordularının Sovyetler'in içlerine doğru ilerlemesi için verebileceği desteğin en fazlasını ortaya koyuyordu. Bunun karşılığında ise, Almanlar'dan SSCB'nin çeşitli bölgelerindeki çıkarlarının gözetmesini istiyordu. Yani Turan yolunun açılmasını.

Türkiye, Almanya ile olan birliğini Alman ordularının gerilediği ve yenilginin artık kaçınılmaz olduğunun anlaşıldığı ana kadar sürdürdü. Türkiye'de insanların açlıktan ölümü pahasına Alman ordularını besledi. En son Müttefik Devletler 1 Mart 1945'e kadar Almanya'ya savaş açmamış olan devletlerin BM kuruluş toplantısına katılamayacağını Türkiye'ye duyurunca, Türk hükümeti 23 Şubat 1945'de Almanya ve Ja-ponya'ya karşı sembolik anlamı bile olmayan savaş ilanında bulundu. Almanya zaten yenilmiş durumdaydı. Ama Türkiye bu kez yenilenin değil, galiplerin yanında yer alacaktı.

Yoğunlaşan Türk-Alman ilişkileri böylece ikinci kez zorunlu bir ara döneme girdi. 1. ve 2. dünya savaşlarının sonuçları Türk-Alman yakınlaşmasında kısa süreli de olsa aralayıcı süreçler ortaya çıkardı. 2. Dünya Savaşı'nın ardından her iki devletin egemen sınıfları savaşın yarattığı sonuçlar nedeniyle zorunlu bir şekilde, bir dönem için birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar.

Sürecek

Doğru savaşçıları olalım...

Baştarafı 19. sayfada

gidiyoruz" sevincini düşmana tattırmadan, kendimizi tarihe patlattırmak istiyoruz. Bu bizim hakkımızdır. Tarihin bütün acıları ve işkencelerinin bizde bir kez daha dile getirilmesi, "ahımı yerde bırakma, intikamımı al" emridir. Yaramazlığınızla bu sözün önüne geçemezsiniz. En önemlisi de gencecik yaşamınızı kurbanlık koyun gibi ortaya atıp düşmana sevinme fırsatı veremezsiniz. Doğru tarz mümkündür. Ben deli miyim, doğru tarz üzerine neden bu kadar yüklendim? İğne ucu kadar fırsatı görüp yüklendiğimde, çok ince eleyip sık dokuyorum. Bu çok mu gereksiz! Hayır, bunun öyle olmadığı anlaşılıyor. Böylesine bir düşmana karşı başka hiçbir yöntemle ve hiçbir biçimle yaşamı kurtaramazsın. Bütün sözlerin gafilce söylenmiş sözler olmaktan ve çok acı bir sonla karşılaşmaktan kurtulamaz. Biz de çok ucuz bir tarihin yenilmiş ve çöp sepetine atılmış malzemesi olmaktan kurtulamayız. Ben böyle bir sonuçla karşılaşmak istemiyorum. Söz verdiğim değerleri öyle kolay çöp sepetine attırmak istemiyorum.

Dedim ya, çok güçsüz olabilirim, geçmişim çok iddiasız olabilir. Ama biraz güçlendik ve idealimizi büyüttük. Geçmişte size iyi savaşım olanakları veremeyebilirdik, buna olanak olmayabilirdi. Ama şimdi var. Şimdi görüyorsunuz ki, özellikle PKK tarihi, şehitler tarihi çok çarpıcı. En önemlisi de bugünümüz çok çarpıcı. İhanet kadar ondan intikam alınmak, özel savaş kadar devrimci savaş müthiş geliştirilmek durumunda. Zaten bugüne dek gelinmiş. Türk tarihinde çok sık söylenir: "Küffara şöyle kılıç çektik, Yunan'ı böyle denize döktük, Ermeni'ye şöyle yaptık." Ama bunların hiçbirinde bizim üzerimize yüründüğü kadar her türlü savaş kuralını bir yana iterek ve hiçbir savaşta kullanılmayan yöntemleri devreye sokarak yürünmedi. Savaş yasaları hiçbir dönemde bu kadar çiğnenmedi. Tarihteki hiçbir savaşta gerçekten böylesine vahşi bir özel savaşım uygulanmamıştır. Bu neden böyledir? Evet, karşımızdaki düşman tarihteki bu tüm kirli yöntemlerine, bu çağın her türlü kirli yöntemini de ekleyip sonuca gitmek istiyor. İnsanlık gerçeğiyle çelişkisi onun tarih ve yaşam gerçeğindedir.

Şehitlerin yolu zaferin yoludur

O halde eğer bütün bunlar doğruysa, çok önemli bir savaşımın içindeyiz. Kendi gerçeğimizi de biraz anlamışsak, bu yaşam şansını, ondaki savaşımla bunu özgürleştirme şansını müthiş kullanacağız. Doğruyu anlamamak değil, ölçüleri edinmemek değil, fırsatları kullanmamak değil, bunlar ne kelime? İlk andan son ana kadar, her şey sonuna dek amaca bağlı olduğu kadar, uygun araçlarla savaşımda taktikler her yerde yeterlidir, sonuç alıcıdır. Bu verilen sözün tek doğru ve pratikte gerçekleşen biçimidir. Nefes alıp veriyorsunuz ya, bu, bunun gereklerini yerine getirmeye yeter. Bir parça ekmek buldunuz mu, çok zorunlu bazı ihtiyaçlarınızı giderdiniz mi, gerisi tam doğru taktiklerle savaşmaktır. Bunun dışında bir şey PKK çizgisini, onun şahadet temelindeki gelişimini ifade edemez. İfade etmedikçe de, başarılı olamazsınız. Tek doğru başarılı çizgi gerçeği budur. Bunun uygulanma esasları bellidir. Biz bunu böyle ele alıp günümüze kadar taşıdık ve her zaman kazanmasını bildik. Bundan sonra daha fazla kazanmak istiyoruz. İnanıyorum ki, esaslar kadar günlük uygulama alanına da güç yetirirseniz, önünde dünya dursa bile bu savaşıma engel teşkil edemez.

Özellikle özel savaşımın bu en lanetli, mutlaka tarihin çöp sepetine atılması gereken ve en az onun kadar bir tahribatın sahibi olan ihanetin, bu yüzkarası hastalığın, mutlaka savaşılarak insani, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizden koparılıp atılması gereken bu kirin, her türlü hastalığın bu iğrenç kaynağının ve yaşamın önündeki en büyük engelin aşılması çok savaşa neden teşkil edecektir. Bu, amacı çok parlak bir biçimde önümüze serdiği gibi, onda yoğunlaşmayı da müthiş çekici kılar. Bütün bunlar savaşçı militanın, her sahada savaşanın niteliklerinde yansır. Kendini böyle yansıtan, böyle oluşturan veya somutlaştıran kişi de yeter ki nefes alıp versin. Böyle biri hele özgürlük dağlarına ulaşmışsa, hele en kahraman savaş birlikleriyle omuz omuzaysa, o kişi çok savaşır ve çok başarır. Biz bu şansı hepinize tanıdık. En başta ülkemizin doruklarında olduğu kadar, –ki tarihte hep böyle yapmış ve başarmıştır– düşmanın kolay uzanıp kontrol altına alamayacağı kadar serpiştirdik. Hepinizi binlerce mevziyle donattık. Bunları göreceksiniz, doğru yapacaksınız; bu amaca böyle bir yaklaşım kadar, onun gerçekleştirilmesi yöntemlerine de adınız gibi açıklık kazandıracaksınız; en yaşamsal adımları attığınızı bilerek, her adımınızı başarı şansı yüksek ve her anınızı bir savaşçı olur gibi değerlendirip yükleneceksiniz. Bu sizi sözünü verdiğiniz, kendinizi adadığınız ve sonuçta gerçekten kabul edilebilir bir insanlık yaşamı olarak değerlendirebileceğimiz bir yaşama doğru çekebilir.

Bunu başarmalıyız diyoruz, bunun dışında da yaşamın olabileceğine inanmıyoruz. Her zamankinden daha fazla bunun olanaklarıyla karşı karşıyasınız. Kesinlikle bunları doğru ele alacak ve hakkını vermesini bileceksiniz. Bu **Şehitler Ayı** ve **Şehitler Günü**'nde, bu biçimiyle kazanılmış **Şehitler Partisi**'nde doğru bir savaşçı olmaya büyük özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözünüze işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur" diyerek mutlaka başaracaksınız.

18 Mayıs 1994

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, soyadı: ....

Adres: ....

....

....

6 Aylık

Almanya içi

42,00 DM

Almanya dışı

72,00 DM

1 Yıllık

Almanya içi

84,00 DM

Almanya dışı

144,00 DM

Yazışma adresi

BBC, Box Nr: 173 Vesterbrogade 208

1800 Frederiksberg C Danmark

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

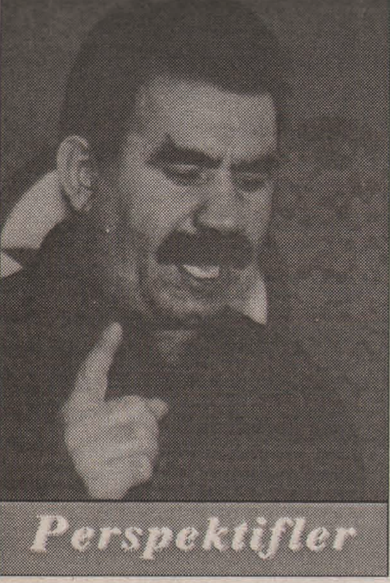
V.i.S.d.P.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
BBC, Box Nr: 173 Vesterbrogade 208
1800 Frederiksberg C Danmark

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

KESİN FETHETMEKTEN BAŞKA HİÇBİR AMACINIZ OLAMAZ!

Seni komple olmaya, seni kudretli olmaya; seni bütünüyle çağ ölçülerini aşan, her yönüyle olağanüstü büyüten özelliklere çağırıyoruz!

Kendi içimizde sorgulamayı yapamazsak dost düşman ayrımını yapamayız, partili partisiz ayrımını yapamayız, gerilla kontrgerilla ayrımını yapamayız, cepheli cephe dışı ayrımını yapamayız ve bu karışıklık da geliştiğinde bulanık suda düşman hepimizi avlar. Ne kadar netleştirmeyi, ne kadar safları keskinleştirmeyi, ne kadar doğruları egemen kılmayı başarırsak, o kadar ayakta kalırız, o kadar savaşı geliştiririz.

Biraz aklınızı başınıza toplayın, ben sorumluluğumun gereğini yaparım ama sizin için de biraz sorumluluk gereklidir. İş sorumluluğu, önderlik sorumluluğu sizin için de geçerlidir. Yalnız bizde yıkmakla bu işin altından hiçbirimiz çıkamayız. Ve bu da şahsi bir meselemiz değil; vatana, tarihe, insanlığa karşı bir borcumuzdur. Kendimizi yeniden yapmamızdır, kendimize saygımızı, şerefimizi, insanca yaşamı yeniden iade etmemizdir; layık olalım!

Ben bütünüyle iğne ucu imkanlarla bu işte yardımcı olarak, çok büyük sadakatim, saygım ve şükran duygularım vardır. Sıradan bir ilgiye çok yüksek değer biçerim, sıradan bir gelişmeye çok büyük coşkuyla karşılık veririm. Bize hakim olan ölçüler budur. Bütün bunları gösteriyoruz, doğru ölçüleri müthiş öğrenmeniz lazım. Ve bunu çevrenize amansız verin ki, bu lanetli durumu aşalım. Bize biçilen bu ölüm hükmünü parçalayalım. Ben biraz bu idam fermanını parçalıyorum, siz paramparça edin. Bu ferman size yöneliktir. Öyleyse idam fermanınızı kendi silahınızla parçalayın.

Şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak kendinize bugüne kadar verdiğiniz sözlerin de bir gereği olarak, diğer yandan umut ettiğiniz ne varsa, hayal ettiğiniz ne varsa en sağlıklısı olana cevap vermek için çalışmalarla güçlenip yol alırsanız kazanırsınız ve bu sizin için gerçek yaşamdır.

Ağır bir sorumluluk altında olduğunuzu ve mutlaka gerçekleştirmeniz gereken görevleriniz olduğunu bir an bile gözardı edemezsiniz, ikinci düzeyde ele alamazsınız. Sürekli birincil düzeyde ve tam bir başarı temposuyla karşılık verirseniz, fırsatı da en iyi değerlendirmiş ve yaşamınıza anlam vermiş olacaksınız.

Ağlamayacaksın, af dilemeyeceksin ve hatalarının sonuçlarına katlanacaksın. Fırsat istiyorsan, herkese iyi bir savaşçı olma fırsatı var ve bu güzel bir şey. Bir yerde acelesi yok ve kesinlikle yapamayacağın biçimlerde sana yüklenme de yok. Dilediğin gibi katıl ama sonuçta gereklerini yerine getir. "Sonuçlarla oynarım, tekrar çalarım, girip bozar çıkarım" deme. Çünkü kararıyla böyle oynayanlar hayatta değil savaşçı olmak, hiçbir şey olamazlar. Ve bir kişinin de kendisini bu kadar düşürmeye hakkı yoktur.

İddianıza işlerlik kazandırmak için anlayışınızı yetkin kılın, ona kaybettirecek en ufak bir olasılığa bile mümkünse yer bırakmayın. Kapsamlı yaklaşılırsa, her türlü olasılık göz önüne getirilirse, bunun için tekrar tekrar gözden geçirilerek azami sonuç çıkarılırsa kazanmak kesindir.

Ben az çok sorumluluk duyuyorum, işimin başındayım, hem de nasıl olduğunu bir ben bilirim. Sizin de kendinizle böyle muhasebe yaptığınız hususlar var mı? "Neyin sorumlusuyum, neyin hesabını vermem gerekir" diye hesaplarınız yok. Çok çok yaptığınız, bazı çıkışlarla sonunuzu getirmektir; aşırı fedakarlık hammalca çabadır. Bu, savaşı kurtarır mı? Görevlerde başarı şansı verir mi? Unutmayın, mesele ölmek değil, savaşla yaşam imkanını ortaya çıkarmaktır.

Her yönüyle fethedici bir çalışma dönemine girilmiştir, ilk defa fethetme imkanı doğuyor. Bununla oynamaya hiç kimsenin hakkı yok. Kimsenin fethetmekten, bir parça kurtarmaktan başka bir amacı, tutkusu olamaz. En büyük tutku, en büyük yaşam gücü böyle bir parça yer kurtarmak, bir parça vatan kurtarmak, bir parça özgür halk yaratmaktır. Bu ise en büyük yaşam sevdasıdır.

Kişilerin hatırı için değil, tarihin ve hukukların tarihi için çözümlemeler yaptık. Çıkarmanız gereken sonuç, yıllarca özleyip de bulamadığınız, yapmak isteyip de yapamadığınız, gerçekleştirmek isteyip de gerçekleştiremediğiniz amaçlarınıza daha iyi pratik gerçeklik kazandırmaktır.

Partide edep, eğitim, terbiye, ölçü çok gereklidir. Biraz böyle çözülüyorsunuz, ama yitiriyorsunuz. Bu doğru değil tabii. Bunun için, siyasi terbiye çok önemlidir. Parti eğitimi çok önemlidir. Tabii bin yılların tutkuları birdenbire uyanınca büyük hatalar, büyük ölçüsüzlükler ortaya çıkar. Gaddarlıkların da izahı budur.

Her şey çok açık ortada. Kimin kime hizmet ettiği, kimin kime doğru yaklaştığı ortada. Ama bizimle fazla oynamamak gerektiği de açık. Saygısızlıktan, uyduruk bağlılıklardan, kendini ölüme sürüklemekten bahsetmiyorum. Biraz bunu anlamalısınız. Her koşul altında, her dönemde vurgulanan tarzı tutturmayı bilmekten bahsediyorum.

Önderlik, aklın sonradan değil, önceden başta olması demektir. Eskiden olanaklarımız fazla değildi, şimdi gerçekten olanaklarımız ideal. Biraz askeri olalım, kültürlü olalım, sosyal olalım, siyasal olalım, ileri düzeyde olalım. Edebi olanaklar, maddi olanaklar, ruhi olanaklar çok fazla. Bütün bunları görmek yerine "benim bazı kuruntularım var, döküntülerim var" demeye hayır diyoruz.

Nedir askeri çizgi? Bu siyasi doğrultuyu savaş araçlarıyla, savaş örgütlenmesiyle yürütmek demektir. Nedir kültürel, edebi, sosyal doğrultu? Kabul edilebilir yaşam biçimini kendimize layık görüp, yaşamak demektir. PKK olayı dönüp dolaşıp bu gerçekleri yaşamak demektir.

Biz sizin gibi ne ölüme kolay yaklaşabiliriz ne de yaşama. Çok acımasız bir yaşamınız var, zorlanıyorsunuz. Bu da bir fazilet değil tabii. Mesele, yaşamı bir kıyısından çekip kazanmaya dönüştürmek, küçük başlangıçlar yapıp sağlam bir adımın sahibi olabilmektir.

Tarih her zaman böyle özgürlük fırsatı vermez. Benim her zaman böyle fırsatlarım el vermez. Müthiş değerlendirip mutlaka sonuçlandırmalıyız. Dolayısıyla hiçbir biçimde kabul edilmemesi gereken düşmanın her türlü uygulamalarını artık durdurmalı ve bu durumu en insani bir rotaya da sokabilmeliyiz. Gerekirse düşmanı yok ederek. Bu gücü de kendimizde görebilmeli, gösterebilmeliyiz.

Söz özgür olduğu kadar, eylem de özgür olmalıdır. Sözünü gerçekleştirme gücünü kendisinde yaratamayanlar, önemli kişilikler haline gelemezler.

Madem ben disipline mecbursam, siz de disipline mecbursunuz. Ordu denilen olay bu değil mi? Tamam! Benim yaptıklarımı aynen yapmanıza gerek yok ama esası bileceksiniz. Dürüstlük budur, sadakat budur. Benim yetki ve rollerimi aynen yerine getirmenize gerek yok. Zaten tarihi açıdan mümkün de değil ama tarihi açıdan sizin omuzunuza yıkılan bir sürü görev vardır.

Doğru bir çalışmanın sahibi olmadan bu dünyada hiç kimse size yer vermez. Başarı imkanını kendinizde yakalamadan örgüt içinde de, dışında da azmettiğiniz ve amaç bellediğiniz konularda söz sahibi olamasınız; bir iddianız ve başarınız olamaz.

